colecția ROZ

ALCRIS

51

Visul oricărei femei

Bethany Campbell

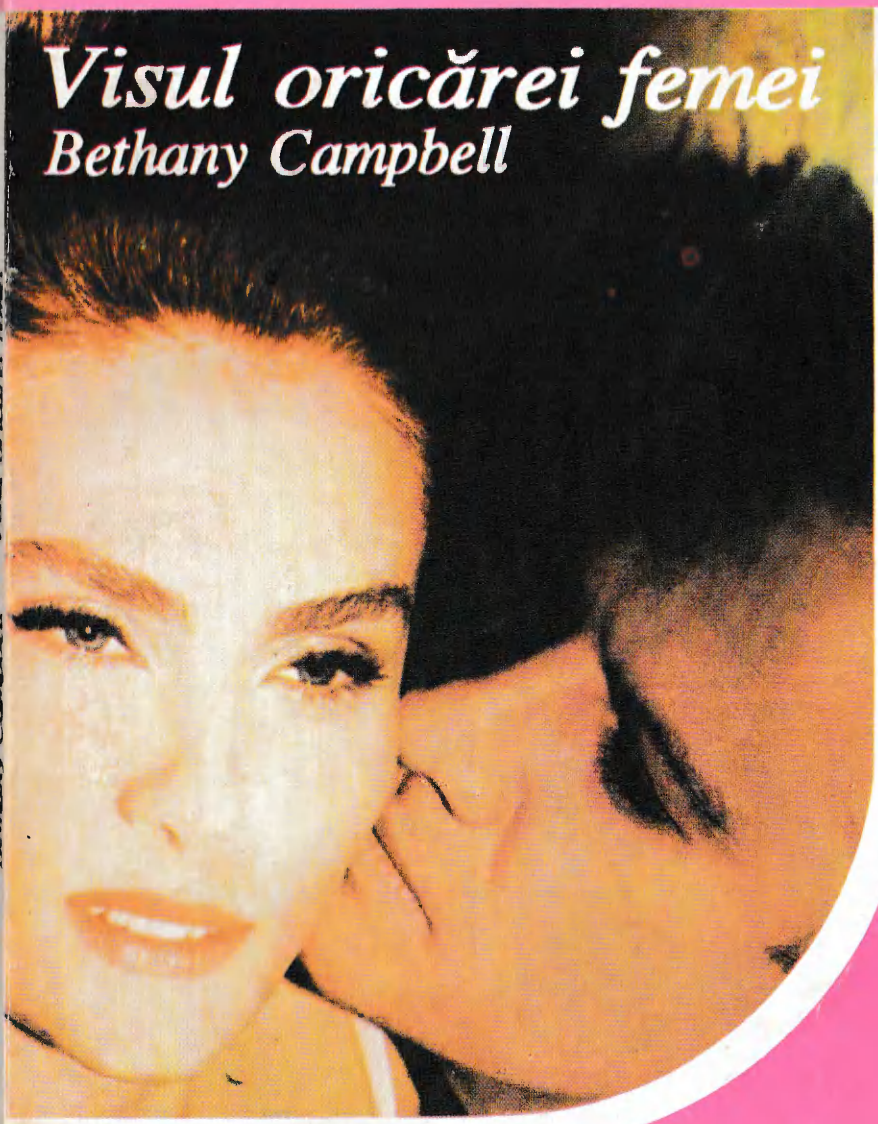

Bethany Campbell Visul oricărei femei

BETHANY CAMPBELL

VISUL ORICĂREI FEMEI

ALCRIS

1.

Un porumbel gri se așeză pe pervazul ferestrei de la biroul lui Tracy Avery. Din când în când, lăsa capul într-o parte, dând impresia că efectiv își bătea joc de toată lumea.

„Ha, ha, părea el să spună. Eu sunt liber! Pot să zbor unde-mi poftește inima. Ha, ha, ha!"

În spatele lui, Tracy vedea copacii înalți, înfloriți, din parcul Omaha, copaci mângâiați de adierea lunii mai. Magazinele mici, restaurantele și galeriile de pictură serveau drept adăpost mulțimii de gură-cască și turiștilor care fugeau de razele aprige ale soarelui.

De obicei, Tracy adora acest spectacol, care o purta cu gândul direct în Greenwich Village. În acea zi însă, totul i se părea detestabil și suferea de o migrenă îngrozitoare, cauzată de cele trei sarcini pe care le primise de la șefa sa. Trebuia să descopere în primul rând un cimpanzeu care știa să gătească și să servească masa, în al doilea rând un bărbat de vreo sută de ani, dansator de step, și în al treilea rând, doisprezece fermieri, frumoși, celibatari și curtenitori, locuitori ai satului Nebraska. Acești doisprezece domni trebuiau să accepte să figureze pe un calendar ce urma să fie vândut în

toate supermagazinele din regiune. Beneficiile realizate în felul acesta erau destinate ajutorării agricultorilor aflați în dificultate.

Hai, primele două obligații, mai treacă-meargă, dar a treia ! Desigur, cauza era nobilă, dar lui Tracy îi displăcea ideea, considerând-o puerilă și cu tentă sexuală. Trecuse mult timp de când nu-i mai păsa de bărbați, fie ei seducători sau nu. Și iată că acum era nevoită să vâneze doisprezece, nu unul !

Mușcă furioasă creionul, apucându-se cu mâinile de cap. Va veni și ziua când va pleca la New York, unde va exercita o meserie demnă de acest nume. Gata cu sarcinile ingrate pe care le avea de îndeplinit la agenția Madigan !

Delia, încântătoarea secretară a agenției, o negresă tânără, pusă mereu la patru ace, intră în biroul lui Tracy, având în mână o cutie cu fursecuri. Se strâmbă însă când văzu mutra acesteia din urmă.

— Pari cam necăjită. Pun pariu că iar ai primit o misiune imposibilă.

— Nu una, ci trei ! Pentru început, am de rezolvat publicitatea la televiziune a restaurantului Pasquerali și pentru asta avem nevoie de un cimpanzeu care să știe să gătească spaghete. Înțelegi care e problema ?

— Încerc. Mai trebuie să-l suporți și pe maniacul celălalt.

Tracy clătină din cap, cu un aer nefericit. Nu putea nici să-și bată joc de munca ei, deoarece era în joc chiar viitorul său. Doamna Madigan îi promisese că o va recomanda uneia dintre colegele sale din New York, cu condiția să fie mulțumită de serviciile ei. „New York", se gândi Tracy cu in-

vidie. New York, unde totul devenea posibil, unde erau adunate cele mai prestigioase agenții de publicitate din țară, orașul la care visa de atâția ani !

Din nefericire, între Tracy și New York se mai aflau trei obstacole. Thurmond Spreckles, Omul Maimuță, așa cum îl poreclise ea, era primul obstacol. Toți cei din Midwest care căutau o maimuță dresată apelau la el. Animalele lui, nu numai că erau extraordinar de bine antrenate, dar și disciplinate și calme. Din păcate, nu același lucru se putea spune și despre Spreckles. Dacă maimuțele sale se comportau precum niște ființe umane, el își pierdea controlul când se afla în fața unei femei, iar în prezența lui Tracy, care era mereu rezervată și distantă, instinctul lui de seducător atingea punctul maxim.

Delia o bătu ușor pe umăr.

— Uite, ia un fursec, poate te vei mai calma.

— În plus, trebuie neapărat să găsesc un bătrân care să aibă cam o sută de ani.

— Cu ce ocazie ?

— Magazinul de discuri Mercer ne-a comandat o serie de spoturi publicitare pentru a sărbători aniversarea centenarului. Leon Mercer vrea ca bătrânul să danseze step în mijlocul unui decor care reprezintă sfârșitul lumii, în timp ce este declamat sloganul „Mercer ! Chiar și după o sută de ani, este singurul magazin care trăiește pe piață !“ Îți dai seama ? Și asta încă nu e tot. Mai am pe cap și proiectul acelui calendar !

Delia se așeză în fața ei.

— La ăsta ce mai ai de comentat ?

— E favoritul doamnei Madigan. Ne ocupăm

de el în mod benevol, pentru strângerea de fonduri destinate ajutorării agricultorilor aflaţi în dificultate.

— Câtă generozitate din partea şefei noastre ! Nu-mi vine să cred ! Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar putea fi interesată de agricultori.

Tracy puse creionul pe birou, de teamă să nu-l mănânce pe tot.

— A crescut într-o fermă şi sufleteşte a rămas foarte ataşată de pământ. Dar bineînţeles, eu sunt cea care trebuie să rezolve şi această problemă.

— Şi tu care nu ai decât amintiri urâte din timpul pe care l-ai petrecut la ţară ! Asta chiar că e ghinion !

În colţul buzelor lui Tracy apăru o cută amară. Cu părul ei castaniu-roşcat şi ochii mari negri, când vioi şi luminoşi, când fulgerători, în funcţie de dispoziţie, tânăra inspira din prima clipă o simpatie profundă. Orice aluzie la trecutul ei o punea însă imediat în gardă.

— În ziua de azi, micii întreprinzători agricoli se îndreaptă spre faliment. Toată lumea vede asta, aşa încât, nu văd de ce ei se încăpăţânează să continue. Calendarul acesta stupid nu-i va ajuta cu nimic.

— În orice caz, dacă doamna Madigan e de altă părere, nu o vei abate tu din drum.

— Cu atât mai mult cu cât anul trecut, în Dakota, o agenţie a publicat acelaşi gen de calendar şi proiectul le-a adus beneficii imense. Iată-mă deci nevoită să găsesc doisprezece fermieri tineri, seducători, celibatari şi care să consimtă să pozeze gratuit.

Delia nu-şi putu stăpâni amuzamentul.

— Doisprezece domni încântători şi tu te plângi ! Sincer, cunosc fete care s-ar bate pentru o astfel de şansă !

Tracy privi visătoare pe fereastră. Ar fi jurat că porumbelul îşi bătea joc de ea.

„Ha, ha, ha ! părea el să spună. Eşti prinsă în capcană !"

Porumbelul întinse apoi aripile şi-şi luă zborul către cer. Cât de mult îl invidia Tracy !

— Mai vorbeşti de şansă !

— Poate că asta e şansa vieţii tale ! De câtva timp tot aştept ocazia să abordez acest subiect cu tine. Doar n-ai de gând să munceşti ca o nebună până la sfârşitul vieţii ! Cine ştie, poate că printre domnii ăia există unul care va reuşi să te cucerească !

— N-am timp de pierdut şi de fapt, pentru mine nu contează decât un lucru : cariera. Închipuie-ţi că n-am de gând să fac prea mulţi purici în Omaha.

Delia ridică ochii spre cer.

— Eşti obsedată de New York !

Tracy începu să bată încăperea în lung şi-n lat.

— Exact ! Am douăzeci şi şase de ani şi e timpul să fac ceva cu viaţa mea.

— Dar nici măcar n-ai călcat vreodată în New York ! Ştii bine că nu tuturor le place acest oraş. Eu am stat şase luni acolo şi te asigur că n-aveam decât un gând să ajung cât mai repede la aer. Ce-i reproşezi oraşului Omaha ?

Tracy oftă din toată inima.

— Am prea multe amintiri urâte aici.

— Tracy, în orice capăt al lumii ai fugi, nu vei scăpa de aceste amintiri.

Tânăra nu răspunse. Adolescenţa ei, petrecută în sătucul Cottonwood, la câţiva kilometri de acolo, se rezuma la o dramă care-i schimbase cursul vieţii. Pentru a câştiga un ban în plus, pe lângă venitul insuficient obţinut în urma muncii pământului, mama ei fusese obligată să-şi ia o slujbă de dactilografă în oraş. Într-o dimineaţă în care ningea, maşina ei alunecase pe o porţiune de gheaţă şi lovise în plin un camion care venea din sens invers. Aflată în comă, Lana Avery luptase cu moartea timp de o săptămână şi până la urmă cedase din cauza rănilor.

Câteodată, Tracy avea impresia că şi tatăl ei murise în aceeaşi zi, într-atât de mult se schimbase. A doua zi, deja nu mai era acelaşi om ; un străin dur şi rece îi luase locul. Vânduse ferma şi cumpărase un garaj în oraş. De atunci, un singur lucru îl interesa : să lucreze, să pice de oboseală, să uite drama. Cei doi fii mai mari se obişnuiseră cu ideea, dar Tracy, niciodată.

— Eşti femeie, aşa că vezi-ţi de treaba ta, spunea tatăl ei, când Tracy dorea să-şi afirme independenţa.

La şcoală se descurca de o sută de ori mai bine decât fraţii săi, lucru pe care tatăl ei nu-l vedea cu ochi prea buni.

— Nu-ţi face iluzii prea mari, spunea el când Tracy îi arăta carnetul de note. În viaţa de toate zilele, notele nu au prea mare importanţă.

La sfârşitul şcolii, obţinuse fără greutate o bursă de studii la Universitatea din Omaha. Tatăl ei turbase. Pentru o femeie care urma să se

căsătorească şi să devină mamă, studiile reprezentau o pierdere de timp şi de bani. Tânăra se certase cu el mai rău ca niciodată, până când domnul Avery lansase un ultimatum : dacă dorea să plece de acasă, nici să nu se mai întoarcă.

Plecase cu cinci sute douăzeci de dolari în buzunar. Luase autobuzul până la Omaha, unde închiriase o cameră şi se angajase chelneriţă, într-un restaurant. Voinţa ei de fier îi permisese să urmeze în acelaşi timp şi studii comerciale şi să obţină o diplomă.

Lăsând deoparte dorinţa de a preda la rândul ei, alesese publicitatea, deoarece avea de gând să câştige mulţi bani şi să fie liberă şi independentă până la sfârşitul vieţii.

Legătura cu tatăl ei era distantă, ca şi cu fraţii săi, care s-au complăcut în această situaţie, ca şi cum, pentru ei, ea nu făcuse niciodată parte din familie.

Ambiţia lui Tracy crescu foarte repede. Lumea era mare, nu se limita doar la Nebraska. Dorea cu tot dinadinsul să exploreze această lume şi să se rupă definitiv de trecut. New York-ul urma să-i umple existenţa, să-i deschidă orizonturi noi. Numai acolo va putea să dea un sens vieţii sale.

Delia se ridică.

— Îmi pare rău dacă ţi-am trezit amintiri neplăcute. Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre ele. Vreau însă doar să-ţi deschid ochii.

Tracy îi adresă un zâmbet lipsit de bucurie. Delia era unica persoană cu care ar fi vorbit despre problemele sale familiale.

— Nu-ţi face griji, nu-i nimic. Numai că sarcinile astea trei m-au demoralizat.

— Sunt sigură că te vei descurca. Aminteşte-ţi de publicitatea de care te-ai ocupat luna trecută, cea cu puii deghizaţi în dansatoare. Câteva clipe ai crezut că vei înnebuni, încercând să pui pe ei acele minuscule rochiţe de balerine !

Tracy întâlni privirea Deliei şi amândouă izbucniră în râs. În faţa câtor absurdităţi trebuie să se plece pentru a-şi câştiga existenţa !

— Trebuie să mă întorc la lucru, încheie Delia. Aşa că, noroc cu cei doisprezece celibatari. Luăm prânzul împreună ?

Tracy încuviinţă şi o privi cum ieşea din cameră în foşnetul fustei. Oftând adânc, se întoarse la birou şi formă numărul lui Thurmond Spreckles. Când acesta răspunse, îi explică ce dorea de la el, pe cel mai detaşat şi rece ton posibil.

— Ideea lui Pasquerali este ca maimuţa să facă o mare dezordine în bucătărie şi în timp ce serveşte spaghete. Imediat după aceea, vom arăta rafinamentul şi eleganţa cu care se prepară şi servesc mâncărurile în restaurantele lor. Sloganul lor este : „La Pasquerali, nu suntem maimuţe !“

— Am înţeles. Îl voi învăţa pe Pooky să facă spaghete, răspunse Spreckles. Vă costă exact o mie cinci sute de dolari.

Tracy scrâşni din dinţi. Spreckles avea nişte preţuri exorbitante.

— De acord. Am nevoie de cimpanzeu pe cinci iunie, adică peste trei săptămâni.

— Nu mai devreme ? Mi-e atât de dor de tine, Tracy. Trupul tău... mă înnebuneşte.

Tânăra ridică ochii spre cer.

— Aduceţi cimpanzeul şi puneţi-vă pofta în cui, răspunse ea şi închise.

Câteva clipe, era cât pe-aci să cadă pradă disperării. Trase apoi adânc aer în piept şi-l sună pe Jerry Birch, de la Talent Found, cea mai bună agenţie de distribuţie din oraş.

— Am nevoie de un bărbat de o sută de ani, care să ştie să danseze step.

— Presupun că glumeşti.

— Absolut deloc. Chiar dacă nu are o sută de ani, nu se întâmplă nimic, dar trebuie să fie pe aproape.

— Îmi dai dureri de cap de câte ori mă suni, se plânse Jerry. Unde vrei să găsesc un astfel de om ?

— Descurcă-te. Nu e treaba mea. Trebuie să se prezinte la noi joia viitoare.

La celălalt capăt al firului, Jerry îşi smulgea părul din cap.

— Mai bine mă angajam în armată, aşa cum a vrut mama. Bine, o să văd ce pot face. Spune-i însă şefei tale că nu pot să o sufăr.

— Nu voi uita să-i spun, răspunse Tracy, pufnind în râs.

După ce închise, se apucă să redacteze anunţul care urma să apară în toate ziarele statului Nebraska

„Agenţie de publicitate caută fermieri, celibatari, între optsprezece şi patruzeci şi cinci de ani, pentru crearea unui calendar. Trimiteţi o fotografie, de preferinţă color, pe adresa Agenţiei de Publicitate Madigan, Old Market Mall, Suite D, Omaha. Serviciul nu se plăteşte. Beneficiile sunt destinate unei organizaţii de caritate."

Câte scrisori va primi oare în urma acestui anunţ stupid ? Se strâmbă : după părerea ei, câteva mii.

*
*

Clic ! Clic ! Clic !

„Fotografia contează mai puţin. Ceea ce contează este modul în care este realizată această fotografie, felul în care sunt captate lumina, umbra, culoarea şi forma", se gândea Bunny Sevrinson.

Se bucura, stând ascunsă în nişte tufe de liliac. De când citise anunţul apărut în ziarul „Lawler", hotărâse ca numai fotografiile făcute de ea să fie reţinute pentru proiect. Şi degeaba încerca să se convingă că numai creativitatea artistului conta, deoarece ştia că era importantă şi frumuseţea modelului.

Richard, unchiul ei, o persecuta toată ziua, îi controla fiecare secundă din viaţă, dar avea avantajul că era extrem de seducător. Cel puţin aşa îi spuneau toate colegele de la liceu. Acestor colege însă le-ar mai fi pierit din entuziasm dacă ar fi fost obligate să-l suporte toată ziua.

„E un tiran, desigur, îşi repeta Bunny, apăsând încă o dată pe butonul aparatului de fotografiat, dar arată bine pentru un tip de treizeci şi şapte de ani" Darurile pe care i le făcuse natura erau un păr negru, strălucitor, puţin cam lung, pentru că nu avea timp să-l tundă, ochi negri fermecători, sprâncene dese, nas drept şi o gură frumos desenată.

Fotografiile vor fi foarte reuşite. Unul dintre

muncitori îi spusese lui Richard că mânzul roib de pe pajiştea vecină se rănise la picior. Unchiul ei plecase deci imediat la locul accidentului. Ocazia era prea bună pentru a fi ratată, aşa încât Bunny îşi căutase repede aparatul şi, ascunsă în tufele de liliac de pe marginea pajiştii, nu pierduse nici o secundă.

Clic ! Clic ! Clic !

Câteodată, mânzul ridica spre Richard nişte ochi înspăimântaţi. Pe pielea bronzată a fermierului, coama animalului părea şi mai deschisă la culoare. La un moment dat, Richard se ridicase şi păruse să vină spre Bunny. Era o şansă neaşteptată şi tânăra se ascunse mai bine.

Clic ! Clic ! Clic !

Acum, Richard era atât de aproape, încât îi vedea venele umflate de pe muşchii braţelor. „Fantastic ! se bucură adolescenta. Sunt un geniu ! Când o să vadă Fred fotografiile, o să fie nebun de gelozie". Fred, prietenul ei, era cu câţiva ani mai mare decât ea. Era atât de inteligent şi de sensibil ! Opus lui Richard, cel puţin el avea încredere deplină în capacităţile ei.

Unchiul lui Bunny trecu foarte aproape de ea şi se opri.

— Bunny, ieşi de acolo, mormăi el, fără să arunce măcar o privire spre tufele de liliac. Şi nu-mi mai face atâtea fotografii. Ştii bine că nu-mi place lucrul ăsta !

Bunny simţi că leşină şi rămase împietrită câteva clipe. Ce ghinion ! Cum naiba o văzuse ?

— Bunny ! repetă Richard, pe un ton nerăbdător. Întoarce-te imediat acasă şi fă-ţi temele la matematică. Dacă nu, îţi confisc aparatul şi filmul.

Da, era capabil de așa ceva. Fără a încerca să-și ascundă mânia, tânăra ieși din tufe, cu părul blond plin de rămurele. Peste o săptămână, avea ultimele examene din acel an, apoi va lucra toată vara într-un studio fotografic din orașul alăturat. După aceea... După aceea, Richard nu știa încă, dar era hotărâtă să plece de la ferma unchiului ei, să plece chiar din Nebraska. Deocamdată nu hotărâse cu Fred cum se vor descurca, dar nu conta. Se vor gândi ei la toate la momentul potrivit. Cel mai nostim era că însuși Richard le va favoriza poate plecarea, desigur, fără să-și dea seama.

— Ce făceai aici ? întrebă el, ajungându-și nepoata din urmă. Trebuia să-ți repeți lecțiile. Sau ai uitat că peste opt zile ai examene ?

Bunny ridică din umeri. Deși era înaltă, pe lângă Richard părea mică de statură și faptul că era slabă îi dădea o înșelătoare aparență de fragilitate.

— Făceam niște fotografii, deoarece mi s-a părut interesantă lumina, minți ea. Fred mi-a recomandat să exersez cât mai mult posibil.

Richard nu-l simpatiza deloc pe Fred, cu atât mai mult cu cât Bunny îl asculta numai pe acesta din urmă. „Răbdare, Bunny, își spuse ea. Nu te va mai persecuta mult timp".

*

*

La o săptămână de la apariția anunțului, în ziua de luni, Tracy primi două răspunsuri. A doua zi avea șapte. Miercuri, optsprezece. Joi, poștașul puse pe biroul Deliei exact cincizeci și două de scrisori.

Joi dimineaţa, Tracy însoţea echipa de filmare în locul în care se turna clipul publicitar cu dansatorul de step. Nu avea deci timp să deschidă scrisorile. Fotografiile primite până atunci o dezamăgiseră. Un singur candidat îi plăcuse, un fermier din comitatul Cherry. Acesta avea un chip plăcut, dar, din păcate, cântărea cam mult. Să se mulţumească oare cu el ?

— Trebuie să o şterg, îi spuse ea Deliei. Îţi las mână liberă să deschizi scrisorile.

Delia se prefăcu uimită.

— Ce treabă urâtă ! Dar trebuie s-o facă cineva şi pe-asta, nu ?

Încântată, ea deschise primul plic şi scoase o fotografie, pe care o aruncă imediat la coşul de gunoi.

— Îngrozitor. Urechi mari şi nas prea lung. S-o vedem pe următoarea...

Râzând, Tracy îşi luă poşeta şi ieşi în vârful picioarelor.

Se întoarse după trei ore, epuizată din cauza grijii pe care i-o purtase bătrânului. Până la urmă, acesta nu avea decât nouăzeci şi trei de ani, dar se dovedise a fi plin de energie. Îl vedea mereu în faţa ochilor, îmbrăcat cu vesta dungată, având pe cap o pălărie de paie şi în mână un baston, pe care-l mânuia cu îndemânare. Fost actor, bătrânul fusese încântat să urce din nou pe scenă şi nu fusese nevoie să se toarne de mai multe ori aceeaşi scenă.

Oftând obosită, Tracy se aşeză în faţa biroului Deliei şi-şi frecă tâmplele.

— Cine te vede, zice că tu ai dansat toată dimineaţa, o luă Delia peste picior. A fost bine ?

— Bătrânelul a fost uimitor. Probabil că datorită lui vom câştiga un premiu, dar am impresia că am îmbătrânit cu zece ani.

Delia zâmbi.

— Dacă vrei, am cu ce să-ţi încarc bateriile.

— M-ar mira. Până luni mai am de făcut cinci materiale publicitare pentru radio, iar săptămâna viitoare trebuie să-l suport o zi întreagă pe Omul Maimuţă.

— Dă-mi voie să insist. Am exact ce-ţi trebuie ca să te pui pe picioare.

— Să nu-mi spui că ai găsit un tip tare pentru calendar.

— Ba da. Printre toate fotografiile, unele erau îngrozitoare, altele obscene, spuse secretara, luând un plic şi folosindu-l drept evantai. Am găsit însă şi vreo două, trei foarte interesante. Un student din Cheyenne, un cultivator din Buffalo şi...

Se opri şi-i întinse lui Tracy un plic.

— ...şi asta. Aruncă o privire şi nu vei fi dezamăgită.

Tracy deschise plicul în care se găseau nu una, ci mai multe fotografii. Prima dintre ele îi atrase imediat atenţia.

Un bărbat cu părul negru, strălucitor, o privea fix. Era dezbrăcat în partea de sus a corpului, şi în braţe avea un mânz, care ridica privirea spre el. Cu curiozitate şi încredere în acelaşi timp. În spatele lui, cerul era auriu.

— O, Doamne, murmură Tracy, uluită. Oare chiar există cu adevărat ?

— Absolut. Creşte vite şi cai în comitatul Lawler. Are treizeci şi şapte de ani, este celibatar şi ferma este proprietatea lui.

Tracy nu-şi putea dezlipi ochii de pe fotografie. Câteva clipe uitase că nu-i păsa deloc de sexul opus.

— E prea frumos ca să fie adevărat.

Se uită repede şi la celelalte fotografii.

— Îl cheamă Richard Buchanon. Există o singură problemă...

— Ar fi fost chiar culmea să nu existe nici o problemă.

— Linişteşte-te; e mică. Fotografiile sunt făcute de nepoata lui şi Buchanon insistă ca una dintre fotografiile lui să fie reţinută pentru calendar. Dacă nu-ţi convine nici una, nepoata lui îi va face altele. A semnat chiar o autorizaţie pentru a le folosi pe acestea.

Lui Tracy nu-i venea să creadă. Visa oare ?

— Nici o problemă ! răspunse ea, entuziasmată. Îmi convin astea. Eşti sigură că avem mână liberă, că ne putem folosi de aceste fotografii ?

Delia îi întinse trei foi semnate.

— Ce părere ai de asta ?

— Că avem un noroc fantastic. Datorită lui, se vor vinde mii de calendare.

— Aşa gândeşte şi doamna Madigan. Vrea să alegi una dintre aceste fotografii şi să o trimiţi la toate ziarele şi chiar la revistele pentru femei. Ai mână liberă să redactezi articolul care va însoţi fotografia.

Tracy clătină din cap, amuzată de privirea misterioasă a personajului. Faptul că era celibatar la vârsta lui demonstra că ceva şchiopăta, se gândi ea, încercând să rămână cu picioarele pe pământ. Poate era un tâmpit sau avea idei ciudate, deşi nu prea părea.

— Şi totuşi, mă intrigă ceva. Fotografiile nu sunt însoţite de vreo scrisoare ?

Delia îi întinse o scrisoare bătută la maşină, în care figura o scurtă biografie a lui Buchanon. Făcuse Facultatea de Comerţ şi Agricultură din Nebraska. La douăzeci şi patru de ani, luase în grijă ferma familiei, ca şi pe cei trei copii ai surorii lui mai mari, moartă într-un accident de avion.

Tracy obţinuse răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese. Cu toate aceste responsabilităţi pe cap, când să mai găsească bietul om timp şi pentru însurătoare ? Fotografiile fuseseră făcute de Barbara Jane, nepoata cea mai mică. Buchanon preciza că urma să lipsească de acasă toată luna următoare şi că, deci, corespondenţa trebuia să-i fie adresată nepoatei sale.

La sfârşitul scrisorii, apărea chiar aceeaşi semnătură care exista şi pe spatele fotografiilor. Totul trebuia să pară în ordine. Bunny îşi dăduse toată silinţa pentru a imita scrisul unchiului său, care de fapt, habar n-avea de maşinaţiunile ei, cel puţin pentru moment.

2.

Pooky, cimpanzeul, își petrecu dimineața gătind spaghete. Scenariul spunea că trebuia să facă o mare dezordine. Și cum el punea tot sufletul în rolurile pe care le primea, aruncă bine în jur sos de spaghete, maghiran și bucăți de carne.

— Bravo, Pooky, îl lăudă Tracy, mângâindu-l sub bărbie. Ești adorabil. O să le placă foarte mult de tine.

Cimpanzeul ridică spre ea niște ochi triști și aproape umani. Apoi, pe neașteptate, păru să zâmbească și ridică fusta lui Tracy pentru a o săruta pe genunchi. În aceeași clipă două brațe înconjurară pe la spate mijlocul tinerei și pe umărul ei se așeză o bărbie.

— Eu l-am învățat trucul ăsta. Aș da orice să pot face același lucru. Pot ?

Cu siguranță că. Omul Maimuță, așa cum îl poreclise Tracy pe Thurmond Spreckles, nu se putea schimba. Drept răspuns, ea îi dădu un cot.

— Domnule Spreckles, vă respect munca și admir minunile pe care le înfăptuiți cu cimpanzeii, dar vă sfătuiesc să nu încercați prea multe familiarități cu mine. Nu de alta, dar s-ar putea să mă supăr și atunci o să vă mușcați degetele.

Simţind nemulţumirea stăpânului său, Pooky începu să ţipe şi se agită atât de tare încât răstună o cratiţă, fapt ce frână elanul proprietarului său. Tracy putu astfel să se depărteze. Tocmai îşi aranja fusta când o strigă cameramanul şef.

— Sunteţi chemată la telefon în încăperea alăturată.

— Mulţumesc.

— Mai rezistaţi ?

— Încerc. Încă vreo patru ore şi terminăm.

În orice caz, era o uşurare să scape de propunerile indecente ale lui Spreckles, fie chiar şi pentru câteva minute. Cum putea o persoană atât de respingătoare să aibă nişte animale atât de încântătoare şi bine dresate ?

Clătină din cap şi duse receptorul la ureche.

— Alo ?

— Tracy ? Delia la telefon. Cum merge ?

— Cimpanzeul e nemaipomenit. Stăpânul lui însă e la fel de zăpăcit şi peste tot sunt împrăştiate spaghete. Sper că nu m-ai sunat să-mi dai vreo veste proastă !

Drept răspuns, auzi un oftat.

— Ba, din păcate, aşa este. În legătură cu calendarul.

Tracy încruntă sprâncenele.

— Nu înţeleg ce s-ar putea întâmpla. Avem fotografiile şi Buchanon a semnat o autorizaţie, pentru a ne putea servi de ele.

— Tocmai asta e, spuse Delia, făcând un efort pentru a nu se enerva. El n-a văzut în viaţa lui fotografiile acelea. Nu ni le-a trimis el şi nici nu a semnat scrisoarea.

Tracy închise ochii, simțind că pământul îi fugea de sub picioare.

— Ce vrei să spui ?

— Scrisoarea este falsă, ca și semnăturile și toate celelalte. Tipul este tare furios. Ne amenință că ne dă în judecată pentru fotografiile care au apărut deja în presă și refuză categoric să apară în calendar.

Tracy era îngrozită.

— Refuză ? Dar e imposibil ! Numai el singur poate ridica foarte mult vânzarea calendarului. Chiar în această dimineață am trimis la două ziare de tiraj mare fotografia lui ! Hai să încercăm să-l convingem, să...

— Tracy, e atât de furios încât nu va dori să asculte nimic.

— Îi voi telefona chiar eu.

— A scos telefonul din priză. Dacă avem să-i transmitem ceva, trebuie să discutăm cu avocatul lui, un anume Jennings. E ultimul lucru pe care l-a spus Buchanon înainte de a închide.

Tracy își mușcă buzele.

— Doamna Madigan știe ?

— Ea l-a sunat. Te asigur că s-a albit la față când a auzit.

Doamna Madigan să se albească la față ? Lui Tracy nu-i prea venea să creadă. Doar șefa ei avea nervi de oțel !

— Și ce-a zis că ar trebui să facem ?

— A hotărât că te vei duce chiar tu să vorbești cu acest individ.

— A înnebunit cumva ?

— În seara asta trebuie să te duci.

— În seara asta ? Delia, ai idee câte trebuie să îndur aici ? Mi-am petrecut dimineaţa nu numai alături de un cimpanzeu care aruncă spaghete şi carne în toate direcţiile, ci şi de Thurmond Spreckles, obsedatul care stă tot timpul la pândă, gata să mă prindă în vreun colţ. Şi ea are pretenţia să mă duc în comitatul Lawler în seara asta ? Nici nu vreau să aud.

— Ştii bine că nu te poţi împotrivi. Doamna Madigan e foarte enervată, pentru că îl vrea pe acest tip pentru calendar. Consideră că succesul calendarului depinde numai de acest individ şi ţine la proiectul ăsta ca la ochii din cap.

Tracy s-a gândi repede : „Dacă nu rezolv chestia asta, nu mă va recomanda niciodată la New York. E chiar în stare să mă concedieze şi atunci îmi pot lua adio de la strălucita mea carieră".

Păstră apoi un lung moment de tăcere. Oare ce fel de om era Richard Buchanon ? De ce refuza să participe la acel proiect ? Nu-i putea suferi pe indivizii de genul acesta, irascibili şi violenţi. Îi aminteau prea mult de tatăl ei.

— Foarte bine, spuse ea în cele din urmă, mă voi duce la el. Dar nu sunt sigură că mă pot întoarce tot în seara asta. După cum bine ştii, maşina mea e o rablă. Dacă reuşesc să ies din oraş, mă pot considera norocoasă.

— Îmi pare rău, Tracy.

— Poate mă va ajuta nepoata. În fond, noi nu am făcut nimic greşit. Pesemne că ea ne-a trimis toate astea. Când unchiul ei se va calma, poate va vedea lucrurile într-o altă lumină. Agenţia este, la fel ca şi el, victima unei neînţelegeri. În orice caz, voi face tot posibilul să-l calmez.

După ce puse receptorul în furcă, Tracy se uită câteva clipe pe fereastră, descumpănită. Își reveni însă repede. De ce i-ar fi fost frică de Richard Buchanon ?

*

Comitatul Lawler se afla la vreo două ore de Omaha. Pe ultimii douăzeci de kilometri, drumul îngust șerpuia printre câmpuri și copaci. Mașina veche a lui Tracy dădea deja semne de oboseală, scoțând niște sunete îngrijorătoare. Tânăra se simți ușurată când ajunse în sfârșit pe străzile liniștite ale orășelului Lawler. I se strânse inima când trecu pe lângă un liceu în curtea căruia se aflau cele mai înalte sălcii pe care le văzuse vreodată. În genul acesta de liceu i-ar fi plăcut să predea dacă nu ar fi ales publicitatea.

Zgomotele scoase din ce în ce mai des de bătrânul Opel o aduseră brusc la realitate. Preferând să nu le bage în seamă, o luă spre nord, apoi apucă pe un drum de țară. Trecu pe lângă două ferme aparent abandonate, care-i amintiră de copilăria ei. În orice caz, se părea că prin locurile acelea nu mai locuia decât Buchanon.

Cerul devenise gri când Tracy intră pe o alee largă și bine întreținută. Cât mersese, refuzase să se gândească la confruntarea pe care urma să o aibă cu Richard Buchanon. Poate că venise însă momentul să se pregătească și pentru această confruntare. Regula de aur era că orice urma să se întâmple, trebuia să rămână calmă.

Drumul se termină în faţa unei case moderne, din cărămidă roşie şi cu veranda plină de flori multicolore. De undeva apăru un câine, care începu să-i miroasă cauciucurile, dând din coadă. Semăna cu Robbie, câinele mamei sale. Tracy plânsese ore întregi când fusese nevoită să se despartă de el.

Maşina se opri într-un scrâşnet de pneuri, chiar în clipa în care din spatele casei apărea o adolescentă înaltă şi zveltă, călare pe un mânz. „Era nepoata, desigur, se gândi ea imediat. Deci ea este talentata fotografă, foarte dotată şi pentru minciuni şi imitaţii de semnături."

Tânăra descălecă, apoi chemă câinele, în timp ce Tracy cobora din maşină. După ce o măsură pe Tracy din cap până-n picioare, legă calul şi se apropie. Era foarte drăguţă şi avea un zâmbet încântător.

— Veniţi cumva din partea agenţiei publicitare pe care este teribil de furios unchiul Richard ?

Dacă părea atât de calmă, însemna că nefericita nu ştia că putea să aibă probleme foarte mari.

— Chiar aşa. Mă numesc Tracy Avery şi sunt de la agenţia Madigan. Aş dori să vorbesc cu unchiul tău. Presupun că de la tine avem fotografiile. Eşti Barbara Jane, nu ?

— Spuneţi-mi Bunny, vă rog, aşa cum îmi spune şi el. Nu vrea să recunoască faptul că am crescut, adăugă ea, aruncând o privire urâtă spre casă.

Lui Tracy nu-i venea să creadă nici urmă de scuze sau de regrete ! Tuşi uşor.

— Bunny, îţi dai seama că din cauza ta mă găsesc într-o situaţie imposibilă ?

Bunny păru uimită.

— N-am vrut să creez nimănui neplăceri. Unchiul Richard era perfect pentru calendarul pe care doriți să-l realizați. Tuturor li se pare atât de frumos ! Evident, nu toți trăiesc lângă el. Pentru mine, asta era o șansă neașteptată, pentru că doresc să devin fotograf.

Tracy trase adânc aer în piept. În aer plutea un miros de grâu, de vite și de cai, care îi provocă nostalgie.

— Bunny, îți înțeleg intențiile. Cu toate astea, ai mers prea departe.

Bunny arboră o mină tristă.

— Îmi pare teribil de rău. Doream doar să-mi fie recunoscut talentul de fotograf. Nu vi s-a întâmplat să doriți atât de mult un lucru încât să nu vă dați înapoi de la nimic pentru a-l obține ?

Tracy o înțelegea foarte bine. Și ea dorise să scape din casa tatălui său și să cunoască lumea, să devină cunoscută. Cum ar fi putut să-i poarte pică acestei fete ?

— Ba da, dar nici nu știu dacă unchiul tău va accepta să mă primească.

— Voi încerca eu să-l conving. Cred că motorul mașinii dumneavoastră are ceva, deoarece scoate un zgomot, ca și cum ar fi pe punctul de a exploda.

— Recunosc, mașina e foarte veche, dar mijloacele mele financiare nu-mi permit să cumpăr alta.

— Și eu care credeam că în domeniul publicității se câștigă o groază de bani ! Mie și lui Fred, prietenul meu, ne-ar plăcea să lucrăm într-o agen-

ţie ca cea în care lucraţi dumneavoastră. Dacă aveţi să-mi daţi vreo informaţie...

Tracy clătină din cap. Unde se credea fata asta, la vreun cocteil sau la un schimb de păreri ? Se părea că ea nu aprecia deloc gravitatea situaţiei.

— Ascultă, Bunny, trebuie neapărat să vorbesc cu unchiul tău. Poţi să-l convingi să mă primească ?

Bunny clătină din cap.

— E foarte uşor. Urmaţi-mă.

— Aşa, fără să-i spui nimic înainte ? întrebă nervoasă Tracy.

— E singura metodă prin care putem reuşi. Trebuie să-l luăm prin surprindere. Doar nu va îndrăzni să vă arunce pe uşă afară.

Nicidecum liniştită, Tracy o urmă în casă şi intră într-un salon spaţios şi incredibil de primitor. Podeaua era acoperită de o mochetă albă şi aproape un perete întreg era ocupat de un şemineu din cărămizi roşii. Câteva perne fantezi erau aruncate neglijent pe fotolii şi pe canapeaua de piele, iar pe pereţi se aflau fotografii înrămate, probabil operele lui Bunny.

— Ah, nu-i aici, mormăi adolescenta, dar cred că ştiu unde-l putem găsi. Veniţi încoace, vă rog.

Trecură amândouă pe lângă sufragerie şi bucătăria din care o femeie cu părul strâns în coc o chemă pe Bunny.

— Nu-ţi face griji, Edna. E Tracy Avery, de la agenţia de publicitate. Dânsa este mătuşa mea, Edna.

Edna o privi pe vizitatoare cu un aer dezaprobator şi surprins.

— Dar Bunny, tu...

— Edna, ţi-am spus că totul e în regulă.

— Să nu îndrăzneşti să-l deranjezi. El...

— Te pomeneşti că ţi-e frică de el ? Ei bine, mie nu îmi este. Veniţi, domnişoară, adăugă ea, luând-o de mână. N-o băgaţi în seamă.

După ce deschise o uşă, o împinse pe Tracy într-o cameră aflată în semiîntuneric, apoi se aşeză într-un fotoliu.

Tracy privi în jurul ei cu teamă nu se vedea nici urmă de Richard Buchanon. Pereţii erau împodobiţi cu cărţi şi panglici de la târguri şi de la concursuri hipice. Într-un colţ se afla un televizor mare. Aruncă o privire întrebătoare spre Bunny, care zâmbi şi arătă cu bărbia spre canapea.

Intrigată, Tracy ocoli canapeaua în care se afla Richard Buchanon, dormind adânc. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanşi spălăciţi şi o cămaşă neagră, descheiată şi cu mânecile suflecate. Pesemne că fusese surprins de somn, deoarece pe pieptul lui larg se afla o carte deschisă. Îşi scosese ghetele şi-şi pusese picioarele pe marginea canapelei. Părul negru, ondulat îi cădea pe frunte şi avea nasul drept, ca în fotografie şi gura la fel de bine desenată. Pesemne că nu se bărbierise în ziua aceea, căci pe obraji începuse să-i crească barba.

Era cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise Tracy până atunci. „Ei şi ? se mustră ea imediat. Asta ai căutat, nu ?“

Ca şi cum s-ar fi simţit privit, bărbatul se mişcă, deschise un ochi şi încruntă sprâncenele. Nu se clintise din loc, dar parcă toţi muşchii lui se încordaseră la maxim.

Din cauza oboselii, Richard crezu mai întâi că era victima unei halucinații. Își petrecuse toată noaptea trecută lângă o iapă bolnavă. Când se întorsese acasă, târziu după urcarea soarelui pe cer, îl aștepta o surpriză foarte neplăcută : își găsise în ziar fotografia însoțită de un articol stupid, care anunța apariția unui calendar vândut pentru o operă de caritate. Urmaseră telefoanele vecinilor, care îl felicitau. Aluziile ironice ale acestora îl convinseseră să sune la agenția vinovată de această mascaradă. Exasperat, pentru a se liniști, scosese până la urmă telefonul din priză.

Bunny turba din cauza faptului că el refuza să coopereze, iar Edna o susținuse până la urmă, gata să izbucnească și ea în plâns. Ce nebunie le tulbura oare liniștea fermei ? Plecase din nou la muncă pe la ora șase, pentru a încerca să-și potolească mânia. Întors acasă, pur și simplu căzuse frânt de oboseală. Nu dormise de mai mult de treizeci și șase de ore.

Când deschise ochii, găsise în fața lui un înger cu părul roșcat. Clipi de mai multe ori, dar viziunea persistă. Deci nu avea de-a face cu un înger coborât din cer, ci cu o femeie în carne și oase, mult prea frumos machiată și pieptănată pentru a veni direct din paradis. Tânăra îl privea ca și cum s-ar fi temut ca el să nu o muște din clipă în clipă. Ce dorea oare de la el ?

— Domnul Buchanon ? întrebă ea, după ce își drese glasul.

El închise ochii pe jumătate și-și frecă bărbia.

I se păru ceva curios. Privind-o mai îndeaproape, observă că părea epuizată, ca după o zi lungă de muncă. Şi chiar dacă părea înspăimântată, avea mai ales un aer vinovat. Putea să fi fost trimisă de acea agenţie blestemată.

Se ridică încet, fapt ce păru să o intimideze şi mai tare pe musafiră, şi înaintă spre ea. Merse atât de încet, încât ea se dădu înapoi, până când se lipi de perete.

— Cine sunteţi şi ce căutaţi aici ? întrebă el.

Lui Tracy i se puse un nod în gât. Ar fi putut să bage mâna în foc că Richard ştia perfect ce o adusese în casa aceea.

— Mă... mă numesc Tracy Avery şi sunt de la agenţia Madigan. Eu am trimis fotografia dumneavoastră la ziar. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, dar înainte de asta vă rog să acceptaţi scuzele mele. E vorba de o teribilă neînţelegere.

Ura pe care o citi în acei doi ochi superbi îi îngheţă sângele în vene.

— Aţi făcut o mare greşeală venind să mă deranjaţi la mine acasă. Plecaţi de aici. Şi dacă vreţi să vorbiţi, vorbiţi cu avocatul meu.

Tracy începu să tremure de furie. Richard avea tot dreptul să fie mânios, dar nu putea să o dea chiar aşa afară. Câteva clipe, o impresionase cu adevărat, dar se înşela dacă îşi închipuia că se va da bătută. Îndurase toată ziua asalturile lui Thurmond Spreckles. Buchanon n-avea decât să se ţină tare acum !

— Nu mă interesează avocatul dumneavoastră. Mi-a luat două ore să ajung până aici, tot atât voi face şi la întoarcere şi toate astea după o zi de lucru

epuizantă. V-am prezentat scuzele mele, iar acum va trebui să mă ascultați.

Prin ochii lui Richard trecu un fulger.

— Ieșiți afară !

— Nu !

Pe chipul bărbatului se citi uimire. Nu avea dispoziția necesară pentru a o suporta prea mult pe intrusă.

— Plecați imediat, repetă el pe un ton amenințător. Dacă nu, vă dau chiar eu pe ușă afară.

De data asta, Tracy se enervă de-a binelea. Desigur, era seducător, dar și încăpățânat ca un catâr. Îndreptă arătătorul spre pieptul lui.

— Nu v-aș sfătui să mă atingeți, căci veți regreta.

— Sunt deja multe lucruri pe care le regret. V-am cerut de două ori să ieșiți din casa mea. Nu mă obligați s-o fac și a treia oară.

Tracy zâmbi, fiind la fel de încăpățânată ca și el.

— Și eu vă spun pentru a treia oară că nu vreau să ies.

Richard scoase un oftat exasperat, apoi făcu exact invers față de ceea ce prevăzuse Bunny. După ce aruncă pe umăr o Tracy care părea ușoară ca un fulg, se îndreptă spre ușă.

Tânăra era prea uluită și încurcată pentru a mai scoate vreun cuvânt. Niciodată nu fusese umilită în halul ăsta.

Apoi, Richard se opri brusc.

3.

Tracy îi urmări privirea. Richard părea surprins, ca şi cum atunci ar fi observat prezenţa nepoatei sale în cameră.

— Unchiule Richard, dacă aş fi în locul tău, i-aş da drumul domnişoarei Avery, care nu e vinovată cu nimic. Eu am invitat-o să vină să stea de vorbă cu tine.

Fermierul se uita când la nepoata sa, când la femeia pe care o ţinea în braţe. Când deschise gura, vorbi pe un ton mai rece ca niciodată.

— Tu, du-te imediat în camera ta. Eşti pedepsită să stai închisă acolo nu o săptămână, ci două. Ai înţeles ?

O strânse apoi pe Tracy mai tare în braţe, pentru a o opri să intervină. Sufletul ei era tulburat de mai multe sentimente contradictorii : furia şi încurcătura se amestecau cu o ciudată exaltare, cu ideea că era prizonieră în braţele acestui bărbat. Se forţă să fie totuşi atentă la conversaţia dintre unchi şi nepoată.

— Două săptămâni ? repetă Bunny, cu lacrimi în ochi. De ce nu mă trimiţi la închisoare, dacă tot mă urăşti în halul ăsta ? În orice caz, eu sunt vino-

vată pentru tot ce se întâmplă, nu domnişoara Avery. Ea ţi-a spus asta, dar tu nu ştii să-i asculţi şi pe cei din jurul tău.

De data aceasta, Bunny izbucni în lacrimi şi fugi în camera ei. Cu ochii aţintiţi pe uşa trântită, Richard o strânse furios pe Tracy în braţe. Ea îi simţea pe mână bătăile inimii. Fermierul coborî capul şi o privi cu şi mai multă ostilitate.

— Foarte bine, spuse el brusc. Vreţi să vorbiţi ? Vă ascult. Vă acord cinci minute, nici unul în plus.

Tracy îl privi ca pe un nebun.

— În primul rând, domnule, v-aş ruga să-mi daţi drumul.

Richard clipi. Categoric, oboseala îi juca feste. În acelaşi timp însă, realiza cu uimire ce bine se simţea cu această tânără în braţe. Abia îi trecuse gândul acesta prin minte, că şi dădu drumul prăzii, ca şi cum l-ar fi ars şi amândoi se depărtară cu un pas.

— Îmi cer scuze, dar n-am dormit toată noaptea din cauza unei iepe bolnave.

Când îl văzu trecându-şi mâna prin păr, Tracy înţelese că se afla în faţa unui om epuizat cu adevărat. Îşi îndreptă bluza, nervoasă. Trebuia să fie extrem de atentă.

— Înţeleg că aţi avut un şoc. Şi noi, la agenţie, am avut acelaşi şoc, pentru că nici măcar o clipă nu ne-am gândit la vreun fals.

Richard se întoarse pe călcâie şi se sprijini de bibliotecă.

— Degeaba vă scuzaţi. E de ajuns să opriţi totul şi să trimiteţi o notiţă şi la ziare.

Pentru a căpăta curaj, Tracy tuşi uşor şi făcu un pas spre el.

— Domnule Buchanon, dacă insistați, asta vom face. Noi am prefera însă se semnați un acord.

— Nici nu încape vorbă să apar pe calendarul ăla !

Tracy trase adânc aer în piept. Richard era obosit, dar nici ea nu era prea odihnită.

— În sfârșit, e vorba de un proiect special, continuă ea cu răbdare. Nici măcar nu mai trebuie să pozați, deoarece avem toate fotografiile necesare, care sunt și decente. Dacă v-am fi cerut să vă și dezbrăcați...

Fermierul izbucni în râs.

— Asta ar mai fi lipsit ! Din câte înțeleg, ar trebui chiar să vă fiu recunoscător, nu ? Nici eu nu vă voi cere să vă dezbrăcați, domnișoară Avery. Sau poate că ar trebui să vă dați bluza jos. În fond, eu sunt dezbrăcat în partea de sus în fotografii. Am fi chit atunci.

Tracy roși, descumpănită, apoi îi aruncă o privire imploratoare.

— Fundația care ne-a comandat acest calendar strânge bani pentru a-i ajuta pe micii fermieri din statul dumneavoastră.

— Cunosc această fundație și îi respect munca, dar nu înțeleg cum acest calendar stupid ar putea salva pe cineva. Problema e în altă parte și e mult mai gravă.

Desigur, Richard avea dreptate, dar Tracy se afla acolo pentru a-l convinge de contrariu.

— Considerați această acțiune specifică a fundației ca pe o etapă printre multe altele.

— Nu vreau.

— Aveți de gând să mă ascultați sau nu ?

— Şi de ce, mă rog, v-aş asculta ? Vă repet, cer daune. Consimţiţi deci să mi le acordaţi şi să nu mai vorbim despre asta.

— Ştiu că sunteţi supărat, dar să ştiţi că nepoliteţea nu vă duce la nimic, domnule.

— Cum vine asta ? Îmi publicaţi fotografia, intraţi în casa mea în timp ce eu dorm, şi mă mai faceţi şi nepoliticos ? Asta-i prea de tot !

Cei doi se priviră câteva clipe lungi, Tracy încercând din răsputeri să rămână insensibilă la farmecul lui. Trebuia să-l considere pe acest individ ca un obstacol în calea carierei sale, nimic altceva.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră ! spuse Richard, încruntând din sprâncene.

Uşa se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat de vreo şaizeci de ani, chel şi zâmbitor. El îi privi pe cei doi cu nişte ochi albaştri.

— Bună seara, Richard. Sper că nu te deranjez. Aş fi vrut să stau de vorbă cu tine câteva minute.

— Bună seara, părinte.

Când auzi aceste cuvinte, Tracy se simţi descurajat. Noul-venit cu siguranţă că nu o va susţine.

— V-o prezint pe Tracy Avery, din Omaha. Tocmai pleca, nu-i aşa, domnişoară Avery ?

Reverendul Yonke îi zâmbi tinerei şi-i strânse uşor mâna.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară. Din câte mi-a spus Edna, sunteţi de la agenţia de publicitate. Îmi pare rău că vă întrerup de la lucru.

— Nu vă faceţi griji, părinte, interveni Richard.

Nu ne deranjaţi absolut deloc. Şi staţi liniştit, căci nu voi face nimic care să ne discrediteze parohia. Nici nu încape vorbă să apar în acel blestemat de calendar. Tocmai îi spuneam acest lucru domnişoarei Avery.

Yonke se aşeză pe canapea.

— Exact despre asta doream să discutăm, Richard. Ar trebui să accepţi.

Richard îşi pierdu siguranţa, în timp ce Tracy îl privea pe reverend cu gura căscată.

— Poftim ? întrebă fermierul.

— Edna m-a sunat ceva mai devreme. E mătuşa lui Richard, preciză reverendul pentru Tracy. Mi-a spus că refuzi să apari în acel calendar.

Sub ochii fermierului se adânceau cearcănele.

— V-a spus Edna şi ce a făcut Bunny ? Mi-a imitat semnătura, mi-a făcut fotografii pe care le-a trimis fără acordul meu... Numai pentru asta şi nu pot accepta. Ar însemna să o încurajez pe Bunny.

— Dar ea are nevoie de încurajări ! Chiar vorbeam cu Edna zilele trecute. Puştoaica asta are o inimă...

— Cu toate astea, trebuie să înveţe să...

— ...să se respecte şi să-şi mai domolească entuziasmul. E atât de diferită faţă de ceilalţi doi ! Desigur, nu trăieşte decât pentru fotografie, dar la ce bun să o descurajezi ?

— Ceilalţi doi ? întrebă Tracy, luând parte fără să vrea la conversaţie.

Richard îi aruncă o privire prin care îi spunea să-şi vadă de treburile ei, dar Yonke se grăbi să-i răspundă.

— Marissa şi John. Richard i-a crescut pe toţi trei de la moartea surorii lui. Acesta este un motiv

pentru care am fi mândri ca el să ne reprezinte. Nu avea decât douăzeci şi patru de ani când a început să se ocupe de fermă şi de cei trei nepoţi. Marissa s-a măritat, iar John îşi termină studiile. Richard a fost nemaipomenit, deşi, de ce să nu recunoaştem, e cam sever cu Bunny.

Reverendul se întoarse spre Richard, oftând.

— Edna are dreptate. Dacă vrei ca Bunny să nu aibă idei ciudate, ar trebui ca fata să se simtă bine în această casă. Şi felul în care te porţi cu ea nu o va ajuta deloc. Gândeşte-te mai bine, Richard. Asta fără a mai pune la socoteală ajutorul pe care-l vor aduce fermierilor aflaţi în dificultate banii strânşi în felul acesta. Am văzut şi eu fotografiile şi cred că ele exprimă un ideal : acela al fermierilor care protejează una dintre fiinţele Domnului, aflată în responsabilitatea sa. Bunny a ştiut să prindă pe peliculă lucrul acesta. Richard, te rog, participă la proiectul acesta, pentru binele nostru, al tuturor.

Lui Tracy efectiv nu-i venea să-şi creadă urechilor. Richard părea pe punctul de a exploda. Până la urmă, el îşi dădu la o parte părul de pe frunte şi trase adânc aer în piept.

— Şi să-mi bat joc de demnitatea mea ? întrebă el.

— Demnitatea vine din interior, Richard. Iei lucrurile mult prea în serios. Din cauza responsabilităţilor pe care le ai, ai uitat chiar şi să zâmbeşti.

Fermierul tocmai voia să răspundă, când din nou se auzi o bătaie în uşă. Era mătuşa Edna.

— Richard, lui Bunny îi pare într-adevăr foarte rău pentru ce a făcut. Micuţa, am găsit-o hoho-

tind de plâns. Vrea să-ţi prezinte scuzele ei în faţa tuturor.

Edna deschise uşa mai mult. Bunny stătea în hol, cu ochii roşii şi nasul umflat.

— Îmi pare rău, unchiule Richard, murmură ea. E normal să mă pedepseşti. Nu ar fi trebuit să trimit fotografiile la agenţie, dar îmi doream atât de mult să fii mândru de mine.

Avansă un pas, cu capul plecat şi mâna Ednei pe umărul ei. Richard îşi băgă mâinile în buzunare, rămânând tăcut câteva clipe.

— Am înţeles, mormăi el în sfârşit. Te iert. Şi nu-ţi face griji, sunt mândru de tine, dar nu şi pentru tâmpenia pe care ai făcut-o.

Izbucnind din nou în plâns, Bunny se aruncă în braţele unchiului său. Acesta o îmbrăţişă, puţin jenat, bătând-o uşor pe spate. Tracy găsi că el într-adevăr, nu-şi înţelegea nepoata.

— Richard, începu Yonke, profitând de situaţie, pentru binele lui Bunny şi al comunităţii, te rog, acceptă să figurezi în acel calendar.

— Este o cauză nobilă, întări Edna. Iar pentru Bunny, contează atât de mult să-i fie recunoscută munca !

Tracy îşi ţinu răsuflarea. Richard continua să o strângă în braţe pe nepoata lui, din ce în ce mai jenat. Privirea lui căzu apoi asupra lui Tracy şi în cameră se lăsă o tăcere adâncă.

— Hai să încercăm mereu să dăm mai mult decât primim, Richard, insistă reverendul. Tu nu ai probleme la fermă, dar nu toţi vecinii tăi au norocul acesta. Gândeşte-te bine numai la câte ar putea face fotografiile astea.

— Vreţi să spuneţi că e o cauză pierdută. Dar, dacă acesta este singurul mijloc prin care îmi pot recăpăta liniştea, atunci sunt de acord.

În ciuda amărăciunii care se citea în vocea fermierului, reverendul Yonke zâmbi. Edna zâmbi şi ea, ceva mai timid.

— Te ador, murmură Bunny, sărutându-l pe Richard. Eşti cel mai drăguţ unchi din lume. Şi datorită ţie, domnişoara Avery nu va fi concediată.

Imediat după aceea, o strigă pe Tracy.

— Mai doriţi nişte fotografii, domnişoară ? Să ştiţi că nu cer mulţi bani.

— Bunny ! strigă Richard, înroşindu-se.

Fermierul se întoarse apoi spre Tracy. Nu era nevoie să exprime cu voce tare ceea ce gândea. „Acum, când nu se mai poate lua de Bunny, o să-şi verse toată mânia asupra mea", se gândi tânăra, înciudată. Din fericire, Yonke rupse tăcerea.

— Totul e bine când se termină cu bine. Eu cam trebuie să plec. Presimt că mulţi fermieri îţi vor mulţumi pentru acest sacrificiu. Mi-a părut bine de cunoştinţă, domnişoară Avery. Şi nu daţi atenţie furiei lui Richard. În adâncul sufletului, e un om bun.

— Vă conduc, părinte, spuse cel în cauză pe un ton sec. Că şi pe dumneavoastră, domnişoară Avery

Tracy însă nu avea de gând să plece fără semnături.

— Pentru autorizaţie... începu ea, deschizând poşeta.

— Lăsaţi-mi hârtiile pe care trebuie să le semnez şi vi le trimit eu mâine prin poştă, mormăi

Richard. Am impresia că Bunny ştie cum trebuie să completez formularele.

Tracy râse pentru a nu se vedea că era încurcată.

— Aş prefera totuşi să obţin acum semnăturile dumneavoastră.

Fără să mai stea la discuţii, el o luă de mână şi o trase spre hol.

— Am spus mâine.

— N-am făcut nimic ca să merit să fiu dată afară pe uşă, protestă Tracy.

Contactul cu mâna lui o tulbura.

— Cel puţin aşa voi fi sigur că aţi plecat. Şi să ştiţi că nu-mi face nici o plăcere să vă ating, dacă asta vă deranjează.

Tânăra îşi opri o mişcare de furie şi abia îşi ţinu gura până la maşină. Richard se aplecă şi-i deschise portiera.

— La revedere, domnişoară Avery. Şi călătorie plăcută.

Tracy ridică din umeri şi se aşeză la volan. Fermierul trânti portiera, ca şi cum s-ar fi temut ca ea să nu iasă din maşină şi să-l necăjească din nou. Se depărtă apoi, făcându-i cu mâna reverendului Yonke, a cărui bicicletă urca deja pe aleea ce ducea la drumul cel mare.

Epuizată şi furioasă, Tracy răsuci cheia în contact, grăbindu-se să plece cât mai repede de lângă acel bădăran. Era într-adevăr seducător, dar ce caracter urât putea să aibă ! Fără a mai pune la socoteală că raporturile lui cu Bunny îi aminteau în mod neplăcut de relaţia pe care o avusese şi ea de mult cu tatăl său.

Motorul tuşi uşor şi pe bord se aprinseră câteva beculeţe roşii.

Tracy îşi încercă norocul încă o dată. Motorul gemu şi mai tare, apoi din nou nimic.

„Fir-ar să fie!" strigă Tracy. Trecuseră multe luni de când maşina ameninţa să-i joace o festă. Să-i joace oare festa acum, la căderea nopţii şi pe deasupra şi la ferma lui Richard Buchanon ?

O nouă tentativă, rămasă şi aceasta fără nici un rezultat, o descurajă de tot. Fără să se uite în spate, îl simţi pe Richard apropiindu-se. Într-adevăr, peste câteva clipe, fermierul se apleca spre geamul coborât. Strângând din dinţi, Tracy îşi încercă norocul pentru ultima dată. Tot nimic.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Richard, cu o evidentă ostilitate.

— Nu vrea să pornească.

— E o glumă sau ce ?

Tracy îl privi. Luna îi înăsprea trăsăturile.

— Mi-e teamă că nu e nici o glumă, răspunse ea, începând să-şi piardă răbdarea. Mâine de dimineaţă trebuie să mă prezint devreme la lucru şi n-am chef să rămân blocată aici, între un fermier şi nişte vaci, dragă domnule.

— Ieşiţi din maşină. O să vă ajut.

Uitând orice hotărâre de a rămâne politicoasă, tânăra coborî din maşină, atingând în trecere umărul lui Richard. Amândoi tresăriră ca şi cum s-ar fi curentat. Fermierul se aşeză apoi la volan şi-şi încercă norocul, la rândul lui, fără să aibă prea mult succes însă. Tracy încrucişă braţele, descurajată. Acum, nu-i mai rămânea decât să-l roage pe Richard să o conducă până la cel mai apropiat motel. Cât o va costa oare această aventură regretabilă ?

Probabil o zi de lucru şi asta tocmai acum, când începuse să ramburseze împrumutul pe care-l făcuse pentru studii ! Asta fără a mai pune la socoteală impresia proastă pe care şi-o va face despre ea doamna Madigan.

Richard trânti portiera, atât de puternic încât maşinuţa se clătină. Se întoarse apoi şi se îndreptă spre casă, când se pomeni strigat de Edna, care se apropiase.

— Ce s-a întâmplat ?

— Habar n-am. Cred că e pompa de apă.

— Şi ce ai de gând să faci ?

— Să-l sun pe Harvey, la garaj. El o va remorca pe domnişoara Avery până la motelul din Wakefield.

— Ei, hai, Richard. E târziu şi avem destul loc şi pentru domnişoara !

Cu tot întunericul, Tracy observă privirea furioasă pe care nepotul i-o adresă mătuşii. Tocmai se pregătea să răspundă când Bunny, care nu pierduse nimic din această scenă, alergă şi o luă de mijloc pe Tracy.

— Dormiţi la noi, da ? Ar fi o prostie să vă cheltuiţi banii la motel şi, în plus, vă suntem datori. E totuşi vina mea că aţi venit până aici. Nu-i aşa, Edna ?

Richard vru să spună ceva, dar Edna i-o luă înainte.

— Taci, Richard. Eşti obosit şi s-ar putea să spui vreo prostie.

I se adresă apoi lui Tracy :

— Domnişoară Avery, Bunny are dreptate. Şi avem destul loc pentru a vă găzdui în noaptea asta. Vă rog acceptaţi.

Edna atât de primitoare pe cât era nepotul ei de rece. Tracy simţi imediat un elan de simpatie pentru ea, ca şi pentru Bunny, pe care o vedea vulnerabilă şi plină de viaţă.

— Da, acceptaţi, insistă Bunny.

Tracy se întoarse spre Richard, care era rece şi întunecat la faţă.

— Am impresia că domnului Buchanon nu-i face prea mare plăcere prezenţa mea.

Pe buzele Ednei apăru un zâmbet liniştitor.

— Richard are o inimă bună, chiar dacă este pe cât de independent pe atât de încăpăţânat. Nu i-aţi cunoscut decât partea urâtă. Mai acordaţi-i o şansă.

— Eu mă duc la culcare, mormăi fermierul. Faceţi ce vreţi şi nu ţineţi cont de părerea mea.

— Vedeţi, spuse Tracy, privindu-l cum se depărta. Nu vrea să rămân.

— Nu poate suferi femeile creative, mormăi Bunny.

— Bunny ! strigă Edna, şocată. Tocmai ai spus cât de mult îţi iubeşti unchiul.

— Îl iubesc, desigur. Îi port chiar o foarte mare recunoştinţă, dar ştiu totuşi că nu poate suporta să vadă o femeie interesată de artă, de orice fel ar fi aceasta. Cât de mult îl invidiez pe Fred ! El cel puţin nu se simte ameninţat de ceea ce fac alţii !

Edna ridică din umeri, apoi se întoarse spre Tracy.

— Să nu ne purtaţi pică, dar şi noi am avut o zi grea. Vă rog, acceptaţi-ne ospitalitatea.

Tracy privi dezarmată cele două chipuri rugătoare, întoarse spre ea şi mângâiate de briza nocturnă. Ridică apoi din umeri.

— M-aţi convins ; rămân.

— Ura ! strigă Bunny. Veniţi să vă arăt camera. Vă dau eu o cămaşă de noapte. Să nu vă faceţi nici o grijă avem tot ce vă trebuie.

— Să vă servesc cu puţină tartă şi un pahar de lapte drept cină ? propuse Edna. Sau preferaţi poate un sherry sau ceva cald ? Să nu ezitaţi să-mi cereţi ceva.

— Nu, vă mulţumesc, răspunse Tracy, jenată.

Pentru prima dată după mulţi ani, urma să petreacă noaptea la o fermă. Această perspectivă o bucura, dar o şi înspăimânta şi se simţea teribil de emoţionată. Anumite sentimente adormite în sufletul ei se trezeau la viaţă şi ieşeau la suprafaţă cu atâta putere încât îi dădeau ameţeli. Nimic nu i se mai părea real. După ce luptase atâta timp să scape de la ţară, iată că se întorcea, ca şi cum timpul s-ar fi dat înapoi, ca şi cum emanciparea ei nu ar fi fost decât iluzorie.

Încă de dimineaţă, ziua oscilase pentru ea între coşmar şi extaz. Şi iată că se pregătea acum să petreacă noaptea sub acelaşi acoperiş cu cel mai seducător bărbat din Nebraska. Nu trebuia să uite însă că acesta era totodată şi cel mai răutăcios şi încăpăţânat tip pe care-l cunoscuse vreodată. În prezenţa lui, sângele ei părea să-i alerge mai repede prin vene şi această senzaţie nu-i plăcea deloc.

Vântul sufla uşor şi se auzi cântecul unui greier, acompaniat de ţiuitul unor cosaşi. În depărtare, o vacă mugi. Zgomotele acestea, atât de familiare pentru Tracy, trezeau în mintea ei atâtea amintiri încât tânăra îşi simţi inima strângându-i-se, în timp ce o urma pe Bunny în casă.

4.

Camera în care Bunny o condusese pe Tracy pesemne că aparţinuse Marissei, cealaltă nepoată a lui Richard. Podeaua de stejar dispărea sub covoare groase. Patul cu baldachin era acoperit cu o cuvertură înflorată, iar perdelele făcute din acelaşi material erau umflate de o briză uşoară.

Strângând la piept cămaşa de noapte pe care i-o dăduse Bunny, Tracy rămase o clipă nemişcată, impresionată de atmosfera liniştită a camerei. Avea impresia nu că intra pentru prima oară în această încăpere, ci că se întorcea în ea după o lungă absenţă. Recunoştea aici atmosfera liniştitoare din copilăria ei.

Clătină din cap şi-şi trecu mâna prin păr. De cât timp nu mai trăise în liniştea de la ţară ? În apartamentul ei din Omaha, situat pe o stradă foarte circulată, se obişnuise până la urmă cu zgomotele maşinilor şi gazele de eşapament.

„Nu sunt nostalgică, încercă ea să se convingă, închizând ochii. Sunt doar puţin tulburată şi mai ales obosită."

Îndreptându-se de spate, examină fotografiile de pe pereţi şi presupuse că era vorba de portretele Marissei, realizate de Bunny. Richard apărea aproa-

pe în toate fotografiile. Apropiindu-se, văzu că el o ţinea cu o mână pe după umeri pe Marissa, iar în cealaltă parte avea în braţe o fetiţă care semăna foarte mult cu Bunny şi care nu părea să aibă mai mult de cinci ani. Puştoaica părea gata să izbucnească în plâns, deşi Richard o privea cu blândeţe. „Ce frumos este !" se gândi Tracy. Zâmbea cu atâta blândeţe, încât cu siguranţă că Bunny nu plânsese prea mult.

Tracy întoarse capul cu greutate. Era mai bine să nu-l poată vedea tandru şi să-şi amintească faptul că pentru ea nu era decât un obstacol. De fapt, ce putea să-i ofere un bărbat dintr-un colţ al Nebraskăi, un bărbat care murea de frig iarna şi se prăjea vara ? Fugise de o astfel de viaţă şi niciodată nu-şi va schimba părerea.

Se dezbrăcă repede, făcu un duş, apoi trase pe ea cămaşa de noapte şi se băgă în pat.

Trecuse o oră, dar ea tot nu putea să doarmă. Descurajată, ajunse să se întrebe dacă nu cumva Richard îi făcuse farmece, căci altfel nu-şi putea explica acea stare de nervozitate. Să atribuie oare acea stare parfumurilor ciudat de familiare ale nopţii ? În depărtare se auzi o vacă mugind, apoi o alta care-i răspunse. Briza purta pe aripile ei aceste zgomote până la Tracy, provocându-i amintiri.

Oftând, tânăra se aşeză pe pat şi-şi trecu o mână prin păr, furioasă pe nostalgia pe care o simţea. În adâncul sufletului însă, ştia că greşea. Pentru a întoarce pagina o dată pentru totdeauna, era mai bine să lase amintrile să iasă la suprafaţă.

„În orice caz, nu aici", îşi spuse ea, ridicându-se. Ceva mai devreme, zărise un balansoar pe verandă.

Se va aşeza în el şi va lăsa amintirile să iasă la suprafaţă, apoi le va arăta ea acestor amintiri !

Fără să aprindă lumina, trase pe ea capotul uşor pe care i-l împrumutase Bunny şi ieşi din cameră în vârful picioarelor. Luna plină o ghidă până la uşa de la intrare.

Ajunsă afară, simţi sub tălpi răceala pardoselii verandei şi blândeţea nopţii o fascină. Va mai găsi care undeva un cer atât de frumos ca în această r seară ? Se auzea cântecul lăcustelor şi un vânt uşor făcea să danseze ramurile sălciilor de pe marginea drumului. Tracy îşi aminti deodată toată copilăria ei.

Avusese o copilărie grea, dar de neuitat, în felul ei. Tracy plânsese foarte mult când tatăl ei hotărâse să plece de la fermă. Când voia, pământul ştia să se arate foarte ostil.

Revenind la realitate, se apropie de balansoar, privind cu strângere de inimă grajdurile din depărtare. Se aşeză oftând, închise ochii şi ascultă cântecul nopţii.

— Ce căutaţi aici ? mormăi o voce chiar lângă urechea ei. V-aţi hotărât să faceţi totul pentru a-mi otrăvi existenţa ?

Tracy scoase un mic ţipăt şi se întoarse brusc. Richard se afla în spatele ei, între balansoar şi perete. O rază de lună îi sublinia trăsăturile regulate şi briza îi ridicase o şuviţă de păr de pe frunte.

— Dar dumneavoastră ce faceţi ? ripostă ea.

— Aici sunt la mine acasă, dacă aţi uitat cumva. Iar dumneavoastră îmi ocupaţi locul.

Tracy se retrase în grabă la celălalt capăt al balansoarului, strângând bine capotul în jurul trupului. Când Richard se aşeză, ea nu-şi putu reprima un fior, simţindu-l atât de aproape.

Nici unul dintre ei nu părea hotărât să înceapă o discuție. Fermierul își dăduse capul pe spate și ținea ochii închiși. Profilul lui se decupa în întuneric, atât de perfect încât Tracy îl invidie. Simțind miros de săpun, tânăra deduse că el făcuse duș, apoi se schimbase, deoarece acum era îmbrăcat cu o cămașă de culoare gri închis și o pereche de jeanși albi. Și totuși de ce mai era treaz la ora aceea un tip obosit ca el ?

— M-ați urmărit, spuse el deodată, pe un ton impersonal.

Tracy ridică brusc capul.

— Trebuie să vă amintesc că am ajuns aici înaintea dumneavoastră ? Mai bine ați spune că v-ați fofilat fără nici un zgomot în spatele meu.

Richard căscă și se întinse ca o pisică. Tânăra constată că și în această poștură era tot fermecător.

— Îmi pare rău, dar n-am nici un chef de discuție, domnișoară Avery.

— Dar cine v-a cerut să discutați ?

— Pentru asta ați venit, nu ?

Tracy refuza să se lase intimidată.

— Absolut deloc.

Richard se strâmbă, având în continuare ochii închiși.

— Abuzați de timpul meu, de răbdarea, demnitatea și familia mea. Nu pot să sufăr ceea ce reprezentați. Nu trebuie decât să vă privesc pentru ca în capul meu să sune o alarmă.

— Ei uite de-asta nu puteați să dormiți ! îl luă Tracy peste picior. Vă înșelați, nu aveți de ce să vă temeți de mine.

— Mă cam îndoiesc.

— Dacă tot sunteţi obosit şi mă găsiţi exasperantă, de ce nu vă duceţi la culcare ?

Richard rămase nemişcat, ca o statuie.

— Credeţi-mă, am încercat, dar sunt prea obosit ca să pot dormi.

Tracy fu străbătută de un fior. La ce bun să se lupte cu el ?

— Şi mie mi-a fost imposibil să adorm.

Pe buzele fermierului se întipări un zâmbet amar.

— Pun pariu că nu puteţi dormi din cauza liniştii. Oamenii de la oraş nu suportă liniştea asta.

— Vă înşelaţi. Am crescut într-o fermă.

El întoarse uşor capul şi de data asta deschise şi ochii.

— Dumneavoastră ?

— Da, chiar eu. Am crescut în ţinutul Frontier.

— Se pare că nu aveţi amintiri prea plăcute.

— Cam aşa ceva.

Richard oftă, ca şi cum acest subiect îl plictisea foarte tare.

— Aş putea să ştiu şi din ce cauză ?

— Nu.

— Atunci voi încerca să ghicesc.

— Aş prefera să nu faceţi asta.

Fermierul se sprijini din nou de pernele balansoarului.

— Nu v-am cerut părerea. Ia să vedem... Aveaţi nevoie de zgomot, de lumină, de agitaţie.

Intrigată, Tracy îşi pierdu amărăciunea din voce.

— Poate şi asta, căzu ea de acord.

Richard continuă pe același ton.

— Omaha însă nu vă mai convine. Acum unde aveți de gând să plecați ? La New York, Los Angeles, Chicago ?

Tracy îl privi surprinsă.

— New York. Dar cum ați ghicit ?

— Cunosc foarte bine lucrurile astea, răspunse el căscând din nou, fapt ce demonstra plictiseala pe care i-o provoca tânăra.

— Aveți darul de a citi în suflet ?

— Nu e nevoie. Mi-a fost de ajuns să vă privesc ceva mai devreme. Aveți aerul speriat al unei persoane al cărei viitor este în joc. După felul în care vă îmbrăcați și vă comportați se vede imediat că vreți să reușiți în viață. Înainte să accept, v-am speriat teribil.

Tracy se îndreptă și ridică bărbia, amintindu-și cuvintele lui Bunny. Ca și tatăl pe care-l părăsise, Richard nu le putea suferi pe femeile creative. Nu era deci cu nimic mai bun decât tatăl ei.

— Ce-i reproșați unei femei care încearcă să reușească în viață ?

— Nimic, atâta timp cât nu calcă pe nimeni în picioare în drumul ei.

Fermierul deveni din nou tăcut și închise ochii. Tânăra era și mai contrariată.

— N-am avut nici o intenție să vă calc în picioare, așa cum spuneți. Mi-ar fi plăcut doar să fiți de acord cu acest proiect care va ajuta sute, dacă nu chiar mii de fermieri aflați în dificultate.

Richard izbucni în râs.

— Vă rog, scutiți-mă ! Cu o asemenea limbarită, nu mă mir că lucrați în domeniul publicității. Aveți darul de a minți perfect.

Asta era deja prea mult. De data asta, Tracy nu şi mai putu stăpâni furia.

— Nu sunt mincinoasă !

— Oare ? i-o întoarse el, închizând ochii.

— Aveţi o atitudine insultătoare !

Cum Richard rămânea de marmură, tânăra îl bătu pe umăr cu vârful unui deget.

— Cel puţin aveţi curajul să mă priviţi în faţă când vorbiţi cu mine !

Fermierul o privi, cu atâta ostilitate însă, încât ea regretă că îl provocase. Ce idee avusese să-l atingă ! Acum era străbătută de un fior din cap până-n picioare.

— Sunt obosit, domnişoară. Sunt chiar epuizat. Cred că v-aţi bătut destul joc de mine astăzi, aşa încât nu mai încercaţi să mă şi ispitiţi. Ar fi deja prea mult.

Tracy de-abia îşi stăpâni dorinţa de a-i scoate ochii.

— Ce tot spuneţi ? Despre ce ispită vorbiţi ?

El oftă adânc şi arătă spre capotul ei.

— Despre asta.

Tânăra îşi duse instinctiv mâna la gât.

— Vă gândiţi cumva că încerc să vă şi seduc ? Ei nu, că e prea de tot !

— Gata, potoliţi-vă, spuse el, ridicând mâna.

Zicând aceste cuvinte, întinse mâna şi-i aranjă cu dispreţ decolteul capotului.

— Vă interzic să mă atingeţi ! se înfurie Tracy. Şi cu ce drept îmi vorbiţi pe tonul acesta ?

— Mi se pare că am tot dreptul. Veniţi aici, după mine, sub clar de lună şi îmbrăcată sumar. Vorbind deschis, la ce vă aşteptaţi ?

Fermierul privi apoi cerul, încrucişând braţele.

Tracy roşi până în vârful urechilor, atât de mânie, cât şi de confuzie.

— Ce vanitos sunteţi ! Pentru că sunteţi frumuşel, vă credeţi de-a dreptul irezistibil ?

— Absolut deloc, pentru că eu nu dau atenţie aparenţelor.

— Atunci unde vreţi să ajungeţi ?

— Mi-ar face o mare plăcere să vă duceţi înapoi la culcare. Şi vă rog, haideţi să ne purtăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Tracy se enervă.

— Nu putem trece chiar aşa uşor peste asta. Nici măcar nu ştiam că sunteţi afară. Sincer, rar am întâlnit o persoană atât de dispreţuitoare ca...

— Lăsaţi-mă în pace, i-o tăie el. Cu mine nu ţine. Dacă aveţi impresia că o să obţineţi semnătura pe contract aruncându-vă de gâtul meu, vă pierdeţi timpul. Am promis că o să semnez, aşa că e inutil să vă sacrificaţi.

Tracy se ridică brusc.

— Niciodată — m-aţi auzit ? — niciodată nu am...

Cu o supleţe uimitoare pentru un bărbat de talia lui, Richard se ridică deodată în picioare şi se aşeză în faţa ei.

— Vă conduc în casă.

O luă cu putere de braţ şi vru s-o tragă spre uşă. Tânăra se zbătu însă, refuzând să înainteze.

— Jos mâinile ! E prima dată când văd pe cineva luând lucrurile atât de tare în serios. N-am crezut niciodată că o nenorocită de fotografie ar putea face un om să reacţioneze în halul ăsta !

Richard se apleacă amenințător spre ea.

— Ceea ce reproșez proiectului e faptul că este înjositor. Mă umilește profund faptul de a vedea peste tot în Nebraska fotografii cu mine, cu bustul gol. În plus această fotografie o să apară și în toate ziarele din stat, nici mai mult nici mai puțin decât pentru bani.

— Vă deplâng, domnule Buchanon, aruncă Tracy, furioasă.

Richard o trase și mai aproape de el, abia stăpânindu-și și el furia.

— Îmi pare rău, dar nu-mi face nici o plăcere mila dumneavoastră.

— Hai, dați drumul la muzică ! Scoateți batistele, oameni buni ! spuse Tracy în bătaie de joc.

— Domnișoară, nu sunteți deloc nostimă. Mai degrabă sunteți lamentabilă. Și nu-mi este prea ușor să-mi păstrez calmul când știu prin ce urmează să trec.

Tracy ridică din umeri.

— Pe mine nu m-ar speria o astfel de experiență, dar desigur, eu sunt o persoană matură și echilibrată.

— Chiar credeți asta ?

Apucând-o și de celălalt braț, fermierul o trase și mai aproape de el. Acum, între gurile lor nu mai erau decât câțiva centimetri.

— Hai să vedem dacă spuneți adevărul.

Fără vreo urmă de tandrețe, o strânse în brațe aproape să o sufoce și puse stăpânire pe buzele ei. Tracy se zbătu, dar Richard o sărută și mai puternic. După câteva clipe, ea reuși în sfârșit să se elibereze.

— Destul !

Fermierul însă nici nu voia să audă.

— Parcă tocmai aţi spus că sunteţi o persoană matură şi echilibrată. Dacă e adevărat, atunci comportaţi-vă ca atare.

Apucând-o de bărbie, o obligă să ridice capul, apoi puse din nou stăpânire pe buzele ei. Tracy deveni deodată îngrijorată, atât din cauza pasiunii lui Richard, cât şi a pasiunii cu care începu ea să-i răspundă la sărutări. Chiar dacă nu ar fi pus capăt acelui sărut, aspira la ceva mai multă blândeţe.

Gândul că putea avea asemenea idei îi umplu ochii de lacrimi. Richard o trata ca pe un obiect. Ce putea să simtă pentru ea în afara unui dispreţ profund ? Cât de mult regreta că pusese piciorul în această casă ! Amărăciunea ei era atât de mare încât îi scăpă un hohot de plâns.

Fermierul rămase imediat nemişcat, apoi îi aruncă o privire întrebătoare. Pe obrazul ei alunecă o lacrimă.

— Gata, am înţeles, murmură ea. Acum puteţi să-mi daţi drumul.

Richard părea din ce în ce mai tulburat.

— Plângeţi ?

Cu un gest larg, Tracy arătă spre casă, spre grajduri şi câmp.

— Ferma aceasta îmi trezeşte atâtea amintiri...

Vru să se depărteze, dar Richard nu-i dădu voie. Ridicând o mână, el culese cu degetul mare lacrima de pe obrazul ei.

— N-am vrut...

Oftă, fără să-şi termine propoziţia.

— Urăsc să fac o femeie să plângă. Cred că aproape am înnebunit în seara asta dacă am reuşit să fac aşa ceva.

Tracy întoarse capul.

— Scuzele nu folosesc la nimic. V-aţi purtat ca o brută.

— Dacă nu m-aţi fi provocat...

— Acum daţi vina pe mine ! Nu vreţi să-mi cer scuze ?

— Am vrut doar să vă arăt ce nu trebuia să faceţi. Dacă s-ar mai ivi ocazia să vă sărut vreodată, cu siguranţă n-aş face-o în felul acesta...

Inima lui Tracy începu să bată mai puternic, deoarece Richard o privea visător. El o mângâie uşor pe obraz.

— ...ci mai degrabă aş face-o aşa.

Aplecându-se apoi, începu să o sărute din nou.

5.

De data aceasta, sărutul lui Richard trezi în trupul lui Tracy cele mai nebuneşti senzaţii. Parfumul delicat al pajiştilor începea să o ameţească. S-ar fi spus că amândoi trăiseră până atunci doar ca să aştepte acest moment, că trupurile lor fuseseră construite pentru a se armoniza perfect.

Tânăra reveni deodată la realitate şi i se păru că Richard calculase totul la rece. Primul sărut servise drept pedeapsă, cu al doilea, dorise să o seducă. Bărbatul acesta îşi programa mângâierile ca un calculator.

Se depărtă, furioasă că se lăsase câteva clipe prinsă în capcană. Richard încercă să o reţină, dar ea îl împinse cu putere.

— De ce ? întrebă el. Vă place la fel de mult ca şi mie. De fapt, asta aţi şi vrut, nu ?

— Nu-i adevărat ! protestă Tracy. Am ieşit din cameră pentru simplul fapt că nu puteam dormi.

— Pun pariu că nu puteaţi dormi de teamă că nu voi semna autorizaţia. Mai sărutaţi-mă şi o să vedeţi că aveţi mai multe şanse să dormiţi liniştită.

— Am vrut doar să fiu singură pentru... pentru a înfrunta nişte fantome mai vechi care nu-mi dau pace încă.

— Ce fantome ? Cele care vă fac să vreţi să fugiţi la New York ?

— Nu vă priveşte. Chiar nu înţelegeţi ?

Richard răspunse mai întâi printr-o ridicare de umeri, apoi o obligă să se dea înapoi până la perete şi o luă în braţe, tăindu-i orice cale de fugă.

— Am înţeles că persoana mea nu prezintă nici un interes pentru dumneavoastră, dar ceea ce reprezint ? Poate că sunt o poartă de acces spre New York.

Tracy întoarse capul cu mânie, în timp ce inima îi bătea cu putere. Avea de-a face cu un tip îngrozitor de încăpăţânat şi de orgolios. Descumpănită, nu mai scoase nici un cuvânt.

— Cum, nu mai ziceţi nimic ? Hai să încercăm altfel atunci. Ce legătură au fantomele alea cu viaţa la ţară ? Păreţi îngrozită de fiecare dată când pronunţaţi cuvântul „fermă". Aş putea să ştiu şi eu de ce ?

— Pentru că la ţară nu se întâlnesc decât lăudăroşi ca dumneavoastră.

— Adică ?

— Adică tipi pregătiţi întotdeauna să dea ordine şi să ceară supunere.

— Puteţi să credeţi ce vreţi, dar această descriere nu mi se potriveşte. Din contră, s-ar părea că aţi suferit mult din cauză că cineva apropiat avea aceste defecte. E adevărat sau nu ?

— La ce v-ar folosi să ştiţi ?

Richard tăcu o clipă, apoi lăsă o mână în jos.

— Aveţi dreptate. Puteţi să vă întoarceţi la culcare, domnişoară Avery.

— Iar dumneavoastră puteți să vă duceți la dracu !

— Ca să mă întâlnesc cu fantomele care nu vă dau pace ?

Rămas singur, fermierul își trecu o mână prin păr, pronunțând încet numele lui Tracy. Ce femeie ciudată ! Parcă ar fi fost tentația încarnată. Prima dată când o sărutase, o făcuse pentru a-i arăta că nu trebuia să joace cu el acel joc. Pentru a doua sărutare însă, nu mai avea nici o scuză, în afara faptului că îl tulburase candoarea neașteptată a tinerei. Timp de câteva clipe, aproape crezuse în inocența ei.

Acum regreta că pusese mâna pe ea, deoarece Tracy trezise în el anumite senzații, pe care își promisese să nu le mai simtă niciodată. Ce clar de lună blestemat...

*

* *

Tracy fu trezită atât de cântecul unui cocoș, cât și de un delicios miros de pâine prăjită. Aerul care pătrundea prin fereastra deschisă i se păru la fel de proaspăt ca și o cascadă de munte. Se ridică în șezut, cu sentimentul că în noaptea aceea făcuse un drum lung în trecut.

Cu o strângere de inimă, își aduse aminte de neplăcuta întrevedere pe care o avusese cu Richard pe verandă. De ce nu intrase oare repede în casă când îi observase prezența ? Acum nu mai avea decât o dorință : să plece cât mai repede, dar după ce va obține semnătura.

Se îmbrăcă în grabă, își pieptănă buclele castanii și se fardă cu grijă, apoi coborî. În bucătărie o

găsi pe Edna, dar nu se vedea nici urmă de Richard. Bunny, pe jumătate adormită, întindea dulceaţa pe o felie de pâine prăjită cu unt.

Edna îi povesti că Richard muncea atât de mult de câteva zile încât îl convinsese să ia o pauză în dimineaţa aceea. Plecase deci să pescuiască pentru masa de prânz. Tracy îşi exprimă intenţia de a se duce imediat la el, dar Edna nici nu vru să audă.

— Mai întâi trebuie să mâncaţi.

Îi puse apoi în faţă o farfurie cu ouă cu şuncă şi pâine prăjită.

— Aveţi dreptate că nu vreţi să plecaţi fără actele semnate, spuse deodată Bunny. Din partea unchiului Richard vă puteţi aştepta la orice.

— Bunny ! protestă Edna. Unchiul tău îşi ţine întotdeauna promisiunile ! Ar trebui să-ţi fie ruşine pentru ceea ce ai spus !

— Dar de ce să nu spun ? El vrea să-mi stabilească viaţa, cariera, totul ! Ţine morţiş să mă înscriu la facultate, fără să-i pese dacă sunt de acord sau nu.

— Un an nu vei muri ! spuse Edna.

Bunny luă o caisă şi o privi, posomorâtă.

— Vrea să învăţ contabilitate sau ceva la fel de plictisitor. Cu alte cuvinte, nu trebuie decât să fac sluj în faţa lui. Niciodată nu a putut suporta ca o femeie să fie independentă. Cred că şi domnişoara Avery şi-a dat seama de asta, nu-i aşa, domnişoară ?

În timp ce mânca o a doua caisă, Bunny îi făcu lui Tracy cu ochiul, astfel încât aceasta din urmă se temu că puştoaica o surprinsese noaptea cu Richard

— Oare talentul nu contează mai mult decât instruirea ? întrebă Bunny.

— Amândouă sunt importante, răspunse Tracy, care se temea să nu fie prinsă între ciocan şi nicovală. Mie de exemplu îmi pare rău că nu am mai făcut nimic după liceu.

— Ei bine, mie n-o să-mi pară rău. De ce să semene toţi oamenii între ei ? Măcar dacă unchiul Richard ar putea să înţeleagă toate aceste lucruri !

— Mai târziu vei înţelege că nu-ţi vrea decât binele, spuse Edna, pe un ton împăciuitor.

Bunny ridică din umeri, privind în gol, în timp ce Edna îi punea lui Tracy o ceaşcă de cafea.

— Voi suna la garaj când va deschide, promise Edna, dorind se pare să schimbe subiectul. Cu puţin noroc, vă vor repara imediat maşina. Nu vă puneţi însă prea multe speranţe în ea. L-am văzut pe Richard aruncând o privire la motor şi părea foarte sceptic.

Tracy îi mulţumi cu un zâmbet. Nu ştia cum putea să reziste, prinsă între două temperamente, ca al lui Richard şi al lui Bunny. Cu toate acestea, visele şi energia debordantă a adolescentei o cuceriseră.

— Mă duc să-l caut pe domnul Buchanon şi să încerc să-l fac să semneze autorizaţia, spuse Tracy. Şi nu-ţi face nici o problemă, voi avea grijă să afle toată lumea că tu eşti autoarea fotografiilor.

Pe buzele lui Bunny se ivi un zâmbet pe cât de neîncrezător, pe atât de fericit.

— Adevărat ? Ştiţi, acesta este cel mai frumos lucru care mi se putea întâmpla vreodată.

Mândria şi recunoştinţa care se citeau pe faţa ei o emoţionară atât de tare pe Tracy, încât aceasta rămase fără glas. Edna începu să vorbească, luând-o pe Bunny pe după umeri.

— Sper că într-o zi vei înțelege că cel mai frumos lucru care ți se putea întâmpla este Richard.

Bunny se întunecă la față.

*
* *

Iazul se afla pe o pajiște. În timp ce traversa curtea, Tracy răspunse cu prietenie saluturilor a doi lucrători de la fermă. Cocoșul, temându-se pesemne că nu fusese auzit de toată lumea, salută ziua pentru a suta oară. Tracy inspiră parfumurile care, ca și în ajun, trezeau în ea amintiri și emoții pe care le-ar fi dorit ascunse pentru totdeauna în adâncul sufletului.

„Urăsc toate lucrurile astea", încercă ea să se convingă. În realitate însă, ca în ziua aceea nu fusese niciodată atât de nostalgică.

Când ajunse în sfârșit la destinație, pantofii ei erau plini de rouă, de iarbă și de pământ. O jumătate din iazul înconjurat de pajiștea pe care păsteau cai și vite era deja inundată de soare.

Richard se prefăcu că nu o văzuse. Totuși, ea ar fi putut jura că el o auzise venind. Fermierul avea în picioare cizmele de cowboy, pline de praf și era îmbrăcat cu o pereche de jeanși spălăciți și o cămașă de un galben aprins, pe jumătate descheiată, care lăsa să se vadă un triunghi de piele de culoarea bronzului.

„El la fel de frumos ca un zeu grec", se gândi Tracy fără să vrea.

Își drese glasul, pentru a-i atrage atenția lui Richard, dar el continuă să nu o bage în seamă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să vă vorbesc, spuse ea, jucându-se nervoasă cu cercelul.

— Vă ascult, răspunse el, fără să-i arunce vreo privire.

Îndreptându-se de spate, Tracy parcurse şi scurta distanţă care-i mai despărţea.

— Nu vă faceţi griji, mă voi întoarce la Omaha cât mai repede posibil.

— Perfect.

Încercând să nu se descurajeze, Tracy deschise poşeta şi scoase autorizaţia, pe care i-o întinse lui Richard.

— Îmi veţi uşura foarte mult sarcina dacă semnaţi acum.

— Şi de ce, mă rog, v-aş uşura sarcina ?

Tânăra abia se abţinu să nu se enerveze.

— Ce-ar fi să încercaţi măcar o dată să fiţi conciliant ?

— Nu se poate spune că-mi simplificaţi viaţa. Măcar suportaţi consecinţele.

— Îmi pare rău, replică Tracy, dar n-am avut de gând să vă deranjez. Calendarul nici măcar nu este ideea mea şi vă amintesc că nepoata dumneavoastră v-a imitat semnătura. Credeţi-mă, n-aş vrea să vă fac zile grele. Eu pur şi simplu îmi fac datoria, nimic altceva. Şi cu cât veţi consimţi mai repede să colaboraţi, cu atât scăpaţi mai repede de mine.

Richard rămase de neînduplecat.

— V-am spus că o să vă trimit totul prin poştă.

— Complicaţiile de genul acesta îi displac profund şefei mele. Acceptaţi măcar să-i duc ceva care să o liniştească !

— Asta ca să-i intrați mai bine în grații ?

— Vă privește ?

Richard ridică din umeri.

— Nu. Dar acceptați faptul că mă distrează teribil frumoasele dumneavoastră tirade despre ajutorul pe care-l veți oferi fermierilor. Calendarul acesta nu-i va ajuta cu nimic și știți foarte bine asta.

— Ba eu sunt foarte convinsă de contrariu !

— Atunci de ce visați să plecați la New York

— De ce vă interesează ?

— Nu mă interesează. Doar că-mi plac oamenii cinstiți.

Tracy oftă adânc.

— Refuz să mai discut cu dumneavoastră. Semnați actele acestea și nu mă veți mai vedea.

— Vă puteți considera norocoasă că am acceptat să particip la această mascaradă, așa că, vă rog, nu mai insistați, nu e politicos.

— Nu cred că vă aflați în măsură să mă criticați.

— Liniște, mușcă.

Într-adevăr firul undiței se mișcă de mai multe ori, apoi, pentru că rămăsese din nou imobil, Richard înjură printre dinți, mai interesat se pare de pește decât de acuzațiile lui Tracy.

— După ceea ce s-a întâmplat aseară...

Richard se întoarse brusc spre ea. Surprinsă, tânăra lăsă fraza în aer.

— Că tot veni vorba, poate că am interpretat greșit situația, spuse el, aparent mai furios decât dezolat. Sau invers. Dar nu mai contează. Aș prefera să uit toate astea. Nu-mi stă în obicei să mă port ca un bădăran.

— Oare să iau această remarcabilă declarație drept scuză ?

Richard lăsă undița jos și se ridică, privind-o pe Tracy de la înălțime.

— Vă amintesc că nu aveți nimic de câștigat dacă-mi vorbiți pe tonul ăsta. În locul dumneavoastră, aș fi mai atent la ce spun.

— Acum îmi dau seama că sunteți incapabil să vă înțelegeți cu nepoata dumneavoastră. Când o persoană e atât de tiranică...

— S-o lăsăm pe nepoata mea deoparte, da ?

— În asemenea condiții, nu mă mir că de-abia așteaptă să scape de la fermă.

În ochii lui Richard apăru o luminiță amenințătoare.

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră, n-aș continua, murmură el.

Se priviră câteva clipe, ca doi luptători gata să se înfrunte.

— Plecați imediat la Omaha, ordonă fermierul. Imediat.

Băgă apoi mâna în buzunar, de unde scoase o legătură de chei.

— Luați mașina lui Bunny. Ea nu are nevoie acum de mașină, iar a dumneavoastră nu va fi gata prea curând. Am aruncat o privire la motor.

— Dar...

— Faceți ce v-am spus. Ați făcut deja prea multe stricăciuni.

— Stricăciuni ? repetă Tracy uluită. Am încercat doar să...

— În primul rând, sunteți un exemplu negativ pentru nepoata mea. În al doilea rând, nu suport felul în care vă folosiți de mine. În al treilea rând,

urăsc ceea ce reprezentaţi, domnişoară Avery. Publicitatea ceează un univers complet artificial, deformează realitatea. Aşa încât, vă rog să plecaţi cât mai repede.

Tracy îl privi împietrită. O rănise în adâncul sufletului. Atâta ură... Văzând că ea nu avea de gând să se mişte, Richard îi luă mâna şi-i puse cheile în palmă.

— E maşina albă din fundul curţii. Un lucrător trebuie să meargă săptămâna viitoare la Omaha, la medic. El vă va aduce maşina şi o va lua pe cea a lui Bunny. Lăsaţi-i Ednei adresa.

Tracy de-abia reuşi să vorbească.

— Bunny va fi foarte contrariată pentru...

Richard îi puse un deget pe buze, pentru a o împiedica să continue.

— Nu vă supăraţi, dar aici eu iau încă deciziile. Vă voi trimite hârtiile prin poştă, aşa cum ne-am înţeles. Acum plecaţi. Edna îşi dă toată silinţa pentru a vă lăsa impresia că sunteţi binevenită aici. Pentru Bunny, într-adevăr sunteţi binevenită. În ceea ce mă priveşte, nici măcar nu voi încerca să joc teatru.

Tracy nu se simţise niciodată atât de jignită. Ce făcuse oare pentru a merita atâta ostilitate din partea acestui bărbat ? Se strădui să-şi păstreze calmul. Putea să stea liniştit, va pleca, dar nu înainte de a spune ultimul cuvânt.

— Din fericire, calendarul nu va arăta din dumneavoastră decât înfăţişarea.

Împăturind hârtiile nesemnate, le puse la loc în poşetă.

— Dați-mi voie să vă mai spun un lucru, domnule Buchanon. Poate că o iubiți pe Bunny, dar o obligați să vrea să scape de aici. Credeți-mă, dacă aș fi fost în locul ei, aș fi plecat de mult și fără să arunc vreo privire în urmă.

Întorcându-se apoi pe călcâie, o luă spre casă. Fără să se uite în spate, se aplecă și-și scoase pantofii plini de noroi și, cu mâna cealaltă, își strânse fusta pentru a nu o murdări.

Richard o urmări cu privirea, cu brațele încrucișate, simțindu-se amenințat în adâncul sufletului de ultimele cuvinte pe care i le spusese în privința lui Bunny. Cu ce drept îl judeca ? Nu numai că ea habar n-avea de situație, dar în numai câteva ore, reușise să înrăutățească lucrurile. Știa că acum era inevitabil un conflict memorabil cu Bunny.

Cu toate că se simțea ușurat datorită plecării ei, ceva în mersul tinerei îl emoționă. La început, când se apropiase de el, încălțată cu pantofii cu toc, i se păruse neîndemânatică, aproape comică, în ciuda mândriei și siguranței pe care o afișa.

De când își scosese însă pantofii, mergea cu o grație și o siguranță surprinzătoare. De data aceasta, ea nu se mai chinui să deschidă bariera, ci trecu printre două bare de fier, cu îndemânarea fetei de fermier care pretindea că este.

Ajunsă dincolo de barieră, Tracy nu se opri să se încalțe, ci își continuă drumul spre casă, cu naturalețea unei frunze purtate de o pală de vânt.

Richard realiză atunci cât de mult se lăsase înșelat de aparențe. Ca și sora lui, ca și Bunny acum,

Tracy avea capacitatea de a evolua în medii diametral opuse, fără să aparţină de fapt unici unuia dintre ele, fapt ce explica pericolul pe care îl reprezentau aceste femei...

6.

Grăbită să fugă cât mai repede de la fermă, Tracy aşteptă să iasă pe şosea, apoi sună la birou.

— Închipuie-ţi că aseară am rămas în pană şi am fost nevoită să rămân la fermă ! îi explică ea Deliei. A trebuit să dorm acolo şi să le cer împrumut o maşină, îţi dai seama ? Delia, trec pe la mine să mă schimb şi vin. Poţi să o anunţi pe doamna Madigan că Buchanon ne acordă dreptul de a-i folosi fotografiile.

— A semnat ?

Tracy se strâmbă.

— Din păcate, nu, dar a promis că trimite astăzi autorizaţia prin poştă.

— Îţi inspiră încredere ?

— Crezi că am de ales ? Se pare că-şi ţine întotdeauna promisiunile.

La celălalt capăt al firului răsună râsul Deliei.

— Ce poveste ! De fapt, cu ce seamănă tipul ? Chiar are un metru nouăzeci ?

— Da. Problema este că nu are inimă şi că nu există persoană mai orgolioasă decât el. Nu m-a putut suferi de când m-a văzut prima dată, apoi m-a insultat tot timpul, până când m-a dat pe uşă afară.

— Nimeni nu este perfect, filozofă Delia.

— Gata, am vorbit destul. Pe curând !

Câmpul dintre Lawler și Omaha era în toată splendoarea. Lui Tracy îi plăcuse mereu să privească pajiștile și câmpurile vara, dar în ziua aceea, frumusețea peisajului nu reuși să o liniștească. În fața ochilor ei se derula fără încetare filmul evenimentelor petrecute în dimineața aceea.

Când se întorsese la fermă, găsise un mecanic cam pesimist, care-i examina motorul. Acesta o anunțase că trebuia să comande o piesă și că va dura o săptămână până când îi va putea face mașina.

Ajunsă în bucătărie, încurcată, fusese nevoită să le explice Ednei și lui Bunny că Richard îi împrumutase mașina nepoatei sale.

— Cum așa ? strigase aceasta, scandalizată. Dar știu că nu-i lipsește tupeul ! Îl urăsc, mă înțelegeți ?

Zicând acestea, Bunny ieșise din bucătărie trântind ușa în urma ei. Văzând-o pe Tracy schimbându-se la față, Edna o liniștise cum putuse, recomandându-i să nu țină cont de schimbările de atitudine ale lui Bunny. Peste vreo douăzeci de minute, adolescenta urma să se calmeze.

Ce încurcătură ! se gândea Tracy, îndreptându-se spre autostradă. Îi părea sincer rău pentru Bunny, dar pe de altă parte, era și de acord cu Richard. Bunny putea să fie pe cât de creativă pe atât de dificilă și din vina lui, Richard era constrâns să facă mari concesii într-un domeniu care nu-i plăcea deloc.

Alungă apoi acele gânduri caritabile. Richard era un personaj detestabil, chiar dacă săruta mai mult decât bine...

*
*

Tracy nu ajunse la birou înainte de prânz şi o găsi pe Delia în biroul ei de secretară, mai drăguţă şi mai elegantă ca niciodată. Totuşi, văzându-i expresia, Tracy deveni imediat îngrijorată. Privirea prietenei sale o alarmă de-a binelea.

— Ce s-a întâmplat ? murmură ea.

Delia îşi drese glasul, fără a reuşi să scoată cel mai mic sunet.

— Delia, vorbeşte ! o imploră Tracy.

Încrucişând braţele, Delia îşi adună curajul.

— Ai demonstrat de mai multe ori că eşti o persoană raţională şi echilibrată, capabilă să faci faţă oricărei situaţii, nu-i aşa ?

— Depinde. Despre ce e vorba ?

Delia lăsă privirea în jos.

— Doamna Madigan vrea să te întorci la fermă.

— Poftim ? Dar abia am venit de-acolo. În plus, cu tot ce i se întâmplă din cauza noastră, acel bărbat mă urăşte şi urăşte agenţia.

— Posibil, căzu Delia de acord. Femeile însă nu ştiu lucrul acesta. Directorii revistei „Femeia modernă" sunt convinşi că fermierul acesta simpatic este în stare să seducă toată ţara şi au hotărât să publice un articol despre el.

Timp de câteva clipe, Tracy rămase cu gura căscată.

— „Femeia modernă" ? reuşi ea să articuleze în sfârşit.

Delia încuviinţă.

— Au luat legătura cu doamna Madigan de dimineață. Înțelegi ce înseamnă asta ?

Tracy oftă de ți se rupea inima.

— Înțeleg perfect : înseamnă moartea mea. A doua oară nu mai reușesc să scap cu viață de la fermă.

— Ca să mai capeți puțin curaj, gândește-te că acest proiect e pe cale să ia amploare națională. Calendarele se vor vinde ca pâinea caldă.

Tracy simți că leșină.

— Pentru asta ar fi trebuit ca el să semneze primul contract. Dacă aude însă de povestea asta, e în stare să ne trimită pe toți la plimbare.

— Datoria ta este să-l convingi. Știi că „Femeia modernă" are de gând să verse douăsprezece mii de dolari în contul fundației ? Gândește-te la ajutorul considerabil pe care-l vor primi fermierii din statul nostru. Doamna Madigan nu mai are astâmpăr.

Tracy se prăbuși pe un fotoliu.

— Nu pot doar să-i dau un telefon ? N-aș prea vrea să fiu în preajma lui când va exploda.

— Îmi pare rău, dar a scos din nou telefonul din priză. Trebuie să stai neîntârziat de vorbă cu el, adăugă Delia pe un ton hotărât.

Tracy își puse mâna pe frunte.

— Presupun că dacă nu reușesc să-l conving pot să-mi iau adio de la New York, nu-i așa ? Ca și de la postul meu de aici, de fapt.

Delia îi adresă un zâmbet compătimitor.

— Doamna Madigan nu a spus nimic despre așa ceva, dar...

— ...a lăsat să se înțeleagă, încheie Tracy. Când vrea să plec ?

— Chiar acum.

Câteva clipe, Tracy se simţi descurajată. Ce mai putea să-i spună lui Richard Buchanon ? Măcar va accepta el să stea de vorbă cu ea ?

— Aminteşte-ţi ce spune mereu doamna Madigan : „Nu există probleme, ci numai soluţii".

Tracy îi aruncă Deliei o privire aprigă, pe care aceasta o merita.

— Dar... de ce v-aţi întors ? întrebă Bunny, mărind ochii de surpriză. V-au reparat maşina mai repede ? Am crezut că mor când Richard v-a propus să vă întoarceţi la Omaha cu maşina mea.

Când ajunsese la fermă, Tracy o găsise pe Bunny în faţa casei, pieptănând câinele. Adolescenta lăsase imediat totul baltă şi alergase în întâmpinarea ei.

Tracy coborî din maşină, clătinând din cap.

— Bunny, îmi pare rău că ţi-am luat maşina, dar mai am nevoie de ea. M-am întors pentru că trebuie neapărat să stau de vorbă cu unchiul tău.

Zicând acestea, Tracy se întoarse spre casă, dar Bunny o apucă de mână.

— S-a întâmplat ceva ?

Părea atât de speriată şi dezamăgită încât Tracy o bătu uşor pe mână, aruncând priviri îngrijorate în jurul ei.

— Nu, din contră, dar trebuie să-l pun să semneze nu numai o simplă autorizaţie, ci un adevărat contract.

Chipul lui Bunny se lumină.

— Da ? De ce ? Ce s-a întâmplat ?

Tracy regretă că spusese prea multe.

— S-ar putea ca proiectul să se întindă la scară națională. Nu pot însă să-ți explic înainte de a sta de vorbă cu Richard.

Își continuă drumul spre casă, dar Bunny o reținu din nou.

— Nu e nimeni aici. Richard e la grajduri și Edna în oraș. Pe scară națională, spuneți ? Asta înseamnă că fotografia făcută de mine va apărea în toată țara ?

Bunny începu să danseze, fără a-și putea stăpâni bucuria.

— Dacă ar apărea și în „New York Times" !

— Bunny, potolește-te. Deocamdată nu ne-a contactat decât o revistă.

— Ce revistă ?

— Bunny, o rugă Tracy. Nu pot să-ți spun mai multe acum. Trebuie mai întâi să stau de vorbă cu unchiul tău. Știi cumva dacă e într-o dispoziție mai bună ?

— Dispoziția lui e întotdeauna la fel. O revistă ! Nu-mi vine să cred. Îl sun imediat pe Fred. Ce mândru o să fie ! În sfârșit, visul meu e pe cale să devină realitate !

Bunny alergă spre casă, atât de agitată încât câinele o urmă lătrând. „O, Doamne, ce-am mai făcut ?" se lamentă Tracy, îndreptându-se spre grajduri.

Îl găsi pe Richard într-o boxă, îngenuncheat, bandajând glezna unui mânz. Tânăra tuși ușor.

— Domnule Buchanon ? Sunt eu, Tracy Avery. Îmi cer scuze că vă deranjez din nou...

Îl văzu oprindu-se brusc, apoi ridicând încet capul și privirile li se întâlniră.

— Iar dumneavoastră, mormăi el, lăsând piciorul animalului.

Purta aceeaşi cămaşă pe care o avusese şi de dimineaţă, dar de data aceasta era descheiat la toţi nasturii. De părul de pe piept i se agăţaseră câteva paie. Fermierul îşi puse mâinile în şolduri, fără a o scăpa pe Tracy din ochi.

— Credeam că aţi plecat.

Tracy se juca nervoasă cu gulerul bluzei.

— Am fost nevoită să mă întorc, deoarece au apărut nişte noutăţi. Putem vorbi o clipă ?

Richard oftă adânc şi se ridică.

— Cu ce am greşit ca să merit asta ? Un singur lucru aştept de la viaţă : să trăiesc liniştit şi să cresc corect această copilă.

— Îmi pare rău, dar dacă nu aţi fi scos telefonul din priză, nu aş mai fi venit să vă deranjez, spuse Tracy, apropiindu-se de mânz şi mângâindu-i urechea.

Richard o privi câteva clipe, părând mirat, apoi o apucă de mână.

— Veniţi încoace. N-am chef ca mânzul să vă murdărească haina.

După ce închise uşa boxei, îi dădu drumul şi o măsură din cap până-n picioare.

— Acum ce mai doriţi ?

Tracy tuşi nervoasă. Richard se dăduse înapoi câţiva paşi, dar prezenţa lui atât de aproape îi crea o stare de nervozitate. Din fericire, pe drum îşi repetase discursul, un discurs atât de bine pus la punct încât el ar fi trebuit să fie de-a dreptul lipsit de inimă pentru a o trimite la plimbare. Când termină, Richard nu ezită nici măcar o clipă.

— Nu.

La început, păruse neîncrezător, apoi, pe măsură ce Tracy își continua povestirea, fruntea lui începuse să se încrețească. Acum, chipul lui părea sculptat într-un bloc de gheață.

Tracy își adună tot curajul.

— Avantajele sunt multiple : un instantaneu beneficiu de doisprezece mii de dolari în profitul fundației. Doar nu puteți refuza asta !

— Am spus nu, repetă Richard.

— Dar...

— Nici nu vreau să aud ca fotografia mea să apară în vreo revistă. Cum să apar între o pagină de publicitate la lenjerie intimă și două, trei rețete culinare ? Găsiți pe altcineva.

— E imposibil, oftă Tracy. Pe dumneavoastră vă vor, dumneavoastră i-ați inspirat pentru toată această nebunie.

— Nu mai insistați. De ce dracu' acordă oamenii atâta importanță aparențelor ? De fapt, de ce nu vor fotografia unei femei ? V-ați putea încerca norocul, că tot sunteți atât de pasionată de povestea asta ! M-am săturat ca fizicul meu să fie atât de dorit ! Dacă valorez ceva, e pentru ceea ce fac la fermă, în familia mea și în comunitatea rurală în care trăiesc.

Tracy aproape că se simțea descurajată. Trebuia să privească adevărul în față Richard nu era deloc pretențios. Din contră, era mai degrabă modest și foarte atașat de viața simplă și liniștită pe care o ducea aici. Pesemne că toată viața oamenii îl judecaseră după fizic și nu după adevărata lui valoare.

— Înțeleg ce simțiți, spuse ea, rămânând fără argumente. Gândiți-vă însă să faceți asta pentru o cauză nobilă. Vă rog, mai gândiți-vă.

— Singura mea datorie e să mă ocup de fermă şi de familie şi să alung tot ce le-ar putea fi dăunător. În consecinţă, dispăreţi.

Tracy simţea cum era părăsită şi de ultimele speranţe.

— Vreţi să vă implor, nu-i aşa ? Foarte bine. Vă implor, faceţi acest sacrificiu nu numai pentru fermierii din acest stat, ci şi pentru mine. Ştiu că nu mă puteţi suferi, dar dacă faceţi şi asta, chiar că nu o să mă mai vedeţi. Vă implor...

— Nu.

Tracy închise ochii, cu un aer implorator.

— Sunt gata să vă ofer tot ce doriţi.

Abia pronunţase aceste cuvinte, că şi ridică brusc capul, îngrozită. „De ce a trebuit să spui o asemenea prostie ?“ se gândi ea, înnebunită.

Richard păru şocat şi Tracy crezu de cuviinţă să-şi motiveze cuvintele.

— Adică agenţia pentru care lucrez e pregătită să negocieze cu dumneavoastră, bâigui ea. În limite rezonabile, desigur. Să nu vă imaginaţi că...

— Nu-mi imaginez absolut nimic, i-o tăie fermierul cu dispreţ.

O măsură din nou din cap până-n picioare, de data aceasta părând să o dezbrace din priviri.

— Nu era o propunere indecentă, protestă Tracy. Nu vă luaţi după aparenţe.

Richard însă nu vru să audă nimic.

— Şi când mă gândesc că eram chinuit de remuşcări pentru aseară. Mi-era teamă că vă judecasem greşit. Puţin a lipsit chiar să vă telefonez pentru a-mi cere scuze.

„Nu sunt ceea ce credeţi !“ vru să strige Tracy, dar din gură nu-i ieşi nici un sunet.

— De fapt, nu mă înşelasem. Bun, nu prea sunteţi îmbrăcată adecvat pentru o hârjoneală în paie, dar dacă locul vi se pare potrivit...

— Ajunge ! strigă Tracy revenindu-şi. E o neînţelegere.

— Oare ? Aseară n-aţi avut curaj să mergeţi până la capăt. V-aţi mulţumit să flirtaţi, fără prea mare convingere. Astăzi se pare însă că nu mai puteţi rezista şi nu vă puteţi permite să ezitaţi. Dar, sincer, răspunsul e nu.

Tracy clătină din cap.

— Ar trebui să vă fie ruşine să vă jucaţi cu cuvintele.

— Toată lumea ştie că un lapsus are şi o explicaţie. În ceea ce vă priveşti, ambiţia v-a inspirat acest lucru. Îmi pare rău, domnişoară Avery, dar dacă doriţi să ajungeţi la New York, va trebui să o luaţi pe un alt drum.

Mersese deja prea departe. Tracy trebuia neapărat să reacţioneze. Ultimul argument care-i veni în minte era demn de dispreţ. Ştia acest lucru, dar nu avea de ales.

— Acceptaţi să cooperaţi măcar de dragul lui Bunny. Îi veţi rupe sufletul dacă va afla că ne refuzaţi propunerea. Nu vă va ierta niciodată.

Richard păli uşor.

— I-aţi spus ?

Tracy înţelese prea târziu că greşise acţionând în felul acesta, dar acum nu mai putea da înapoi.

— Ar fi aflat oricum.

„Sigur că ar fi aflat. Era inevitabil, nu ?“ încercă ea să se convingă.

Văzându-l pe Richard ridicându-se, crezu o clipă că el o va pălmui. Fermierul se mulţumi însă să

o scuture de umeri. Mult prea tulburată pentru a-i rezista, Tracy nici măcar nu încercă să se apere. Richard se mai apropie cu un pas de ea şi o strânse atât de tare, încât ea fu cât pe-aci să ţipe de durere.

— Chiar nu vă daţi înapoi de la nimic ?

— Daţi-mi drumul, murmură ea, înspăimântată.

Văzând buzele lui Richard apropiindu-se de ale ei, Tracy se simţi cuprinsă de panică. Parfumul lui se amesteca cu cel al fânului şi cu praful, tulburând-o de tot.

— Nu, gemu ea.

Richard îi adresă un zâmbet rece.

— Aveţi remuşcări ?

Tracy încercă să-l respingă cu toată puterea, dar el nici nu se clinti şi în clipa următoare o trântea în paie. În ochii lui, tânăra citea atât furie, cât şi dispreţ.

— Ca să fiu cinstit, mărturisesc că îmi doresc foarte mult să vă sărut. Nu mă întrebaţi de ce. Totuşi, nu voi face acest lucru. Preţul pe care ar trebui să-l plătesc este prea mare.

— Ajunge, protestă Tracy.

— Am înţeles.

Dându-se un pas înapoi, îi zâmbi cu aceeaşi indiferenţă şi acelaşi dispreţ pe care i le arătase şi cu câteva clipe în urmă. Îi culese apoi din păr un pai. Tracy privi paiul căzând, ca şi cum acesta ar fi fost ultima rămăşiţă a demnităţii sale.

— Plecaţi, domnişoară Avery. Şi să nu vă mai întoarceţi niciodată aici.

Tracy îl urmări ieşind din grajd şi inima îi bătea cu putere. Închise apoi ochii şi, întorcându-se,

își sprijini fruntea de un balot de paie, pentru a trage în piept parfumul proaspăt al acestuia. „Cel mai rău e că totul s-a întâmplat din cauza mea." De ce dracu' îi spusese lui Bunny despre revistă înainte să stea de vorbă cu Richard ? El avea dreptate acum să o dispreţuiască, chiar dacă greşeala ei nu fusese intenţionată. Ea doar fusese atât de preocupată încât lui Bunny nu-i trebuise decât să insiste puţin pentru a-i smulge informaţia.

Începea s-o doară groaznic capul. Se forţă să respire calm. Cu câtă greutate respira însă ! Richard o credea o femeie uşoară, gata să facă orice pentru a-şi realiza planurile.

Îşi trecu o mână peste obrajii care o ardeau, aruncând o privire afară. Curtea părea pustie. Probabil că Richard se întorsese acasă.

Adunându-şi tot curajul, Tracy merse cât putu de repede până la maşina lui Bunny.

7.

Mică de statură şi plinuţă, cu părul argintiu strâns întotdeauna în coc, doamna Madigan nu purta decât taioare foarte elegante. Unul dintre duşmanii săi — din care avea destui — o făcuse într-o zi „minge mondenă". Totuşi, sub aparenţa unei femei înţelegătoare, se ascundea o inimă de piatră.

În spatele biroului, doamna Madigan se juca cu un cuţit de tăiat hârtia. Ochii ei gri şi reci o măsurară pe Tracy din cap până-n picioare.

— Deci nu a acceptat ?

Tracy, care petrecuse o noapte albă gândindu-se la această întrevedere, încuviinţă. Nu se mai simţea vinovată, aşa cum se simţise în ajun. Acum însă îşi reproşa faptul că nu insistase îndeajuns.

— Se pare că Buchanon are nişte principii bine stabilite. E mai bine să nu insistăm, căci s-ar putea să anuleze totul. Cel puţin aşa mi-a dat de înţeles.

— Ne mai şi ameninţă, spuse doamna Madigan, privind gânditoare jocul razelor de soare pe lama cuţitului. În sfârşit, încă nu e totul pierdut. Se mai poate răzgândi. Sper să facă acest lucru pentru fundaţie şi pentru mine, dar mai ales pentru tine, Tracy. Până acum, mi-ai demonstrat că eşti capabilă de multe lucruri.

„Până acum", repetă Tracy, posomorâtă. Timp de o clipă se lăsă liniştea, o linişte ameninţătoare, care o acuza pe Tracy pentru faptul că eşuase în mod lamentabil.

— Lucrez în acest domeniu de mult timp şi am învăţat că întotdeauna există o soluţie. Undeva există un punct slab, foarte ascuns câteodată. În cazul nostru, punctul slab este nepoata. Înţelegi ce vreau să spun ?

Tracy se încordă.

— Imposibil. Dacă ne legăm de nepoata lui, Buchanon turbează.

— Şi totuşi e singurul mijloc prin care poţi ajunge la el.

— Metoda mi se pare...

— Aminteşte-ţi că e pentru o cauză nobilă, spuse doamna Madigan. În cazul acesta, scopul scuză mijloacele.

Tracy era atât de încordată încât avea impresia că ceafa ei era prinsă într-o chingă de oţel. Era mai presus de puterile ei să mai stea o dată de vorbă cu Richard. Observându-i tulburarea, doamna Madigan zâmbi.

— Sunt sigură că mă urăşti pentru că insist atât de mult. Unii îmi reproşează că sunt prea dură. Nu sunt dură, dar îmi cunosc interesele şi obţin întotdeauna ceea ce vreau. Şi eu îţi spun că vom duce la capăt acest proiect.

Tracy clătină din cap, frângându-şi mâinile. În felul acesta îşi exprima cel mai bine sentimentele.

— Mai aşteaptă câteva zile ca să se calmeze, apoi du-te din nou la el. După cum ţi-am mai spus, punctul lui slab este nepoata sa. Prin ea trebuie să-l convingi pe Buchanon.

„Nu voi reuşi niciodată", se gândi Tracy.

— Ştiu că poţi să reuşeşti, spuse doamna Madigan, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Cel puţin, aşa sper.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze şi îi aruncă lui Tracy o privire care însemna că nu accepta nici un eşec. Încă nefiind în stare să vorbească, tânăra clătină din cap.

* *

Se scurseră patru zile, apoi veni sfârşitul de săptămână, dar Tracy nu găsise încă mijlocul prin care să ia legătura cu Richard.

Sâmbătă, ea rămase toată ziua închisă în apartamentul ei de două camere. Delia o invitase la teatru, unde se juca piesa „Macbeth", dar o refuzase. Era ultima piesă pe care ar fi vrut să o vadă. De fapt, chiar în seara aceea trebuia să ia o hotărâre.

Pe un birou era aşezată maşina ei de scris. Gânditoare, citi pentru a treia oară articolul pe care-l avea de redactat :

„Femeia modernă" doreşte să publice luna aceasta un articol despre munca unei tinere fotografe, Barbara Sevrinson, în vârstă de şaptesprezece ani. Barbara locuieşte în comitatul Lawler şi este în ultimul an de liceu. Pregătirea pentru examene nu o împiedică pe tânăra noastră prietenă să facă nişte fotografii excepţionale.

Portretul unchiului ei, Richard Buchanon, a fost reţinut de fundaţia „Heritage", care doreşte să

îl folosească pentru campania sa în favoarea fermierilor aflaţi în dificultate.

Pentru susţinerea fundaţiei, „Femeia modernă" propune să difuzeze, la scară naţională, fotografiile tinerei Sevrinson. „Este o mare onoare, pentru un talent atât de tânăr, să poată lucra la un proiect de anvergură naţională şi să-i ajute în felul acesta pe prietenii noştri din Nebraska." Aceasta a fost declaraţia dată de Claire Madigan la reuniunea lunară a membrilor fundaţiei.

Fermierii noştri vor fi primii care vor beneficia de fondurile strânse.

Se putea şi mai poetic, se gândi Tracy, dar poate că rândurile acestea reprezentau soluţia problemelor sale. Când acest scurt articol va fi scris în ziarele din oraşele vecine, cum va mai putea Richard să refuze ? Refuzul lui ar însemna stânjenirea lui Bunny pentru tot restul zilelor ei. Asta fără a mai pune la socoteală că faţă de fermierii mai puţin norocoşi decât el ar părea crud şi egoist.

Degeaba îşi repeta însă aceste argumente de ore în şir, căci ştia că nu va reuşi să-l convingă. „Nu pot să-i fac aşa ceva", se lamentă ea, ascunzându-şi faţa în mâini. În faţa ochilor îi apărea mereu zâmbetul rece al doamnei Madigan, ca o ameninţare care-i însoţea ultimele cuvinte : „Ştiu că eşti capabilă de multe lucruri. Cel puţin, aşa sper".

— Nu, nu este posibil, spuse Tracy cu voce tare.

Şi totuşi, dacă renunţa, putea să-şi ia adio de la cariera sa. Era ca şi cum uşa care se deschisese foarte puţin şi o lăsase să întrevadă New York-ul se închidea acum şi nu se mai deschidea niciodată.

Se ridică în picioare, oftând. Nu putea să-i joace o asemenea festă lui Richard. Smulgând foaia din maşina de scris, o rupse şi o aruncă la coşul de gunoi. „Voi fi dată afară, dar asta este. Între a lucra în altă parte şi a-mi vinde sufletul, aleg prima soluţie. În fond, New York-ul nu se mută din loc."

Luă apoi foaia cu ofertele de lucru ale ziarului „Omaha Herald", pentru a evita să se răzgândească. Era mai bine să-şi caute de pe-acum un alt loc de muncă. O agenţie de publicitate căuta o secretară, un lanţ de magazine o directoare, şi două licee comerciale căutau profesoare. Unul dintre cele două licee se afla în Lawler.

După ce notă adresele, Tracy se aşeză din nou în faţa maşinii de scris şi începu să scrie patru scrisori, la care adăugă curriculum vitae şi referinţele. Băgă totul în plicuri, scrise adresele şi sigilă plicurile. Le puse apoi în faţa ei şi le privi o clipă, având un nod în gât.

După vreo douăzeci de minute se urcă la volanul maşinii lui Bunny şi puse scrisorile în cutia poştală. Se plimbă apoi cam o oră şi se întoarse acasă.

În clipa în care închidea uşa în urma ei, auzi o maşină parcând pe aleea din grădină. Se gândi că era sora proprietarului, care venea adesea sâmbăta seara ca să joace remi cu fratele ei.

Aprinse o lampă şi se pregătea să se trântească în canapea şi să dea drumul lacrimilor care-i ardeau ochii când se auzi o bătaie în uşă. „Cine ar putea fi ?" se întrebă ea, ridicându-se. Proprietarul ? Ce dorea la ora aceea ?

Când deschise uşa, văzu mai întâi umerii impresionant de largi şi rămase cu gura căscată. Ului-

tă, se uită în sus şi întâlni privirea rece a lui Richard Buchanon. Crezând că este victima vreunei halucinaţii, se frecă la ochi, dar parfumul de after-shave era real.

— Mi-aţi... mi-aţi adus maşina ? reuşi ea să întrebe.

Richard continua s-o privească, în tăcere.

— Mă duc să vă aduc cheile, spuse Tracy, cât de natural putea. Vă dau şi un cec care să acopere cheltuielile de reparaţie.

— Pot să intru ? întrebă el. Aş dori să stau puţin de vorbă cu dumneavoastră.

Ridicând din umeri, Tracy se prefăcu indiferentă, dar inima ei bătea mai-mai să-i spargă pieptul.

— Sigur că da.

Admiră fără să vrea costumul şi cravata lui, gândindu-se că eleganţa ar fi trebuit să fie interzisă pentru bărbaţi atât de seducători cum era Richard.

— Luaţi loc, vă rog, spuse ea pentru a rupe tăcerea.

Nu se simţise niciodată atât de prost, îmbrăcată cu o pereche de jeanşi spălăciţi şi tociţi în genunchi şi cu tricoul vechi. Richard se aşeză pe canapea, punând neglijent un braţ pe spătarul acesteia. Fără să spună nimic, aruncă o privire prin camera slab luminată şi mobilată sărăcăcios. Privirea lui se opri apoi asupra lui Tracy, pe care o măsură din cap până-n picioare.

— V-am căutat atât de mult. Nu mă aşteptam să vă găsesc într-un astfel de cartier.

Jenată, Tracy se aşeză pe braţul unui fotoliu.

— În cartierul ăsta nu sunt chiriile mari. În

plus, dacă maşina mea e în pană, staţia de autobuz nu e departe.

— Că tot veni vorba despre maşină, v-aş sfătui să o schimbaţi. Asta nu mai e decât o grămadă de fiare vechi.

Într-adevăr, pentru Tracy, Opelul cel vechi era o permanentă sursă de îngrijorare. Tânăra ridică însă din nou din umeri.

— Ar trebui să mă mai mulţumesc o bucată de timp cu ea.

Richard căzu pe gânduri.

— Ce ciudat... Când v-am cunoscut şi v-am văzut atât de elegantă, nu mi-am imaginat nici o clipă că aţi putea locui într-un astfel de loc.

— Normal. Dacă nu vreau să stric prestigiul firmei la care lucrez, sunt obligată să salvez aparenţele.

— Dacă înţeleg eu bine, cheltuiţi tot salariul pe îmbrăcăminte. Ar trebui însă să mai şi puneţi ceva deoparte, fie măcar şi pentru a vă cumpăra o lampă nouă, că tot văd că nu aveţi aşa ceva.

Neştiind ce să răspundă, Tracy se jucă nervoasă cu o şuviţă de păr, apoi văzând că Richard o privea, se opri şi încrucişă braţele.

— Doriţi o cafea ?

Richard trase adânc aer în piept, fiind încurcat, ca şi cum ceea ce urma să spună era contrar principiilor sale.

— Nu, mulţumesc. M-am răzgândit, adăugă el imediat. Accept să semnez contractul ăla blestemat.

Tracy rămase uluită timp de câteva clipe. Richard părea extrem de încordat. „Tocmai mi-aţi salvat viaţa", se gândi ea, cuprinsă de o uşurare imensă.

— Vorbiţi serios ? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Fermierul încruntă sprâncenele.

— Sigur că vorbesc serios.

Se ridică apoi, îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să bată în lung şi-n lat micul salon.

— Mai devreme sau mai târziu te trezeşti că trebuie să faci o alegere. Atunci trebuie să hotărăşti ce este şi ce nu este bine pentru familia ta şi pentru cei care te înconjoară.

Se opri şi se întoarse cu faţa spre Tracy, aruncându-i acesteia o privire atât de plină de reproşuri încât tânăra îşi dori ca în clipa aceea să fie înghiţită de pământ.

— Desigur, ideal ar fi fost ca dumneavoastră să nu fi pus niciodată piciorul la ferma mea. Totuşi, aţi venit, creatură de vis, cu mâinile pline de tentaţii.

Inima lui Tracy se strânse şi toată bucuria pe care o simţise la auzul hotărârii lui Richard dispăru.

— N-am ştiut ce întorsătură vor lua evenimentele, se apără ea.

Fermierul se apropiase şi acum o domina cu toată înălţimea lui.

— Domnişoară Avery, Bunny nu are decât şaptesprezece ani şi nu poate rezista încă anumitor tentaţii, mai ales dacă acestea sunt prezentate atât de frumos. Dacă eu mă aşez de-a curmezişul în drumul ei acum, Dumnezeu ştie cum ar putea reacţiona.

Tracy simţi deodată dorinţa de a se ridica, de a aprinde toate luminile, de a deschide ferestrele sau de a se refugia în bucătărie, orice numai să scape

de prezența ostilă a lui Richard. El însă parcă îi citise gândurile.

— Nici să nu vă gândiți să scăpați de mine. Mă veți asculta până la capăt.

— Dați-mi voie măcar să fac niște cafea. Putem să discutăm și ca două persoane civilizate, nu ?

Încercă să se miște, dar fermierul o apucă de braț. Tracy fu cuprinsă de teamă simțindu-l atât de aproape, căci o tulburare ciudată punea stăpânire pe ea.

— Nu vreau cafea, spuse Richard, amenințător. Și treaba asta nu are cum să mă facă să mă port civilizat.

Tracy nici măcar nu încercă să se elibereze. Trebuia să-și păstreze sângele rece cu orice preț.

— Vă amintesc că vă aflați în oraș, spuse ea, aruncând o privire încărcată de reproșuri spre mâna lui. Aici oamenii nu obișnuiesc să fie brutalizați.

Richard o strânse și mai tare de mână și tânăra inspiră adânc.

— Încer să vă fac să înțelegeți cât de vulnerabilă este nepoata mea. Nu semnez blestematul ăla de contract pentru a-i satisface capriciul, ci pentru ca ea să nu plece de la fermă, făcând astfel cea mai mare greșeală a vieții ei, așa cum a făcut mama ei.

Tracy îl privi, uluită.

— Mama ei ?

Richard ignoră întrebarea și disprețul lui o făcu să-i poarte pică.

— Fie că vă place sau nu, nepoata dumneavoastră are talent și faptul că v-ați pune în calea ei nu ar schimba cu nimic situația. Priviți lucrurile în față.

— Şi Bunny e încăpăţânată ca un catâr. Nu-mi doresc decât un singur lucru : să câştig timp, până când ea mai creşte puţin. Deocamdată, este victima ideilor de revoltă insuflate de prietenul ei. Problema cea mai mare e că acesta nu mai e de mult timp copil.

— Din câte ştiu eu, a-ţi lua zborul din cuib nu este o crimă.

Richard se apropie şi mai mult.

— Într-o lume plină de nebuni periculoşi care nu aşteaptă decât inocente ca Bunny pentru a-şi umple buzunarele ? Bunny este foarte inteligentă, dar este puţin cam visătoare, iar imbecilul ăsta nu ştie ce să mai inventeze pentru a o flata.

— Vorbiţi despre prietenul ei ? întrebă Tracy, cu un râs puţin amar. Părerea mea e că pur şi simplu sunteţi gelos. Aţi crescut-o pe Bunny şi nu suportaţi ca altul să v-o răpească acum.

Richard îşi îndreptă spatele, fără a-i da drumul.

— Încă o insinuare de-a dumneavoastră. De fapt, nici nu mai trebuie să mă mir.

— Ce nu vă convine la băiatul ăsta ? Bunny este o fiinţă omenească şi are dreptul să iubească pe cine vrea.

— Fred este profesor la liceul unde învaţă ea. Are aproape treizeci de ani ! Aproape încă o dată vârsta nepoatei mele. Şi nu este interesat decât de un lucru, la fel ca şi ea : să fugă la New York şi să se îmbogăţească acolo. Dar cum să facă avere ? Nu ştie să facă nimic, dar e destul de nebun pentru a începe o aventură.

Tracy regretă că o luase gura pe dinainte. Evident, Fred nu părea un tip cu picioarele pe pământ şi era normal ca Richard să fie preocupat de

influența negativă pe care individul putea s-o aibă asupra unei persoane atât de fragile ca Bunny.

— Vă înțeleg îngrijorarea, dar Bunny va deschide până la urmă ochii. Cu cât îi veți interzice mai insistent să-l vadă, cu atât se va lega mai mult de el.

Richard oftă.

— De parcă eu n-aș ști asta. În orice caz, de când a auzit de povestea asta cu calendarul, tipul face presiuni asupra ei și îi măgulește orgoliul. M-aș bucura foarte mult dacă v-aș putea trimite la dracu., pe dumneavoastră și acea revistă ridicolă, însă dacă nu sunt atent, Bunny poate ceda presiunilor canaliei !

Tracy se simți deodată foarte obosită, fără a mai pune la socoteală faptul că apropierea lui Richard o făcea să nu mai poată gândi normal.

— Vă deranjează dacă-mi dați drumul ? Nu-mi iau zborul, să știți.

În loc să-i dea drumul, el o apucă de bărbie.

— Nu înțelegeți că nu vreau să-i permit lui Bunny să-și strice viața ? Cât timp voi trăi eu, ea nu va comite greșeala pe care a comis-o mama ei.

Uitându-se pentru prima dată în ochii lui Richard, Tracy văzu cât de tulburat era el. Își iubea foarte mult nepoata și nu s-ar fi dat la o parte de la nimic pentru a o proteja. Nenorocirea care se abătuse cu ani în urmă asupra surorii lui îl va bântui toată viața.

Când fermierul deschise din nou gura, vorbi pe un ton dur și ostil, dar Tracy nu se gândea decât la degetele care îi mângâiau ușor fața.

— Voi semna contractul, dar nu vă mai apropiați de nepoata mea, de acord ? Situația este critică.

Tânăra vru să răspundă, dar avea un nod în gât. Crezând că ea ezita, Richard insistă.

— Nu este decât o puştoaică vulnerabilă, nepregătită pentru genul acesta de aventuri.

— Eu...

Tracy îşi căuta cuvintele. Mintea ei era însă tulbure, cuprinsă de o groază de stări contradictorii.

— Nu putem şti nimic dinainte, reuşi ea să articuleze. Voi face însă tot ce-mi stă în putinţă.

Richard se aplecă uşor spre ea.

— Din partea dumneavoastră aştept o promisiune mai fermă. Promiteţi-mi că nu-mi veţi mai pune niciodată beţe în roate.

Tracy încercă să se elibereze, fără succes însă.

— Aştept, murmură Richard.

— V-am spus, voi face tot ce-mi stă în putinţă.

De data aceasta, reuşi să se depărteze de fermier, deşi acesta nu-i dăduse încă drumul la mână.

— Nu pot să vă promit mai mult. Trebuie să respect anumite angajamente faţă de societatea la care lucrez. Nu o veţi putea proteja la nesfârşit pe Bunny. E o fată extraordinară şi trebuie să acceptaţi faptul că are nevoie de libertate de mişcare.

— Asta vi s-a întâmplat când eraţi de vârsta ei? Aţi auzit chemarea din larg ?

Tracy îşi privi câteva clipe picioarele goale. „Ai douăzeci şi şase de ani şi te plimbi încă prin casă ca şi cum ai fi la fermă.“ Se schimbase oare cu adevărat ?

— Poate, răspunse ea. Poate că nu ştiţi, dar chemarea este foarte plăcută pentru anumite urechi. Tatăl meu a încercat să mă oprească să plec, dar nu a reuşit.

Se opri. Nu avea chef să dezvăluie amintiri din trecut în faţa acestui bărbat.

— Nu v-a trecut niciodată prin cap că tatăl dumneavoastră ar fi putut să vă iubească ? întrebă el pe neaşteptate.

Tracy îi aruncă o privire ucigătoare. Amintirea disputelor violente pe care le avusese cu tatăl ei şterse din sufletul ei orice urmă de emoţie.

— Nu, oftă ea.

— Nu mă mir. Aţi plecat deci şi iată unde aţi ajuns, spuse el, arătând spre cameră, cu un zâmbet ironic întipărit pe buze.

— Nu-i adevărat, protestă Tracy. Credeţi-mă, într-o bună zi voi pleca la New York.

Richard o apucă din nou de bărbie.

— Ce mai aşteptaţi ?

— Ce vreţi să spuneţi ?

Fermierul îi privea acum buzele.

— Dacă vă doriţi atât de mult acest lucru, cum se face că nu sunteţi deja acolo ?

— Nu s-a ivit încă ocazia să plec. În primul rând, am nişte datorii aici şi nu cunosc pe nimeni la New York. Acolo nu merge să te duci cu buzunarele goale.

Richard o mângâie uşor pe obraz.

— Cu ce drept mă atingeţi ? protestă Tracy. Vă interzic să mai puneţi mâna pe mine !

Nu încercă însă să se elibereze şi Richard profită de acest lucru pentru a-şi băga degetele în părul ei.

— Ei bine, totuşi Bunny asta vrea să facă. Sunteţi cumva laşă ? Oare din cauza asta nu aţi ajuns niciodată mai departe de Omaha ?

— Eu...

— Poate că în adâncul sufletului nu doriți să părăsiți această regiune, așa cum nici eu nu doresc acest lucru, murmură Richard, jucându-se cu urechea ei. Oare sunteți mai sofisticată decât doriți să lăsați să se creadă ?

Se apropie mai mult de ea și Tracy avu impresia că inima ei încetase să mai bată. Richard o mângâia acum ușor pe ceafă.

— Nu...

Tânăra lăsă încă o dată propoziția în aer, uitând ceea ce dorise să spună. Richard îi luă atunci fața în mâini.

— Sunteți foarte frumoasă, îmbrăcată în acele taioare superbe, dar sunteți făcută pentru a purta jeanși. Jeanșii sunt pentru dumneavoastră ca o a doua piele.

Imediat după ce termină aceste cuvinte, puse stăpânire pe buzele ei.

8.

Tracy era prea tulburată pentru a reacţiona sau a răspunde la sărutările lui Richard, a căror blândeţe o tulbura şi o ameţea în acelaşi timp. Se ridică totuşi pe vârfuri, având impresia că ei doi erau făcuţi unul pentru altul. Prima dată, Richard o sărutase cu mânie, a doua oară cu pasiune, dar niciodată nu o sărutase cu blândeţea de care dădea dovadă acum. Tânăra îi înţelegea reticenţele, căci explorarea lumii minunate care părea că-şi deschisese porţile în faţa lor o speria la fel de tare ca şi pe el.

Pesemne că şi el îi observase reţinerea, căci se uită fix în ochii ei. Remarcă uluit îngrijorarea care se citea pe faţa ei. Îi păru deodată foarte tânără şi fragilă. Ar fi putut băga mâna în foc că ea murea de dorinţa de a se arunca din nou de gâtul lui, dar simţea că-i era teamă.

— Lămureşte-mă şi pe mine, şopti el. S-ar părea că îţi provoc teamă. De ce ? Eu sunt cel care va avea multe de înfruntat.

Când ea scuturâ din cap, Richard îi dădu la o parte şuviţele de păr care-i căzuseră pe frunte.

— E de neînţeles ceea ce se întâmplă, reuşi ea să spună.

Richard era din ce în ce mai uluit. Când plecase de acasă, fusese ferm convins că știa cu cine avea de-a face. Acum începea să-și dea seama că se înșelase.

— Cine ești, Tracy ? Ești fata de la țară înspăimântată de primul sărut, sau femeia ambițioasă gata să facă orice pentru carieră ? Mărturisesc că sunt teribil de încurcat.

Tracy îi privi chipul, ca și cum ar fi fost hipnotizată Ar fi dorit să poată fugi la celălalt capăt al pământului, să pretindă că el nu existase niciodată, dar, în mod paradoxal, dorea să profite până la capăt de blândețea ochilor lui.

— Cred că și una și alta, răspunse ea în sfârșit.

— Și care se teme mai mult de mine ?

— Amândouă.

— De ce ?

— Pentru că îmi provocați prea multe amintiri. Reprezentați tot ceea ce am părăsit.

Richard păstră o clipă de tăcere, apoi încuviință.

— Mă crezi, ca și Bunny, un dictator nedrept și periculos.

Tracy ridică din umeri, dar Richard nu se înșela, cel puțin nu în totalitate.

— Dar Bunny nu este decât un copil, continuă el. Tu ești femeie în toată firea. Oare chiar nu înțelegi că nu încerc decât să o protejez ?

Tracy ridică din nou din umeri.

— Vă dați prea multă osteneală și acest lucru poate provoca reacții adverse.

Strângând-o mai tare, el o apropie mai mult.

— La vârsta asta, nu distinge prea bine ce este şi ce nu este bine pentru ea.

— Vorbiţi exact ca tatăl meu, i-o întoarse Tracy. El spunea tot timpul că aveam idei măreţe, dar care mă puteau duce la pierzanie. Părerea lui era că îmi pierdeam timpul cu studiile.

— Tracy, îi tăie Richard vorba, eu nu sunt el şi ştii bine acest lucru. Uneori am impresia că nu m-ai privit niciodată cu adevărat şi că eu te văd pentru prima oară în seara asta. Stau şi mă întreb „Ce-ar fi să luăm totul de la început ?“ Poate că...

Tracy hotărî că era mai prudent să nu-i ceară să-şi ducă gândul la capăt. Trebuia mai ales să nu ia în serios insinuările lui. O parte din ea nu dorea decât să se cuibărească în braţele lui, altă parte să fugă de el, aşa cum fugise de tatăl ei. În orice caz, se zbătuse atât de mult să-şi câştige libertatea, încât acum nu-şi putea permite nici un pas greşit.

— Eu trăiesc în felul meu, Richard. S-ar putea ca şi Bunny să aleagă în scurt timp să trăiască la fel ca mine, fie că-ţi place sau nu.

— Asta numeşti tu viaţă ? întrebă fermierul, arătând cu un gest larg minusculul apartament.

— Da, se apără ea. Trebuie să restitui un împrumut, aşa că deocamdată nu-mi permit nici un fel de cheltuială aiurea. Acest lucru însă nu mă împiedică să-mi fac planuri, să vizitez anumite locuri, să descopăr o mulţime de lucruri. Deci ?

Richard se întoarse, dându-i drumul.

— N-am nimic de zis. Trăieşte-ţi viaţa aşa cum vrei, la New York dacă-ţi place sau într-un copac, de ce nu ? Nu-mi pasă. Trebuie să plec acum. Îmi pare rău că situaţia mi-a scăpat din nou de sub control.

— Ca de obicei, amândoi avem darul de a-l face pe celălalt să arate ce este mai rău în el. Cel puţin, am satisfacţia că s-a rezolvat problema cu revista.

Privirea pe care i-o aruncă Richard îi arătă că el nu era deloc mulţumit de rezolvarea acestei probleme.

— Îmi reînnoiesc cererea în legătură cu Bunny ; te rog, nu te mai apropia de ea. Îţi datorez de asemenea nişte scuze : prima dată când ne-am întâlnit am crezut că nu ai ezita să mi te oferi pentru a-ţi atinge scopul. Astăzi mi-ám dat seama de greşeala pe care am făcut-o. Acum eşti speriată, dar ştiu că în spatele acestei măşti se ascunde o femeie capabilă de sentimente. Păcat că ai atâtea amintiri urâte despre trecut, căci această femeie se stinge încetul cu încetul. Da, tare păcat, căci dacă ai lăsa-o să trăiască, sunt convins că ar ajunge cineva.

În clipa următoare, Tracy îi auzea paşii pe scară, apoi motorul maşinii. Dintr-un motiv inexplicabil, continua să privească fix uşa prin care Richard tocmai ieşise. Într-un gest inconştient, îşi duse mâna la buzele care mai tremurau încă sub efectul sărutărilor.

Izbucni apoi în plâns. De ce plângea ? De ce se plângea ? Doar acum porţile New York-ului se deschideau larg în faţa ei, nu ?

*

*

— Nu te înţeleg, se plânse Delia în pauza de masă în biroul lui Tracy. Ai încheiat contractul cu revista şi cu fundaţia „Heritage" fără să mişti un

deget ; doamna Madigan te laudă în stânga şi-n dreapta şi te va recomanda imediat ce va auzi de un post bun la New York. Atunci explică-mi şi mie ce-i cu mutra asta de înmormântare de câteva zile încoace.

— Nu dorm prea bine, asta-i tot.

— A ! Te simţi din întâmplare vinovată ?

— Nu mă simt vinovată absolut deloc, minţi Tracy.

Ar fi renunţat totuşi bucuroasă la toate beneficiile pe care urma să le obţină de pe urma lui Richard. Uitând de orice urmă de bun simţ şi răspunzându-i la sărutări, se trădase în mod lamentabil. Din ziua aceea, îşi petrecea nopţile imaginându-şi cum ar fi trebuit să fie seara aceea.

— Mă întreb ce s-a putut petrece între Buchanon şi tine.

— Nu s-a petrecut nimic, spuse Tracy, fără a îndrăzni să se uite la Delia.

— Eu pot să spun că dacă m-aş pomeni într-o sâmbătă seara cu un tip atât de atrăgător în pragul uşii, aş fi nebună de bucurie.

— La ce bun că e frumos ? se înfurie Tracy. Câteodată am impresia că nimeni nu vede adevărata faţă a lui Richard. Nu mă mir că din cauza asta nici lui nu i-a plăcut deloc proiectul.

— Pe bune, ar trebui să fii înregistrată. La început doreai să-l omori, iar acum nimeni nu mai are voie să spună nimic despre el.

Tracy ridică din umeri. Nu dorea să mărturisească, dar fusese foarte nedreaptă cu Richard. Cum putuse oare să-l compare cu tatăl ei ? Lui Richard nu-i convenea ca Bunny să se mărite şi să aibă copii de la vârsta asta. Dorea numai s-o protejeze,

chiar împotriva dorinţei ei, până când va fi destul de matură pentru a înfrunta lumea.

Totuşi, Richard îi dăduse lui Tracy motive să se plângă. Fusese foarte nedrept cu ea. Nu se înţeleseseră încă de la început, ca şi cum le-ar fi fost scris să se bată încontinuu.

— Cred că ştiu ce scârţâie, spuse Delia.

— Ceea ce scârţâie, îi tăie vorba doamna Madigan, intrând brusc în birou, este că dacă şansa vieţii voastre ar bate acum la uşă, voi sunteţi atât de ocupate cu trăncăneala, încât nu aţi auzit-o.

Delia se ridică discret de la biroul lui Tracy, care nu se simţea prea bine sub ochii scânteietori ai doamnei Madigan.

— Apropo de domnul Buchanon...

„O, nu ! oftă Tracy în gând. Iar el ! De data asta chiar că nu voi scăpa cu viaţă !"

— ...vreau să-l însoţeşti la New York, continuă doamna Madigan. Şi cât vei sta acolo, vei trage o fugă şi până la Chadwick. Tocmai şi-au deschis o agenţie pe acolo. I-am şoptit două vorbe directoarei Abby Chadwick.

Tracy rămase cu gura deschisă de surpriză. Nu putea însă să scoată nici un cuvânt. Miracolul se producea în sfârşit şi ea se simţea ca şi cum ar fi fost sub efectul unei anestezii. Reuşi până la urmă să spună :

— E nemaipomenit.

— Într-adevăr. Niciodată nu-mi vei putea mulţumi îndeajuns. Te rog în schimb să-mi faci un mic serviciu. Te însărcinez să-l convingi pe domnul Buchanon să apară în spectacolul lui Morty Jessen. Lucrul acesta e de o importanţă capitală pentru proiectul nostru cu calendarul, ca şi pentru viitoa-

rele tale raporturi cu doamna Chadwick. Şi încă ceva nepotul lui Abby, care este grafician, este de părere că un poster cu Buchanon ne va aduce profituri mari şi va servi mult cauzei noastre.

Tracy ridică brusc mâna.

— Staţi o clipă. Vorbiţi despre spectacolul lui Morty Jessen, care are atâta popularitate ?

— Exact. Jessen poate să se laude că are milioane de telespectatori fideli. Şi închipuie-ţi că îl vrea pe Buchanon în spectacolul său. Va fi de ajuns să se prezinte acolo, frumos cum este, să arate câteva fotografii făcute de nepoata sa şi să facă publicitate la calendarul nostru. Îţi dai seama cât ne va creşte vânzarea ?

Tracy începu să gândească cu viteza luminii.

— Cum au auzit de el ?

— Unul dintre redactorii de la revista „Femeia modernă" îl cunoaşte pe Jessen. Se pare că Jessen a dat absolut din întâmplare peste o fotografie de-a lui Buchanon. Tocmai se gândea la o emisiune cu tema „Apolonii necunoscuţi de pe planeta noastră" şi Buchanon este persoana potrivită.

Tracy îşi umezi buzele. De data asta nu mai putea să păstreze tăcerea multă vreme.

— Doamnă Madigan, Richard nu va consimţi niciodată să ia parte la această mascaradă. A acceptat să semneze contractul cu „Femeia modernă" numai cu condiţia să nu mai aibă niciodată de-a face cu mine.

Pe buzele doamnei Madigan înflori un zâmbet mai mult decât răutăcios.

— Tracy, dar e pentru o cauză nobilă. De câte ori trebuie să-ţi repet ? N-aş vrea să o dezamă-

geşti pe Abby Chadwick după ce eu te-am recomandat atât de călduros.

Tracy se ridică de la birou.

— Doamnă Madigan, oamenii nu pot fi manevraţi atât de uşor precum obiectele. Iar omul acesta e mai încăpăţânat decât un catâr.

De data aceasta, Claire Madigan nu mai zâmbea.

— Numai să încerce să ne lase baltă acum, că imediat îl dau în judecată. Iar tu, dacă vrei să ajungi vreodată să lucrezi la New York, fă bine şi convinge-l să coopereze, ai înţeles ?

— Sigur doamnă, dar...

— Perfect, i-o tăie doamna Madigan pe un ton pe care Tracy începea să-l urască. Mi-am luat libertatea de a suna la Buchanon. Nu era acasă, dar i-am explicat totul nepoatei sale.

Ochii lui Tracy se măriră de groază.

— O, nu ! gemu ea. Nu trebuia să faceţi asta ! De data asta, chiar că ne va urî.

— Ei şi ? Ce ne pasă, din moment ce se pleacă în faţa voinţei noastre ? Cum se spune, nu poţi face omletă dacă nu spargi nişte ouă. Te sfătuiesc să te duci acolo să-l convingi, pentru că are prostul obicei să scoată telefonul din priză cum nu-i convine ceva.

Tracy vru să protesteze, dar doamna Madigan i-o luă înainte.

— Aminteşte-ţi că e pentru o cauză nobilă. Ca şi pentru binele tău, de fapt.

Ieşi apoi din cameră, fără să arunce vreo privire în urmă.

Casa lui Richard părea pustie când Tracy parcă pe alee. Se lăsa seara şi doar fereastra de la bucătărie era luminată. Nici măcar câinele nu era prezent.

Tracy coborî cu teamă din maşina pe care i-o împrumutase Delia cu generozitate şi se apropie de uşa de la intrare. După ce-şi adună tot curajul, bătu la uşă. Urmă o tăcere îndelungată, după care auzi un zgomot de paşi. Îşi ţinu răsuflarea.

Era Edna, dar după expresia chipului ei, Tracy îşi dădu seama că nu era binevenită. Foarte demnă, Edna îi adresă o privire încărcată de reproşuri.

— Mi-a spus Richard că o să mai vii. Parcă te rugase totuşi să nu mai pui piciorul aici.

— Edna, protestă uşor Tracy, trebuie să ştii că nu sunt vinovată pentru telefonul pe care l-a primit Bunny. Te rog să mă crezi că habar n-am avut. Nici nu mai doream să pun piciorul aici, dar meseria mă obli...

— Dacă nu te simţi vinovată, atunci nu te mai scuza, i-o tăie Edna.

— Unde este Bunny ?

— În camera ei, plânge. Cred că nu trebuie să-ţi explic de ce. Acum e convinsă că în calea ei spre New York nu se mai află numai Richard, ci şi acea doamnă...

— Madigan.

— Madigan, repetă Edna cu dispreţ. Din câte spune, se pare că vor să realizeze un poster după fotografia făcută de ea. Desigur, Richard refuză, fapt ce o scoate din minţi pe Bunny. Bietul Ri-

chard. Îmi pare rău că l-am împins pe calea asta. El era singurul care nu se înşela.

— Edna, sincer îmi pare rău, dar trebuie neapărat să stau de vorbă cu el.

Edna clătină din cap.

— Te aşteaptă. Îl găseşti în grajd. Vino pe aici...

— Cunosc drumul.

De data aceasta, Tracy era pregătită pentru orice. Va încerca să-l convingă, indiferent de câte reproşuri îi va arunca Richard în faţă.

Ieşi pe uşa din spate în curtea pe care o traversă cu paşi mari. Pasul ei hotărât nu-i trăda nervozitatea. Înainte de a pleca la drum, trecuse pe acasă ca să se schimbe într-o pereche de jeanşi şi o cămaşă, iar în picioare avea nişte cizme de cowboy pe care nu le mai purtase de foarte mulţi ani. Când ajunse la grajd, se opri puţin în prag, pentru a se obişnui cu întunerîcul, apoi se îndreptă spre scara care ducea în podul cu fân.

— Richard ? strigă ea. Edna mi-a spus că te găsesc aici. Îmi pare teribil de rău, dar trebuie să te deranjez din nou.

Nu primi nici un răspuns. Fără să ezite, începu să urce scara. Într-un capăt al podului, o uşă mare se deschidea spre un câmp aflat în spatele proprietăţii. Soarele tocmai apusese şi Richard privea cerul purpuriu, stând în picioare, cu un cot sprijinit de un balot de fân.

— Richard ? murmură Tracy.

— Vino şi stai jos, ordonă el, fără să o privească.

Undeva o rândunică bătu din aripi. Jos, un cal necheză încetişor. Când ajunse lângă Richard, Tracy se aşeză alături de el. Trecuseră atâţia ani de

când nu mai urcase într-un pod cu fân încât uitase cât de mult îi plăcea acea atmosferă liniştită. Richard o privi din cap până-n picioare.

— Mă surprinzi pentru a nu ştiu câta oară. Nu m-aş fi mirat să te văd apărând într-o rochie de seară.

Tracy îşi împreună mâinile pe genunchi, apoi se aplecă uşor spre el.

— Vreau să ştii că acel telefon pe care Bunny l-a primit de la doamna Madigan a fost dat fără ştirea mea. Crede-mă că nu aveam nici un gând să mai vin vreodată aici. Nu pot însă să mă sustrag de la responsabilităţile mele profesionale. Să ştii că nici mie nu-mi convine această situaţie. Îţi înţeleg sentimentele pe care le ai faţă de nepoata ta.

— Chiar dacă înţelegi sau nu, asta nu mă ajută prea mult. Nici mie nu-mi face prea mare plăcere să te văd.

Tracy arboră un aer vinovat.

— Dar nu eu sunt cea care...

— Sunt sigur că i-ai spus şefei tale că era de ajuns să se folosească de Bunny pentru a mă înbuna. M-am săturat, Tracy, pe bune că m-am săturat.

— Şi eu, poţi să fii sigur de asta.

— Totuşi, ţie ţi se deschid larg porţile New York-ului. Aproape te invidiez că-ţi poţi dori ceva atât de mult. Eu n-am avut niciodată altă dorinţă decât să-mi văd de treabă şi să cresc aceşti copii. Era cât pe-aci să-mi îndeplinesc această dorinţă, dar ai apărut tu ceva cam devreme.

— Am ezitat dacă să vin...

— Ei, hai, ştii bine că e mai presus de puterile tale. Ai regreta toată viaţa dacă nu ai putea

să-ţi îndeplineşti visul. Crede-mă, eu cunosc acest lucru. Credeam chiar că sunt condamnat să retrăiesc mereu aceeaşi dramă.

Se întoarse, în timp ce Tracy luase un pai, pe care-l învârtea nervoasă între degete.

— Ascultă, începu ea, mă tem că voi refuza spectacolul televizat şi difuzarea posterului, aşa că pot să spun adio New York-ului. Dar asta nu contează. Voi ajunge acolo prin alte mijloace. Dă-mi voie însă să-ţi spun cât de mult regret că s-a ajuns în această situaţie. Aş putea să te ajut să o convingi pe Bunny, să-i explic de ce nu accepţi să iei parte la această nebunie care se pare că nu are sfârşit. Poate va înţelege mai bine de la o persoană din afara familiei.

Richard clătină încet din cap.

— Câtă umilinţă ! Câte remuşcări ! Din păcate însă, hotărârea ta nu va servi la nimic. De data asta, renunţ la luptă.

— Ce vrei să spui ?

Băgându-şi degetele mari în buzunare, Richard inspiră adânc aerul parfumat al serii.

— Vreau să spun că mă voi duce la New York, la spectacolul acela ridicol. Consimt chiar să se facă şi acel poster, dacă acest lucru o ajută cu ceva pe Bunny.

Tracy îl privi uluită.

— Dar de ce ? Credeam că niciodată...

— Răspund de viaţa unei puştoaice care are de gând să plece cu acel Fred al ei. Prefer s-o însoţesc chiar eu pe Bunny, dacă doreşte atât de mult să cunoască acel oraş de nebuni.

— Dar dacă cedezi acestui capriciu, asta nu înseamnă că o răsfeţi...

— E prea târziu. Aceste metode nu dau roade decât în timpuri paşnice, or acum suntem în război. Vrea să-şi facă o carieră ca fotograf ? Ei bine, o voi ajuta. Crede-mă însă că nu-şi va strica viaţa măritându-se cu acel nimic, cu acel clovn, cu acel...

Nevenindu-i să creadă, Tracy ceru confirmarea, pentru a fi sigură că nu visa.

— Deci pleci la New York ? Eşti de acord cu spectacolul şi cu posterul ?

Richard încuviinţă.

— Da, dar cu anumite condiţii. În primul rând, nu voi răspunde la nici o întrebare tâmpită. În al doilea rând, voi vorbi despre ajutorul pe care-l aşteaptă fermierii din acest stat. Şi dacă este neapărat nevoie de un poster, adăugă el cu o strâmbătură, va fi realizat după o fotografie făcută de Bunny. Apoi, imediat ce ne întoarcem aici, îi voi căuta un fotograf demn de acest nume, la care ea să-şi înceapă ucenicia.

Tracy privi chipul lui Richard, având impresia că nu se va plictisi niciodată să-l privească.

— Aş putea să te ajut să găseşti un fotograf. Cunosc câţiva nemaipomeniţi. M-aş bucura foarte mult să-ţi fac acest serviciu.

— Nu e nevoie. Şi aşa ai făcut prea multe.

Îi luă apoi brusc mâna şi o duse la buze.

— Mult prea multe.

Zicând aceste cuvinte, depuse un sărut pe încheietura mâinii ei, apoi în palmă. La atingerea buzelor lui, Tracy fu străbătută de un fior.

— Mi-ai provocat mai multe neplăceri decât toate femeile pe care le cunosc la un loc. Cel mai rău e că stai aici şi mă priveşti cu un aer atât de

candid, încât aş putea să jur că într-adevăr eşti nevinovată. Desigur, dacă nu ar fi fost cazul, nu te-ai fi aflat acum aici. E adevărat că mă însoţeşti la New York, aşa cum spune Bunny ?

Tracy afirmă uşor din cap. Măcar dacă i-ar fi dat drumul la mână ! O ardeau locurile unde o sărutase Richard.

— Da, răspunse ea încetişor.

Gura lui îi mângâie încă o dată încheietura mâinii.

— De ce ? Ca să-mi fii ghid ! Ca să fii sigură că fermierul cel sălbatic se poartă cum trebuie ?

— Poate, nu ştiu.

Richard zâmbi fără bucurie. Din contră, în zâmbetul lui, Tracy citi un fel de ameninţare.

— Atunci adună-ţi tot curajul, draga mea, căci nu am nici cea mai mică intenţie să intru în rândul lumii.

Îi mai sărută mâna de două ori, apoi îi dădu drumul, aproape cu dispreţ. Se întoarse apoi şi coborî scara, fără a o invita pe Tracy să-l urmeze. Rămasă singură, tânăra privi apusul, după care privirea i se împăienjeni şi pe obraji începură să-i curgă lacrimi.

9.

New York-ul o ului pe Tracy, o ameţi pe Bunny, şi schimbă în rău dispoziţia lui Richard. Edna refuzase să meargă cu ei.

— Iată măcar o persoană care are capul pe umeri, spusese Richard când Edna le mărturisise hotărârea sa.

A doua zi, cei trei luau prânzul în Greenwich Village, într-un restaurant micuţ, plin de lume şi cu nişte preţuri foarte mari. Aveau însă o singură consolare : mâncarea era delicioasă.

— Supa mea este rece, mormăi Bunny.

— Normal, ţi-au adus-o după un sfert de oră, răspunse Richard.

Văzând că Bunny făcea mutre în continuare, fermierul se înfurie.

— N-ai vrut tu să vezi New York-ul ? Doar nu era să te duc să mănânci un hamburger.

— Ai dreptate, conveni Bunny, ducând lingura la gură fără nici un pic de tragere de inimă.

Până la urmă, deşi avusese toată bunăvoinţa din lume, dădu la o parte farfuria abia atinsă.

— E mai presus de puterile mele, spuse ea. Bucătăria mă interesează mai puţin decât fotografia. Iar Fred este la fel ca mine.

Richard abia se abţinu să nu spună ceva urât despre acel individ şi masa se termină într-o atmosferă încordată.

Plecând din restaurant, merseră pe jos până la nepotul doamnei Chadwick. Uitând de masă, Bunny se minuna de tot ce vedea, fără a fi intimidată de clădirile impresionante, circulaţia haotică sau vacarmul de pe străzi. Ajunseră în curând la micul studio, pe firma căruia scria „Greenwich Graphic Arts, William Runes".

Înăuntru îi aştepta proprietarul, un omuleţ chel şi manierat, îmbrăcat cu o pereche de jeanşi şi un tricou alb. După ce aruncă o scurtă privire spre Tracy şi Bunny, îl examină îndelung pe Richard, pe deasupra ochelarilor.

— Dumneavoastră, spuse el punându-i un deget în piept, aveţi un chip după care sunt înnebunite aparatele de fotografiat. Aveţi un impresar ?

— Nu.

— Foarte rău. Aţi fi putut face carieră ca manechin. Sau ca actor. Jucaţi teatru ?

— Nici vorbă ! Nu veţi avea ocazia să mă vedeţi pe o scenă.

La auzul tonului dispreţuitor al fermierului, William făcu o mutră uimită, apoi continuă :

— Ştiţi că aş dori să fac un poster cu dumneavoastră. Fundaţia „Heritage" şi compania mea îşi vor împărţi beneficiile în mod egal.

Se întoarse apoi spre Tracy.

— Fundaţia este de acord cu aceste condiţii, nu-i aşa, domnişoară Avery ?

Tracy încuviinţă şi Bunny zâmbi. Richard însă rămase de marmură.

— Eu nu sunt de acord, spuse el. Mi se pare normal ca fundaţia să ia un procentaj mai mare. Altfel, nu văd de ce aş lucra cu dumneavoastră.

William păli, tuşi uşor, apoi îl măsură pe Richard din cap până-n picioare. Se vedea că începea să priceapă că avea de-a face cu o fiinţă foarte încăpăţânată.

— Pentru o cauză bună, accept să fac un mic sacrificiu.

Se întoarse apoi din nou spre Tracy, având pe buze un zâmbet fals.

— Ce-aţi zice de cincizeci şi şapte şi patruzeci şi trei la sută, domnişoară Avery ?

Richard i-o luă din nou înainte lui Tracy.

— Şaizeci-patruzeci, e ultimul meu cuvânt.

Bunny ar fi fost fericită să-l poată strânge de gât. Cât despre Tracy, aceasta îl privea îngrozită. Condiţiile fuseseră stabilite dinainte. Cum îşi permitea Richard acum să negocieze ? Oferta lui William Runes era generoasă. Fermierul însă, cu braţele încrucişate, nu părea deloc hotărât să cedeze. William îl privi cu teamă.

— Domnule Buchanon, sunt şi eu ca toată lumea. Muncesc ca să obţin beneficii. Mi se pare normal să apăraţi o cauză nobilă, dar aşa cum spune proverbul : „Frate, frate, dar brânza-i pe bani"

— Perfect de acord, răspunse Richard, cu o urmă de ironie în glas. Însă eu fac parte dintre fermierii din Nebraska, deci ori acceptaţi ori nu.

Simţind că Bunny începea să se înfurie, Tracy îi puse o mână pe braţ, pentru a o calma.

William îşi scoase ochelarii.

— Domnule dragă, părerea mea e că nu înţelegeţi prea bine un lucru. Fac o mare favoare fun-

dați și vă garantez că nu găsiți pe toate drumurile o propunere ca a mea.

— Ceea ce pricep eu în primul rând, domnule dragă, e că acest contract vă va aduce foarte mulți clienți, i-o întoarse Richard.

Aruncă apoi o privire în jur.

— Posterul va fi difuzat peste tot în Statele Unite. Presa și televiziunea vor vorbi despre acest lucru și știți la fel de bine ca mine că această publicitate nu vă costă nimic. În consecință, cred că procentajul pe care vi l-am propus este foarte justificat.

William își drese glasul.

— Cred că este o neînțelegere. Se pare că în Nebraska lucrurile acestea nu sunt înțelese prea bine.

— Se pare că nici la New York. Munca dumneavoastră constă în a imprima și a difuza postere. Fotografia este deja făcută de nepoata mea, precizâ Richard, arătând cu bărbia spre Bunny. Jumătate din treabă este deci deja făcută. Prin urmare, vreau ca fundația să primească un procentaj de șaizeci la sută și numele nepoatei mele să figureze pe poster.

Puțin a lipsit ca William să nu se sufoce de indignare.

— Imposibil ! Avem deja numele companiei mele și al fundației, iar puștoaica nu e nici măcar o profesionistă !

„Richard, îl rugă Tracy în gând. Doar n-o să strici totul acum !"

Richard însă nici nu vru să audă.

— Uitați un singur lucru, domnule Runes n-am nici un chef să apar pe acel poster. Dumneavoastră însă sunteți foarte dornic să-l vindeți.

Acesta este deci ultimul meu cuvânt.

Tracy își ținu răsuflarea. Lângă ea, Bunny nu mai putea de nerăbdare. William trase adânc aer în piept, își scoase și-și puse din nou ochelarii, complet descumpănit. Tracy își imagina fără greutate calculele pe care el le făcea în minte. Se vedea clar că-l ura și-l disprețuia pe îndrăznețul fermier.

Când tuși ușor, fiind pe cale de a oferi un răspuns, inima lui Tracy se opri.

— Bine, sunt de acord.

O privi apoi pe Bunny cu ostilitate.

— Ai grijă ca fotografia să fie foarte reușită.

Pe buzele lui Bunny se ivise din nou zâmbetul.

— Puteți conta pe mine. Am și-acum câteva fotografii la mine. Vreți să aruncați o privire ?

— Nu acum, răspunse William, aruncându-i lui Richard o privire ostilă. Treceți însă mâine pe la mine.

Când cei trei se aflară pe stradă, adolescenta îl luă de braț pe unchiul său.

— Am crezut că iar o să strici totul, îl dojeni ea.

Lui Tracy nu-i venea să creadă că încheiaseră afacerea. În același timp însă, era străbătută de un fior de plăcere. Richard își asumase un risc enorm. Totuși, datorită lui, numeroși fermieri vor ieși din impas, iar numele lui Bunny va circula în profesiunea pe care puștoaica dorea s-o exercite.

— Îmi pare rău că nu am cerut șaptezeci la sută, mormăi Richard.

— Ce bine că n-ai insistat ! strigă Bunny.

— Totuși, numele tău va figura pe poster, se încăpățână fermierul.

„New York, fii atent, căci Richard Buchanon se află aici !"

Bunny îşi ţinu răsuflarea, iar Tracy închise ochii.

— Nu, spuse Richard. Nici nu vreau să aud.

Asistenta de producţie a lui Morty Jessen, o blondă drăguţă de vreo treizeci de ani, păru surprinsă şi mai tare.

— Dar Morty cere acest lucru, iar scenariul a fost aprobat de toată echipa. Vă asigur că ar putea ieşi foarte drăguţ.

— Nu, repetă Richard, fără să se enerveze. Nu-mi voi scoate cămaşa în faţa camerelor de luat vederi. E inutil să insistaţi.

— Dar scenariştii au scris deja o mulţime de glume pentru Morty ! Totul a fost bătut la maşină, citit şi aprobat pentru seara aceasta.

Richard încrucişă braţele şi Tracy înţelese că va rămâne de neclintit.

— Spuneţi-le să schimbe partea aceasta de scenariu.

— Dar de ce ? se lamentă asistenta. Nu e ca şi cum aţi fi singur. Pe lângă dumneavoastră, Morty mai are invitaţi două manechine, un actor şi câştigătorul concursului de frumuseţe Mister Univers.

Văzându-l clătinând din cap, Bunny, care era aşezată în stânga lui, îl fulgeră cu privirea. Tracy, aşezată în dreapta lui, hotărî că era mai prudent să nu se amestece.

— Richard, murmură ea, sperând că el nu o va obliga să spună mai departe ce avea de spus.

El însă parcă nici nu o auzise.

— Lor nu le pasă, e problema lor, nu a mea.

Voi vorbi despre calendar, despre problemele cu care sunt confruntaţi fermierii din acel ţinut. Nici nu încape însă vorbă să iau parte la această mascaradă.

Timp de o clipă, Tracy crezu că asistenta va izbucni în plâns. Aceasta roşise, bărbia şi buzele începuseră să-i tremure şi aruncase o privire disperată spre Bunny, apoi spre Tracy.

— O să mă omoare Morty, gemu ea. Vă implor, încercaţi să-l înduplecaţi.

Ca să arate cât era de nervoasă asistenta rupse în două creionul pe care-l avea în mână şi aruncă bucăţile în spate.

— Sunt optsprezece ani de când încerc să-l înduplec, interveni Bunny, aruncându-i unchiului său o privire glacială.

— Domnul Buchanon mai are şi dreptate, spuse Tracy cu prudenţă. Ceilalţi participanţi la emisiune au ales acest lucru ca mijloc de existenţă. Ei sunt obişnuiţi cu astfel de lucruri, dar dânsul nu este.

— Cum rămâne însă cu tema spectacolului, domnişoară ? Sau aţi uitat cumva de ea ?

— Schimbaţi-o, spuse Richard. Nu vin aici pentru a mă da în spectacol. Dacă telespectatorii doresc neapărat să-mi vadă pieptul gol, arătaţi-le fotografia din calendar.

Tânăra păru să spere.

— Bine, merge şi aşa. Dar promiteţi să nu vă mai răzgândiţi ?

Richard nu părea prea mulţumit, dar încuviinţă.

— Nu mă răzgândesc, dar mai doresc ceva. Vreau să fie menţionat numele celei care a făcut fotografia, adică nepoata mea.

Bunny profită de ajutorul pe care i-l oferea unchiul său.

— Mai am câteva fotografii, dacă doriți să le vedeți, propuse ea, oferindu-i asistentei cel mai încântător zâmbet. Dacă vă ajută cu ceva, accept chiar să vorbesc telespectatorilor despre aceste fotografii.

— Nu, mulțumesc, răspunse asistenta, apoi se întoarse spre Richard. Dacă Morty nu ar fi spus în spectacolul de aseară că vă are ca invitat, cu siguranță că v-ar fi trimis la plimbare. Acum însă, apariția dumneavoastră este așteptată de jumătate dintre femeile americane, iar Morty nu-și poate permite să le dezamăgească.

Acest discurs ostil nu schimbă cu nimic atitudinea lui Richard. Tracy îi întâlni privirea timp de câteva secunde, iar mesajul pe care-l citi în ochii lui era clar : „Vezi în ce m-ai băgat, domnișoară Avery ?“

*

Până și Bunny începu să recunoască eficacitatea metodelor unchiului său. În taxiul care-i ducea înapoi la hotel, îi oferi două sărutări zgomotoase. Văzându-l pe Richard cum înconjura cu o mână talia nepoatei sale, Tracy simți cum inima ei o lua la fugă. Cât de mult o invidia pe Bunny că putea să-l facă să zâmbească atât de frumos ! Vedea că Richard era gata să facă orice sacrificiu din dragoste pentru nepoata sa.

Bunny n-avea nici un chef să participe la filmări. Pretextă că era obosită și că nu se simțea prea bine și hotărî să rămână în hotel.

— Ai dreptate, trebuie să te odihnești, spuse Richard. Orașul ăsta e tare obositor.

Tracy se văzu deci nevoită să-l însoțească singură la filmări. Era îmbrăcată cu o rochie foarte simplă, de mătase neagră, iar Richard cu un costum de culoare închisă, cămașă albă și cravată dungată. Întâlnindu-se la recepție, se priviră îndelung. Nu se vedea dacă fermierul era nervos sau nu.

— Cum ai de gând să vorbești despre calendar ? întrebă Tracy în taxiul care-i ducea la studio.

El ridică din umeri.

— Cât mai simplu posibil. De exemplu, sper că banii strânși vor ajuta persoanele afectate de criza agricolă. Trebuie ca oamenii să nu se mai gândească numai la monocultură, ci să-și extindă posibilitățile. Altfel riscul este prea mare. Ca de obicei, nu voi ține cont de nimic.

Tracy oftă. Nu se plictisea niciodată în prezența lui.

— Nu ești îngrijorat că Bunny a rămas singură la hotel ?

Richard clătină din cap, fără să o privească.

— Doar nu pot să stau tot timpul cu ochii pe ea. Trebuie să am încredere în ea, încheie el, ridicând din umeri.

Tracy lăsă privirea în jos, ușor rănită de amărăciunea care se citea în tonul lui. Avea dreptate : Bunny se apropia de vârsta la care nu va mai depinde de nimeni.

— Richard ?

— Mm ?

— Ce s-a întâmplat cu sora ta, mama lui Bunny ?

El tăcu câteva clipe, apoi începu.

— Barbara ? Biata de ea, a plecat într-o zi să cucerească New York-ul...

— Şi ce s-a întâmplat ?

— Barbara era frumuseţea întruchipată, murmură el. Visa să devină actriţă. S-a măritat cu un actor care avea aceleaşi ambiţii, iar după naşterea celui de-al treilea copil, el a cerut divorţul. După asta, situaţia s-a înrăutăţit. Pentru a face faţă dificultăţilor financiare, Barbara a început să accepte orice rol de figurantă, apoi a jucat în filme de un gen mai dubios, dacă înţelegi ce vreau să spun. Presupun că într-o zi viaţa i s-a părut atât de lipsită de sens încât...

Nu-şi termină propoziţia. Îngrozită, Tracy înţelesese totul.

— Când s-a întâmplat nenorocirea, copiii erau de o bună bucată de vreme la noi. Edna habar n-avea ce se petrecea la New York. Eu îmi imaginam, dar refuzam să mă gândesc la ce era mai rău. În plus, aveam alte griji atunci.

Clătină din cap, copleşit de amintiri, apoi continuă :

— Tatăl nostru era grav bolnav. Eu încercam să salvez ferma, căci trebuia să hrănesc copiii şi pe Edna. Seara şi câteodată chiar noaptea, scriam o teză în vederea obţinerii unei diplome. În alte împrejurări, poate că mi-aş fi făcut mai multe griji pentru sora mea. Din păcate însă, nu aveam timp şi drama s-a produs...

Tracy nu îndrăzni să rupă tăcerea decât după un timp.

— Deci tu ai crescut copiii.

— Da. Îi datoram acest lucru Barbarei, deoarece nu putusem să o salvez.

În penumbră, chipul lui Richard părea mai dur. Cât de mult ar fi vrut Tracy să-l poată lua în braţe şi să-l uşureze de amintirea dureroasă a acelor clipe.

— Şi cu tatăl tău ce s-a întâmplat ?

— A murit la o lună după Barbara. În iunie. Slavă Domnului, tot timpul a crezut că Barbara va ajunge într-o bună zi o mare actriţă, că ea aştepta doar ocazia potrivită pentru a se face cunoscută.

— Îmi pare rău, şopti Tracy, punându-şi mâna pe umărul lui. Cred că ţi-a fost foarte greu să vii în oraşul acesta.

— Ultima dată când am pus piciorul aici a fost pentru a recunoaşte trupul surorii mele şi pentru a organiza transportul ei în Nebraska.

Tracy ar fi dorit să dispară, atât de ruşine îi era pentru tot ce-i făcuse lui Richard.

— Nu-mi voi ierta niciodată că te-am obligat să vii la New York. Te înţeleg dacă mă urăşti.

— E puţin cam târziu pentru regrete. Şi pentru că tot suntem aici, hai să încercăm să ne simţim cât mai bine posibil.

În clipa următoare, taxiul parca în faţa studioului de televiziune. Richard coborî din maşină, apoi îi întinse mâna lui Tracy, care admiră eleganţa Centrului Rockefeller, alături de cel mai seducător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Îşi atinsese scopul şi se afla în sfârşit în oraşul viselor ei : New York, în toată gloria, puterea şi măreţia lui. Ar fi trebuit deci să radieze de fericire, dar nu se simţise niciodată atât de tristă.

10.

Una dintre fetele care se ocupau cu machiajul se așeză pe canapeaua pe care stătea Tracy, care asista la emisiune, în fața unui mare ecran de televiziune. Asistenta care avusese de furcă atât de mult cu Richard se apropie.

— Cum de poate să fie atât de încântător în fața camerelor de luat vederi ? întrebă ea cu amărăciune. Când mă gândesc la câte am avut de îndurat în această după-amiază ! Uitați-vă acum la el! Toate telespectatoarele se vor îndrăgosti de el. Chiar și eu m-am îndrăgostit, deși m-a făcut să trec prin atâtea !

— Îți pierzi timpul, căci e al meu, spuse cealaltă tânără. Pare atât de blând, atât de sincer ! Deja nu mai pot să trăiesc fără el !

Cu fiecare clipă ce trecea, lui Tracy îi părea și mai rău că îl băgase pe Richard în această poveste. El însă rămânea cu fruntea sus și rezista tuturor tentativelor lui Morty de a-l atrage în bufoneria și grotescul emisiunii sale. Alături de Richard, ceilalți invitați păreau efectiv niște marionete.

— Aveți dreptate, este blând și sincer, încuviință Tracy. Și foarte inteligent. Este de asemenea un

om de cuvânt, care-şi respectă angajamentele până la capăt. Mai are şi o inimă de aur şi atâta forţă !

— De ce nu spuneţi pur şi simplu că este perfect ? Ar fi mai uşor decât să-i enumeraţi toate calităţile, o luă asistenta peste picior. Nu-i cunoaşteţi chiar nici un defect ?

Tracy se gândi.

— Se întâmplă să tragă uneori concluzii cam pripite, murmură ea. Asta se întâmplă însă numai când este foarte obosit sau enervat.

„Iar eu excelez în acest domeniu", se lamentă ea în gând. Cât de mult trebuie că o dispreţuia Richard pentru faptul că prezentase asemenea tentaţii unei adolescente atât de uşor impresionabile ca Bunny !

— Îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc ! strigă fata cu machiajul.

„Nu, nu tu îl iubeşti, ci eu, se gândi Tracy. Eu sunt cea care-l iubeşte, fără rezerve şi în mod total dezinteresat".

Când gândul acesta îi trecu prin minte, tânăra suferi un şoc. Dragostea nu pierduse nici o clipă să-i ocupe sufletul. Ce se va întâmpla oare cu ea ? Şi ce mai putea aştepta acum de la viaţă ?

Pe drumul de întoarcere la hotel, nu reuşi să scoată nici cel mai mic cuvânt. Richard păstră şi el tăcerea un timp. Adâncit în gânduri, el privea zgârie-norii şi persoanele care se plimbau şi care vara invadau străzile până dimineaţa.

În spatele limuzinei exista un bar mic. Un asistent de-al lui Morty Jessen pusese în bar două pahare şi o sticlă de şampanie într-un vas cu gheaţă.

— Măcar să profităm de asta, oftă Richard.

Scoase apoi dopul sticlei şi umplu cele două pahare.

— Pentru sfârşitul acestei poveşti, spuse el ridicând paharul.

Cristalul sună şi Tracy se forţă să zâmbească. Pentru sfârşit ? I se strânse inima. Şampania era excelentă, dar ei i se păru teribil de amară.

— Presupun că-ţi place, spuse Richard. Vreau să spun, îţi place să bei şampanie într-o limuzină, nu-i aşa ?

— Nu ştiu. E prima dată când fac aşa ceva.

— Te vei obişnui. Când trebuie să te întâlneşti cu viitoarea ta şefă ?

Cât de mult o rănea ironia care se citea în aceste ultime cuvinte ale lui !

— Mâine, la ora zece şi jumătate.

— Ţi-e teamă ?

— Sunt îngrozită, mărturisi ea, având impresia că se sufoca.

— Ţi-e teamă că nu vei obţine postul ?

— Nu ştiu, chiar că nu ştiu.

— De ce erai atât de nervoasă în seara asta ? Te temeai că nu mă voi comporta cum trebuie ?

Tracy ridică din umeri, jucându-se cu perlele false.

— Nu eram nervoasă.

Richard râse.

— Ba eu îţi garantez că erai. Şi totuşi, de acum încolo oameni de felul acesta o să frecventezi. Se pare că până la urmă nu o să te simţi foarte bine într-un astfel de mediu.

— Nu-i adevărat, te înşeli, minţi Tracy cu convingere.

— În orice caz, îţi las ţie acest mediu. Eu mă voi mulţumi cu ferma şi animalele mele şi cu viaţa liniştită pe care o duc.

— Mărturisesc că îmi va lipsi provincia, spuse Tracy, cam încordată. Îmi va lipsi puţin, adăugă ea repede.

În maşină se lăsă din nou liniştea, spre marea uşurare a lui Tracy. Totuşi, ea rupse tăcerea după puţin timp.

— Lui Morty Jessen i-ar face mare plăcere să mai vii la emisiunea lui. Presupun că ţi-a spus şi ţie acest lucru. O să mai vii la New York ?

Timp de câteva secunde, întrebarea ei rămase fără răspuns, apoi Richard clătină din cap.

— Nu. Numai dacă îmi va ieşi un profit din asta.

— Ca de exemplu ?

Richard se întoarse spre ea şi o privi câteva clipe.

— Numai viitorul ne poate spune.

Întorşi la hotel, Richard o luă de braţ înainte de a intra în hol. Din politeţe, se gândi Tracy, cu inima grea.

— Ai fost remarcabil mai devreme, spuse ea. Păreai să te simţi perfect în largul tău.

Richard îi adresă un zâmbet.

— Atunci joc bine teatru, răspunse el, apăsând pe butonul liftului.

Uşile se deschiseră cu zgomot, apoi Richard şi Tracy urcară. Tânăra îl privi pe îndelete pe Richard desfăcându-şi nodul cravatei.

— Nimic nu-mi doresc mai mult decât să scot costumul ăsta şi să beau ceva, spuse el. Te asigur că simt nevoia să beau ceva.

— N-aş fi crezut niciodată că poţi fi atât de nervos.

— Mie-mi spui ! Nici nu-mi pot închipui cum te-am găsit la sfârşitul emisiunii. În sfârşit, sper că nu mă vei lăsa să beau de unul singur, nu ?

Invitaţia îi provocă lui Tracy plăcere, dar şi teamă şi ea bâigui primele cuvinte care-i veniră în minte.

— Richard, ai fost minunat, aşa cum mă aşteptam de fapt.

El o privi cu o expresie atât de ciudată încât ea întoarse capul. Din fericire, uşile liftului se deschiseră chiar în clipa aceea şi Tracy ieşi fără a oferi explicaţii.

— Sper că Bunny s-a odihnit puţin, remarcă Richard apropiindu-se de apartamentul pe care li-l rezervase personalul spectacolului lui Morty Jessen. Poate că a început să-şi dea seama că locul ei nu este la New York.

— În orice caz, dacă nu şi-a schimbat părerea şi dacă eu îmi găsesc de lucru aici, îţi promit că voi căuta un fotograf bun la care să facă ucenicia.

— Mai vedem noi, mormăi Richard.

După ce întoarse cheia în broască, împinse uşa. Tracy înţelese imediat că ceva era în neregulă. Camera părea pustie şi nu era aprinsă nici o lumină. O teamă teribilă puse stăpânire pe ea şi-l simţi pe Richard încordându-se. El mormăi câteva cuvinte de neînţeles şi apăsă pe întrerupător.

Uşile deschise ale şifonierului confirmară temerile tinerei. Hainele lui Bunny, ca şi valiza acesteia dispăruseră. Pe o noptieră se afla un bileţel mâzgălit în grabă. Richard se apropie încet de

noptieră, foarte palid. Citi în tăcere biletul lăsat de nepoata sa, apoi ridică privirea şi se uită la Tracy.

Expresia din ochii lui o îngrozi. Mânia care se citea în ei putea să-l aducă în stare de orice.

— Ce s-a întâmplat ? murmură ea, ştiind dinainte la ce veste trebuia să se aştepte.

— A plecat. Cu Fred. El a venit până aici după ea. Se vor căsători. O, Doamne !...

Se prăbuşi deodată într-un fotoliu, ca şi cum puterile l-ar fi părăsit brusc. Mototoli apoi biletul şi îl aruncă în celălalt capăt al camerei.

— Am pierdut-o, gemu el, clătinând din cap. Am dat greş şi am pierdut-o.

Pierdură o bună bucată din noapte în camera de hotel, dând telefoane peste tot, în zadar. Poliţia refuza să o caute pe Bunny, pretextând că nu era o dispariţie tipică. Până la urmă, Richard apelă la un avocat. Conversaţia nu dură mult.

— Dat fiind faptul că nu este încă majoră, căsătoria poate fi anulată, explică Richard după ce închise. Problema e că ziua ei este peste cincisprezece zile.

Rezemată de spătarul fotoliului pe care stătea Richard, Tracy bău ultima gură de cafea şi citi pentru a suta oară biletul lăsat de Bunny.

„Dragă unchiule Richard,

Simt multă dragoste pentru tine şi pentru Edna şi mă doare faptul că vă rănesc. Îl iubesc însă prea mult pe Fred pentru a mai aştepta. Nu ne vom mai întoarce în Nebraska. Întoarce-te acolo fără

mine. Te sun săptămâna viitoare. Te rog, bucură-te pentru mine. Te iubesc şi îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru noi. O iubesc şi pe Edna şi mă voi gândi la voi în fiecare zi. Fred şi cu mine suntem nişte artişti. Încearcă să înţelegi acest lucru.

Bunny"

Richard îşi frecă tâmplele.

— Probabil că au trecut în Vermont. Acolo se pot căsători într-o oră. Mâine dimineaţă vor fi soţ şi soţie. Bunny a obţinut ce dorea : acum este liberă. Dacă se poate spune aşa, alături de un tip ca Fred.

— Richard, încercă Tracy să-l liniştească, nu se ştie niciodată. Poate că vor reuşi să se înţeleagă perfect.

Fermierul ridică din umeri.

— Ar fi ca şi cum ai cere soarelui să răsară de la vest.

— Richard ! protestă tânăra. Doar Bunny nu mai are doisprezece ani şi se pare că Fred e nebun după ea.

Adâncit în gânduri, el nu părea să o audă.

— O cunosc eu. Dacă aş fi încercat să mă bag, ar fi aranjat să aştepte un copil şi numai asta mai lipsea.

Se întinse pe pat, cu mâinile la ceafă. Tracy îngenunche la căpătâiul lui.

— De ce eşti atât de pesimist ? Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru a o face să gândească aşa cum trebuie. O să vezi că eforturile tale vor da roade.

Richard se întoarse brusc spre ea.

— Nu mai spune ! Scuteşte-mă, te rog.

Tracy tăcu, de parcă ar fi primit o palmă. Resentimentele lui erau perfect justificate. Cât ar fi dorit să-i aline suferința ! El se ridică într-un cot, se aplecă spre ea și o apucă de bărbie fără blândețe.

— Continuă să te bucuri pentru ea. Își trăiește viața, așa cum ai prezis, chiar dacă totul poate fi o catastrofă. Aplaudă deci, deoarece are mare nevoie de aplauze. E mai tânără decât tine și nu are nici cunoștințele, nici experiența ta. Numai că te rog, nu mai striga victorie în fața mea.

— Eu...

Richard îi puse o mână pe buze, pentru a o împiedica să continue.

— Mâine dimineață ai o întâlnire foarte importantă și n-aș vrea să te mai reții.

— Richard, bâigui ea, cu lacrimi în ochi, poți să crezi ce vrei, dar nu am vrut să se întâmple așa ceva. Dacă aș fi știut ce are Bunny de gând, aș fi făcut orice pentru a o împiedica.

— Șșt. E prea târziu pentru regrete. De fapt, pentru tine nu contează. Te afli în New York. Nu asta ai vrut ?

„Richard, te implor !" îl rugă Tracy în gând.

— Plângi ? întrebă el cu dispreț. De ce ? Eu sunt singurul care trebuie să suporte consecințele abilelor tale manevre. Ca și Bunny, desigur, o copilă care poate e pe cale să-și distrugă viața.

— Nu pot îndura să gândești în felul acesta, oftă tânăra. Eu nu...

Richard îi ridică mai mult fața spre el.

— Frumoasa mea, joci foarte bine teatru ! Lacrimile care strălucesc în ochii tăi sunt atât de romantice. Oare ceea ce simt eu nu te lasă indife-

rentă ? Dacă ar fi aşa, m-ai fi lăsat în pace de la început, nu-i aşa ?

— Şi mie îmi pasă la fel de mult ca ţie.

— După tot ce s-a petrecut, vrei să mai am o părere bună despre tine ? Lasă, Tracy. Acum îţi vei continua drumul. Îţi urez mult noroc.

Tânăra clătină uşor din cap.

— Nu.

— Nu mă crezi ? Poate că acest sărut te va convinge.

O obligă apoi să se apropie mai mult şi puse stăpânire pe buzele ei. Mângâierea o atinse în adâncul sufletului. Tracy tremura din tot corpul. Nu era prima dată când Richard o săruta, dar sărutările lui nu-i trimiseseră niciodată un astfel de mesaj. Din trupul lui iradia un sentiment nou : regretul. Tracy rugă Cerul ca acest sărut să dureze până când acel sentiment se va transforma în iertare necondiţionată, dar Richard îi puse capăt, spulberându-i orice speranţă.

— Mult noroc, Tracy. Şi adio.

Depărtându-se de el, tânăra ştiu că o parte din sufletul ei murise. Cu mâinile la ceafă, Richard privea deja tavanul.

— Pleacă, Tracy. Locul tău nu este aici. Iar eu trebuie să mă gândesc acum cum să-i dau vestea Ednei fără a-i provoca vreun şoc.

Tracy îl privi câteva clipe, cu inima strânsă. Se ridică apoi şi traversă camera, cu pantofii în mână. Când ajunse la uşă, se întoarse pentru ultima dată, dar Richard se uita în altă parte. Ea era cât pe-aci să spună din nou cât de rău îi părea pentru tot ce se petrecuse, dar pentru el, cuvintele ei nu aveau

nici o importanţă. Umilită, ieşi în linişte pe hol şi închise uşa în urma ei.

— Bunny, şopti ea, cum ai putut să-ţi răneşti unchiul atât de tare ?

Tracy cunoştea răspunsul la această întrebare. „Folosindu-se de tine pas cu pas, biată inocentă !" Îşi va putea oare ierta vreodată acest lucru ?

*

A doua zi de dimineaţă, când vru să-l sune din camera ei, Tracy află că Richard ieşise. Cu inima grea, se prezentă apoi la întâlnirea care avu loc în mica agenţie de publicitate de pe bulevardul Madison. În timpul scurtei întrevederi cu Abby Chadwick, vorbi ca un automat. Pesemne că doamna Chadwick căuta exact pe cineva atât de neutru şi rece, căci îi oferi postul după numai douăzeci de minute. Fără să zâmbească, Tracy acceptă şi-i ceru noii sale şefe o săptămână pentru a-şi pune la punct treburile din Nebraska.

Întoarsă la hotel, amărăciunea ei crescu la auzul veştii că Richard predase cheile apartamentului, definitiv de data aceasta. Pentru ea nu lăsase decât un mic bilet la recepţie. Tracy rupse plicul cu mâini tremurătoare.

„Bunny se mărită pe la prânz în Vermont. Mă duc să susţin moralul Ednei. Nu mai am nimic de spus. Richard."

Tracy rămase împietrită câteva clipe, cu privirea fixată pe uşile mari de la intrarea hotelului.

— Vă simţiţi bine, domnişoară ? întrebă recepţionerul.

Tracy clipi şi reveni la realitate.
— Da, murmură ea plecând spre lift.

* * * *

Mai rămase în New York două zile, căutând un apartament de închiriat în Greenwich Village.

Întoarsă în Nebraska, îşi donă mobila unei asociaţii de caritate, apoi organiză un patetic dineu de adio cu Delia, abţinându-se să sufle o vorbă despre fuga lui Bunny.

După câteva zile se întorcea la New York. Manhattan-ul corespundea celor mai îndrăzneţe vise ale ei, de pe vremea când aspira să plece de la fermă. Magazinele de pe Fifth Avenue o fascinau, muzeele adăposteau comori nebănuite, galeriile de pictură erau adevărate minuni. Întregul oraş era alimentat de creativitate, invenţie, vitalitate şi putere.

Manhattan-ul era însă şi un adevărat infern în domeniul circulaţiei, al mulţimii de oameni, al mizeriei şi al decăderii.

Într-o după-amiază, întorcându-se pe strada patruzeci şi doi la o oră de vârf, simţi deodată o pişcătură pe ceafă şi când puse mâna realiză că nu mai avea lanţul la gât. Învăţă astfel să fie tot timpul cu ochii în patru.

Locuia într-un apartament mic, având un vecin îngrozitor de zgomotos şi se întrebă până la urmă dacă acesta nu-şi pusese cumva în gând să o înne-

bunească. Vecina de deasupra ei visa să devină cântăreață de operă și exersa încontinuu. Exista însă o singură problemă cânta fals.

Noua ei șefă puse însă capac la toate. Abby Chadwick cerea de la personal un ritm de trei ori mai alert decât doamna Madigan, fără a fi însă mai eficace. În mijlocul personalului domneau deci migrenele, angoasele și, în consecință, excesul de calmante.

Pentru Tracy, cel mai rău lucru rămânea lista de clienți de care era responsabilă. Pe această listă se afla de exemplu revista pentru bărbați intitulată „Tom Cat", atât de discriminatorie încât tinerei îi fusese foarte greu să-i îndeplinească dorințele. Exista apoi o companie aeriană ce încerca să-și îmbunătățească imaginea. Avea însă o problemă pierderea bagajelor clienților, avioanele nu ajungeau niciodată la timp și unul dintre ele avusese cel mai mare accident din istoria aviației.

Pe măsură ce trecea vara, Tracy se surprindea din ce în ce mai des visând la o fermă liniștită din Nebraska și la un bărbat foarte generos, cinstit și calm.

Într-o după-amiază de iunie, ieșea de la lucru și se pregătea să înfrunte mulțimea de la metrou. Era atât de cald încât trotuarul o ardea chiar și prin pantofi. La un moment dat, cineva o bătu pe umăr.

Punându-se imediat în gardă, se întoarse brusc și întâlni minunata privire aurie pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie, privirea lui Bunny.

11.

— Bună ! strigă Bunny. Ce mai faci ? Pot să te tutuiesc, da ? Pun pariu că şi ţie îţi place foarte mult New York-ul.

Tracy era atât de surprinsă încât câteva clipe nu putu să spună nimic. În numai câteva luni, Bunny se schimbase foarte mult. Adolescenta devenise femeie, având toată siguranţa şi energia unei new-yorkeze. Se tunsese şi-şi decolorase părul, iar pe umăr avea o geantă de fotograf.

— Tu ce mai faci, Bunny ? reuşi ea să articuleze.

— Cât se poate de bine. Ziua lucrez pentru un fotograf de copii care are un mare succes, iar seara creez. Tocmai am terminat o serie de fotografii cu femei în vârstă, serie pe care mi-a cerut-o revista „People". Acum mi-au comandat o serie despre viaţa animalelor din New York. Aseară am fotografiat un şobolan enorm. Câh !

Bunny părea atât de veselă şi plină de viaţă încât Tracy se simţi şi mai obosită.

— Mă bucur că eşti bine. Fred ce mai face ?

— Foarte bine. Face bijuterii până când va căpăta un rol la teatru.

Clătinând din cap, îi arătă lui Tracy cerceii pe care-i avea la urechi.

— Sunt drăguţi, nu-i aşa ?

Tracy era prea preocupată ca să-i răspundă. Aşa cum prevăzuse Richard, Fred nu lucra şi Bunny, având numai optsprezece ani, trebuia să-l întreţină.

— I-a făcut din oase de pui, explică Bunny râzând. Se vând ca pâinea caldă. Face şi brăţări şi coliere. Într-un magazin, colierele lui se vând cu patru sute de dolari, îţi dai seama ?

Tracy nu reuşi să-şi ascundă prea bine surpriza. Din oase de pui... Desigur, în New York, era mai bine să nu te miri de nimic.

— Şi unchiul tău ? Mai ştii ceva de el ?

— Sigur că da ! E foarte bine. Luăm prânzul împreună în una din zilele următoare ?

— Da, da. Şi-a revenit din şoc ? Şi ce mai face Edna ?

— Unchiul Richard se obişnuieşte cu ideea puţin câte puţin. Iar Edna e bine, ca de obicei. Vom petrece sărbătorile de Crăciun cu ei. Ţie cum îţi merge cu serviciul ?

Tracy trebui să oprească mulţimea de întrebări pe care le avea de pus. Bunny nu se încurca în detalii.

— Bine. Dar unchiul tău... era foarte contrariat când ai plecat.

— Ţi-am mai spus, a început să-şi revină şi să-şi dea seama că sunt diferită de mama şi pot să-mi port singură de grijă.

Bunny scoase apoi o carte de vizită.

— Uite telefonul meu. Sună-mă ca să ne întâlnim într-o după-amiază. Cine ştie, poate că

agenţia ta va avea nevoie de mine într-o bună zi.

Bunny dispăru după ce-i aruncă un ultim zâmbet fermecător. Tracy o urmări cu privirea, căzută pe gânduri. Deci nu se înşelase. Locul ei chiar era aici, se gândi ea.

* *

După câteva zile se întâlniră să ia prânzul împreună. În altă zi, fiind invitată să ia masa la Bunny acasă, Tracy îl cunoscu pe Fred, un personaj puţin cam şters, dar care se vedea că îşi adora soţia şi era gata să facă orice pentru a o face fericită. Tracy fu nevoită încă o dată să privească adevărul în faţă Bunny era perfect stăpână pe viaţa ei. Când dorea ceva, nimeni şi nimic nu i se putea pune în cale. Era o adevărată forţă a naturii.

Acea dragoste de viaţă exprimată de fiecare zâmbet al lui Bunny sublinia şi mai mult insatisfacţia lui Tracy. Bunny îi amintea mai ales de Richard şi această amintire o rănea şi mai tare. Într-un timp crezuse că are aceleaşi idealuri cu Bunny. Acum însă îşi dădea seama de greşeala pe care o făcuse.

Pe la jumătatea lui august, cele două îşi dădură întâlnire într-o sâmbătă după-amiază la o expoziţie de fotografii din secolul nouăsprezece. Ca de obicei, în timp ce se pregătea, Tracy se gândi la Richard. Îşi imagina pentru a suta oară că îl suna sub pretextul de a-i da veşti despre Bunny. Ca întotdeauna însă, renunţă la această idee şi se pregătea să iasă pe uşă când auzi soneria telefonu-

lui. Era Sarton, fratele ei mai mare, primul care o suna de când scrisese familiei că se mutase la New York.

— Tata a făcut un infarct, spuse el fără altă introducere. Ar vrea să te vadă. Ar fi mai bine să vii aici.

Emoţia o împiedică să vorbească. Tatăl său, acel om puternic, bolnav ?

— Unde este ? întrebă ea foarte încet.

— La spitalul din Omaha.

Sarton nu-i dădu şi alte detalii, dar cum să-i poarte pică ? Niciodată nu fusese prea vorbăreţ. Pesemne că tatăl lor era într-adevăr foarte bolnav dacă îşi călcase pe mândrie şi o chemase. Dacă o chemase, poate că realizase că o iubea totuşi. Înţelese în clipa aceea că şi ea îl iubea. Incapabilă să-i împărtăşească fratelui ei emoţia care pusese stăpânire pe ea, îşi şterse lacrimile care-i împăienjeneau privirea.

— Spune-i că vin cât pot de repede.

Imediat ce fratele ei închise, Tracy o sună pe Bunny pentru a contramanda întâlnirea, apoi pe Abby Chadwick, care se arătă foarte nemulţumită.

— Eşti deja în întârziere cu proiectul pentru acea companie aeriană.

— Ei, şi ? i-o întoarse Tracy. Unul din avioanele lor a avut un accident în New Jersey săptămâna trecută.

— Nu-ţi cere nimeni să ai încredere în ei, ci numai să le faci publicitate. Asta-i treaba ta !

— Voi scrie articolul în avion, promise ea, fără prea multă convingere.

Imediat după ce închise, îşi făcu rezervare la avion.

*

Când ajunse a doua zi la Omaha, Tracy fu condusă la spital de către Sarton. În ce stare îl va găsi oare pe tatăl ei ? Şi ce-i va spune acesta ?

— Vrea să fii singură, îi spuse Sarton în faţa camerei.

Tracy puse pe clanţa uşii o mână tremurătoare, apoi ridică privirea spre fratele ei.

— Sarton, când am plecat, n-am vrut să rănesc pe nimeni. Speram doar...

— Înţeleg, i-o tăie fratele ei. Toţi am înţeles.

Zicând acestea, se întoarse şi o lăsă singură. Tracy intră în cameră.

Tatăl ei era lungit în pat, conectat la o maşinărie impresionantă care-i controla bătăile inimii. Când îşi văzu fiica, el deveni şi mai palid. Altfel, nu se schimbase deloc. Cei doi se priviră câteva clipe lungi. Tracy fu prima care rupse tăcerea.

— Tată, murmură ea apropiindu-se de pat. Cum te simţi ?

Fără să zâmbească, domnul Avery îşi privi fiica până când lacrimile îi inundară ochii.

— Mi-ai lipsit, Tracy, mărturisi el în cele din urmă.

Se vedea că mărturisirea îl costa scump, căci întoarse privirea spre fereastră, după ce constatase că Tracy nu era în stare să vorbească.

— Nu spune nimic. Eu îţi datorez scuze.

Tracy îi luă mâna şi i-o strânse la piept.

— Mai ales nu plânge, spuse tatăl ei, văzând că ea abia se abţinea.

Tracy izbucni imediat în hohote de plâns.

— Niciodată nu am reuşit s-o opresc pe mama ta să nu plângă când avea chef, oftă tatăl ei. Semeni atât de mult cu ea...

Tracy îşi şterse lacrimile şi-şi muşcă buzele, pentru a le împiedica să tremure. Simţea că tatăl ei se gândise mult la ceea ce urma să-i spună şi nu dorea decât să-i uşureze sarcina.

— Mama ta adora ferma, începu el în cele din urmă. A fost nevoită să lucreze în oraş pentru ca noi să putem păstra ferma. Eu nu am fost de acord, dar ea a insistat şi acest lucru i-a fost fatal. Nu-mi voi ierta niciodată greşeala pe care am făcut-o.

Tracy îl privi îndelung. Tatăl ei era mai palid ca niciodată.

— Vrei să spui că dacă ai fi reuşit să te descurci, ea nu ar fi fost nevoită să lucreze ca să câştige bani ?

— Acesta este adevărul, încuviinţă el cu amărăciune. S-a omorât pentru a salva ferma. De aceea am vândut-o după aceea consideram blestemat acel loc.

— Dar tată, cu toţii adoram ferma, inclusiv tu.

Pentru prima dată, Tracy îşi vedea tatăl dezarmat, ca un copil. Cu multă blândeţe, îi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr grizonat.

— Încearcă să înţelegi, Tracy. N-am ştiut niciodată să-mi exprim sentimentele, deşi eram ros de disperare. Când mama ta a murit, am crezut că înnebunesc. Îi semeni atât de mult. De aceea am încercat să te opresc acasă. De fapt, nu am reuşit decât să te alung mai repede.

Păstră apoi o clipă de tăcere.

— Pentru mine, plecarea ta a fost ca şi cum

aş fi pierdut-o a doua oară. Orgoliul însă m-a împiedicat să-ţi mărturisesc acest lucru până astăzi.

Păru deodată atât de epuizat încât Tracy chemă infirmiera.

— Ascultă-mă până la capăt, o rugă tatăl ei. Depindeam atât de mult de tine încât te-am obligat să mă respingi. Îmi pare rău, Tracy. Sunt mândru de tine. N-am reuşit să-ţi spun acest lucru până astăzi.

Tracy lupta din greu împotriva lacrimilor. Era prima dată când tatăl ei îi mărturisea cât de mult ţinea la ea.

— Şi eu te iubesc, tată, murmură ea, strângându-i mâna cu putere.

Trei zile mai târziu, cardiologul le spunea că domnul Avery era în afară de orice pericol. Tracy nu se putea resemna să se întoarcă la New York fără să-i viziteze pe Richard şi Edna. Totuşi, când vru să-i sune, centralista o anunţă că-şi schimbaseră numărul şi că acesta era secret.

— Sunt de acord cu el că urăşte telefonul, remarcă Delia, la care stătea Tracy. Presemne că după emisiunea aceea, primea telefoane douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Tracy nu ştia ce să facă.

— Desigur, aş putea să-i scriu.

Delia ridică din umeri şi-i întinse cheile maşinii.

— Mai bine te-ai duce până acolo.

Tracy nu se lăsă rugată.

Apropiindu-se de Lawler, tânăra simţi cum inima începea să-i bată mai repede. Orăşelul părea adormit. Un soare vioi strălucea peste dealurile şi

câmpurile din jur. Într-o curte pustie, un câine stătea cu labele în sus, cu burta la soare.

Cum putea s-o emoţioneze atât de tare un loc atât de simplu şi de pustiu ? După betonul din Manhattan, străzile liniştite de aici îi dădeau impresia că trăieşte într-un vis. De ce oare ? Pesemne pentru faptul că simţea că locul ei era aici.

Scutură din cap, pentru a-şi limpezi mintea. În adâncul sufletului, înţelesese încă din prima zi petrecută în New York că nu era îndrăgostită de oraş, ci de imaginea acestuia. Nu peste mult timp, se va întoarce în această regiune, de data aceasta pentru totdeauna.

La ieşirea din Lawler, o luă pe drumul care ducea la ferma lui Richard. Aventura lor comună avea un singur lucru pozitiv : calendarele se vindeau ca pâinea caldă şi fundaţia se îmbogăţea, la fel ca şi fermierii pe care-i ajuta. Oare Richard se va bucura să afle acest lucru sau o va primi cu indiferenţă ? Va accepta măcar să o vadă ?

Trecând pe lângă o pajişte, zări de departe un bărbat foarte înalt, cu părul de culoare închisă. Bărbatul ţinea în mână o funie de care era legat un mânz. Cu jeanşii spălăciţi şi cămaşa pe jumătate descheiată, era întruchiparea frumuseţii masculine.

E Richard, se gândi Tracy, cu inima nebună de bucurie. Fără să ezite vreo clipă, opri maşina şi coborî, apoi, fără să-i pese de iarba înaltă care i se încurca în fustă, o luă pe câmp.

Richard ridică privirea. Tracy nu-i putea vedea expresia feţei, căci o pălărie umbrea privirea fermierului.

Mânzul întoarse capul în direcţia tinerei, necheză uşor apoi, fiind lăsat liber, plecă în galop

spre mama lui. Tracy aproape că ajunsese lângă Richard. Cât de mult dorise să stea de vorbă cu el, să-i mărturisească felul în care se simţea de la despărţirea lor.

Fermierul îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Era bronzat minunat, Tracy părând palidă pe lângă el. Deodată, el dădu drumul pălăriei, care căzu pe pământ.

— Te rog, bâigui Tracy.

Se împiedică apoi şi Richard făcu un pas, prinzând-o în braţe. Timp de o clipă, ea se sprijini de pieptul lui larg. Parfumul pielii lui o îmbăta. Era cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată, dar era mai ales Richard, şi asta era de ajuns.

— Te rog, începu ea din nou, nu pleca. Ascultă-mă, nu-ţi cer decât o clipă.

— Nu plec nicăieri. De ce alergi aşa ? întrebă Richard.

Inima lui Tracy începu să bată mai puternic.

— Pe o asemenea căldură, asta e nebunie curată, continuă fermierul. Uită-te la tine.

Ea coborî privirea. De fustă i se agăţaseră scaieţi, ciorapul i se rupsese şi nici pantofii nu stăteau prea bine.

— Bunny e foarte bine, murmură Tracy. Am văzut-o. Sincer, Richard, s-a adaptat în New York de parcă ar fi trăit acolo dintotdeauna. Pare foarte fericită. Şi au găsit amândoi de lucru.

— Ştiu toate astea, spuse Richard, punându-i mâinile pe umeri. Ai venit doar ca să-mi dai veştile astea ?

Tracy inspiră adânc. Intensitatea privirii aţintite asupra ei o umplu de teamă.

— Da, răspunse ea în sfârşit. Credeam că e normal să te anunţ, să-ţi spun că m-am întâlnit cu ea şi că n-am văzut-o niciodată atât de fericită.

Richard clătină din cap fără să spună nimic. Îşi retrase apoi mâinile. Intimidată, Tracy se dădu un pas înapoi. Fermierul rupse apoi tăcerea.

— Ştiu toate aceste lucruri. M-am întâlnit şi eu cu ea. Ţi-ai pierdut timpul venind aici.

Tracy clipi repede.

— Te-ai întâlnit cu ea ? Dar... când ?

Richard ridică din umeri.

— Săptămâna trecută. Am vrut să mă asigur că nu duce lipsă de nimic şi aşa este. Ai avut dreptate până la urmă, iar eu m-am înşelat. Avea nevoie de libertate, de New York. Poate că avea nevoie şi de idiotul ăla de Fred. Cum se simte tatăl tău ?

Tracy nu-şi ascunse confuzia.

— Ştii despre el ?

— Am încercat să te vizitez la New York, explică fermierul, băgând mâinile în buzunare. Bunny mi-a spus că tatăl tău este bolnav şi că te-ai întors în mare grabă la Omaha. Cum se simte ?

Prefăcându-se că se uită la caii din depărtare, el aştepta răspunsul, descumpănind-o şi mai tare pe Tracy. Părea indiferent şi în acelaşi timp preocupat.

— Cardiologul este optimist.

Richard clătină din cap.

— Presupun că v-aţi împăcat, nu ?

— Da, ai avut dreptate. Nu din meschinărie a fost atât de dur cu mine, ci din dragoste, ceea ce eu nu am înţeles la vremea aceea. Nu-mi poartă pică pentru faptul că mi-am luat zborul ceva cam devreme.

Tracy îi întâlni până la urmă privirea, care avu asupra ei efectul unei descărcări electrice.

— Şi tu ? întrebă el puţin cam brusc. Eşti la fel ca Bunny ? Ai găsit în sfârşit ceea ce căutai ?

Cei doi se priviră timp de câteva clipe lungi. Vântul mângâia iarba şi în depărtare cânta o ciocârlie. Tracy inspiră adânc înainte de a răspunde.

— Nu.

Richard se încordă, fără să facă vreun comentariu. Părea să aştepte o explicaţie. În spatele lui, cerul era senin.

— Am analizat la rece, începu Tracy, şi am aflat că nu voi fi fericită în New York sau lucrând în publicitate. Vreau... să mă întorc în regiune şi să găsesc un post de profesor.

— Vrei undeva anume ? întrebă Richard pe un ton detaşat.

— Presupun că acolo unde este nevoie de mine.

— Ştii că în Lawler există un liceu şi am impresia că au nevoie de un profesor.

Încă o ciocârlie îşi făcu auzit cântecul. Tracy se întrebă de ce-i spunea Richard aceste lucruri.

— Mi-am depus candidatura, dar se pare că nu mă doreau.

— Aşa se pare.

— Ştiai şi asta ? se miră Tracy.

— Cunosc un profesor din acel liceu. Acum au din nou un post vacant, o dată cu plecarea lui Fred. Ai putea să-ţi mai încerci norocul.

— N-aş fi crezut niciodată că tu... vrei să mă vezi întoarsă aici.

Richard se uită încă o dată în ochii ei.

— Am nevoie să te simt aproape de mine, spuse

el foarte simplu. Simt asta din prima clipă în care te-am văzut.

Pe Tracy o cuprinse ameţeala. Mai avea un pic şi se ciupea ca să fie sigură că nu visează. Auzise oare bine ? Nu se înşelase ? Incapabilă să scoată cel mai mic sunet, se mulţumi să-l privească.

— Am regretat mereu că ai plecat la New York. Nu te vedeam bine în locul acela. De aceea am vrut să te văd săptămâna trecută. Doream să aflu că te săturaseşi să stai acolo şi să-ţi spun că m-am înşelat în privinţa lui Bunny şi că-mi pare rău că te-am acuzat pe nedrept. Nimeni şi nimic nu ar fi putut-o reţine aici. Acum ştiu că şi-a găsit locul. Simţeam însă că tu eşti altfel decât ea şi că mai devreme sau mai târziu te vei întoarce aici.

Tracy începu deodată să tremure.

— Nu te-ai înşelat, murmură ea.

Richard înaintă un pas, o privi câteva clipe, apoi o luă în braţe şi o sărută cu atâta pasiune încât ea simţi că leşină. Se cuibări în braţele lui şi îl luă pe după gât.

— M-am gândit tot timpul la tine, mărturisi Richard. Mă gândeam la tine de dimineaţa până seara, iar noaptea îmi apăreai în vis. Am nevoie de tine ca de aer.

— O, Richard ! murmură ea. Ai avut dreptate, locul meu nu e la New York. Oraşul acela aparţine lui Bunny, lui Fred şi multor alte persoane, dar nu mie. Locul meu este aici.

— Aici, repetă Richard, cu faţa în părul ei.

Tremurând şi mai tare, Tracy ridică privirea spre cer. Ciocârlia cânta încă.

— Eşti sigură că vei fi fericită aici ? întrebă Richard, mângâindu-i obrazul cu buzele.

Tracy afirmă din cap cu convingere, cu privirea împăienjenită de lacrimi de fericire.

— De-a lungul anilor, am refuzat să recunosc cât sunt de legată de pământ. Abia ajunsesem în New York şi visam să mă întorc aici, dar mă împiedica mândria. Am înţeles până la urmă că dacă mă încăpăţânam să rămân acolo, nu aş fi ajuns nicăieri. Să rămân acolo ar fi însemnat să renunţ la tot ce iubeam.

Richard îi luă faţa în mâini.

— Nu trebuie să regreţi nimic din experienţa ta la New York. Aveai nevoie să stai un timp acolo, pentru a-ţi găsi până la urmă locul. Şi sper că acest loc este aici, în braţele mele, pentru că te iubesc, Tracy.

Tânăra zâmbi, confundând cântecul ciocârliei cu cel al inimii sale.

— Şi eu te iubesc.

— Atunci hai în casă.

— SFÂRŞIT —

ALCRIS

THE BEST

În mica agenție de publicitate unde lucrează, Tracy Avery are parte de cele mai năstrușnice proiecte, dar de data aceasta e prea de tot. Cum să găsească în numai câteva zile doisprezece bărbați tineri, celibatari și... teribil de frumoși?

— Ți se încredințează o misiune de vis și tu te plângi? Categoric, nu te voi înțelege niciodată! exclamă secretara agenției.

— O misiune de vis? Poate vrei să spui o adevărată problemă! În orice caz, vis sau problemă, Tracy nici nu bănuiește că această misiune imposibilă îi va da viața peste cap...

ISBN 973-9498-98-1
Preț: 6000 lei